

การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสนทนาแบบเป็นกันเอง
ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ปริญญานิพนธ์

ของ

ชินจิตต์ อธิวรกุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2553

การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสนทนาแบบเป็นกันเอง
ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ปริญญานิพนธ์
ของ
ชินจิตต์ อธิวรกุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสนทนาแบบเป็นกันเอง
ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

บทคัดย่อ

ของ

ชินจิตต์ อธิวรกุล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษา

มีนาคม 2553

ชื่นจิตต์ อธิวรกุล. (2553). การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสนทนาแบบ
เป็นกันเองระหว่างเพศชายและเพศหญิง. กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ.
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธิกุล, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา.

งานวิจัยนี้ศึกษากลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของแต่ละ
เพศ ความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้อง
ของเรื่องที่สนทนายระหว่างเพศชายและเพศหญิงในการสนทนาแบบเป็นกันเอง โดยพบว่าเพศของผู้
สนทนาไม่ได้ส่งผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความ เพราะผู้สนทนาไม่ว่าจะเพศใดต่างเลือกใช้กลไก
เชื่อมโยงความทั้ง 5 กลไก เช่นเดียวกัน คือ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการ
ใช้คำเชื่อม และกลไกการเชื่อมโยงคำ แต่จากข้อมูลสามารถสรุปได้ว่าเพศชายเป็นเพศที่มีการเลือกใช้
กลไกที่ทำให้ผู้ร่วมสนทนาติดตามเรื่องได้ง่าย มีลำดับเหตุการณ์ที่ชัดเจน ส่วนเพศหญิงมีการใช้กลไกการ
ใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่องมากกว่าเพศชาย นอกจากนั้น จากข้อมูลพบข้อสังเกตในการใช้กลไก
การซ้ำที่แตกต่างกันระหว่างเพศ คือ เพศหญิงเป็นเพศที่มักจะพูดขยายความเรื่องที่สนทนา โดยมักเป็น
การพูดวนจึงทำให้เกิดการซ้ำ ตรงข้ามกับเพศชายที่มีนิสัยพูดเรื่องหนึ่งๆ แล้วจบไป จึงทำให้เพศชายพูด
ซ้ำเพื่อโต้ตอบกันไปมาเท่านั้น

ส่วนผลการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาพบว่าถึงแม้ว่าทั้ง 2 เพศ ใช้
วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาทั้ง 4 ข้อ เหมือนกัน คือ การรักษากฎ การทำกฎ การ
ละเมิดกฎโดยจงใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ แต่พบความแตกต่างกัน คือ เพศชายเลือกใช้วิธีการ
รักษากฎมากเมื่อสนทนากับเพศชาย และใช้วิธีการรักษากฎน้อยลงเมื่อสนทนากับเพศหญิง นอกจากนั้น
เพศชายมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่มากกว่าเพศหญิง ส่วนเพศหญิงเลือกใช้วิธีการรักษา
กฎมากเมื่อสนทนากับเพศชาย และใช้วิธีการรักษากฎน้อยลงเมื่อสนทนากับเพศหญิง

COHESION AND RELEVANCE IN CASUAL CONVERSATION BETWEEN MALES AND FEMALES

AN ABSTRACT

BY

CHUENJET ATIVORAGOON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Master of Education Degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

March 2010

Chuenjet Ativoragoon. (2010). Cohesion and Relevance in Casual Conversation between Males and Females. Master thesis, M. Ed. (Educational Linguistics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr. Siriporn Panyametheekul, Asst. Prof. Dr. Sugunya Ruangjaroon.

This thesis aimed to study cohesion and relevance in casual conversation between males and females in order to discover the similarities and differences in the use of cohesion and rules of relevance between males and females. The study revealed that there was no effect of gender on the use of cohesive elements: reference, substitution, ellipsis, and lexicon cohesion. However, the data revealed that males used cohesive elements more than females, which allowed the participants to follow the topics easily, while females used more continuative relations than males. Moreover, there were some instances of using reiteration between genders: females used reiteration repeatedly because they tended to elaborate more on the topics they were saying. Male use of reiteration was, on the other hand, more limited and without elaboration. Its occurrences were only for the purpose of communication interactions.

For the use of rules of relevance, the data revealed that males and females used 4 rules of relevance: observation of relevance, flouting of relevance, violation of relevance, and introducing new topics. Males observed rules of relevance while talking to males more frequently than to females. Furthermore, there were some tendencies in which males introduced new topics more frequently when talking to females. Females observed rules of relevance more frequently when talking to males. Yet, females observed rules of relevance less frequently when talking to females.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสนทนาแบบเป็นกันเอง

ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ของ

ชินจิตต์ อธิวรกุล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์การศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน มีนาคม 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรรยา)

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา เรืองจรรยา)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิริพร ปัญญาเมธิกุล)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. สุพัตรา ทองกัลยา)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร. กานดาภร เจริญกิตติบวร)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ญาณิสสา บุรณะชัยทวี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องจากความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ปัญญาเมธิกุล ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้ คำปรึกษาคำแนะนำตลอดจนให้ความเอาใจและความช่วยเหลือที่มีค่ายิ่งต่อการทำงานวิจัย แม้ว่า ระหว่างการทำปริญญานิพนธ์จะมีปัญหาและอุปสรรคต่างๆ มากมาย แต่ท่านเสียสละแรงกาย แรงใจ และเวลาในการให้การช่วยเหลืออย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย รวมไปถึงท่านยังอยู่เคียงข้างและร่วมแก้ปัญหา ไปด้วยกันกับผู้วิจัยเสมอ ทำให้ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง อบอุ่น และตื่นตันใจเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบ ขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณครอบครัวปัญญาเมธิกุล และ คู่ชีวิตของท่านที่ให้ท่านได้ใช้เวลากับผู้วิจัยอย่างเต็มที่ เพราะถ้าไม่ได้ความเข้าใจจากทุกฝ่าย ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้คงไม่สามารถสำเร็จลุล่วงได้

ขอกราบขอบพระคุณ ดร.สุพัตรา ทองกัลยา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา เรืองจรรยา ผู้ช่วย ศาสตราจารย์ วรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร อาจารย์ญาณิสสา บุรณะชัยทวี และดร.กานดาภร เจริญกิจบวร กรรมการสอบที่ให้คำแนะนำอันทรงคุณค่ายิ่งในการตรวจสอบแก้ไขให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้เสร็จ สมบูรณ์ ตลอดจนอาจารย์ Nicole Lasass และอาจารย์ Jeremy Perkins ที่ให้คำแนะนำในการเขียน บทคัดย่อของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ อีกทั้ง ขอกราบขอบพระคุณภาควิชาภาษาศาสตร์รวมไปถึงคณะ มนุษยศาสตร์ที่ไม่ใช่เพียงสถานที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา แต่เป็นบ้านที่อบอุ่นของผู้วิจัยอีกด้วย ตลอดจน นิสิตปริญญาดุษฎีทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการบันทึกเสียงการสนทนาซึ่งเป็นที่มาของการศึกษาในครั้งนี้ ทำให้ทั้งภาควิชาภาษาศาสตร์และคณะมนุษยศาสตร์

ขอกราบขอบพระคุณ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ให้ทุนสำหรับการศึกษารั้งนี้ ความสำเร็จทางการศึกษาในวันนี้ของผู้วิจัยจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลยถ้าปราศจากทุกคำพูดและ การชี้แนะของนางสาวสายใจ ลีลำน้อยที่เตือนสติและทำให้ผู้วิจัยมุ่งมั่นทำปริญญานิพนธ์ต่อไป

ท้ายสุดขอขอบพระคุณ พ่อแม่และครอบครัวอย่างสูงสุดที่ทำให้กำลังใจตลอดระยะเวลาทำการวิจัย

ชินจิตต์ อธิวรกุล

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	2
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
สมมติฐานในการวิจัย.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ปริเฉท.....	9
ปริเฉทการสนทนาแบบเป็นกันเอง.....	11
กลไกเชื่อมโยงความในการสนทนา.....	12
หลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา.....	32
ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	36
ความแตกต่างระหว่างเพศกับการใช้ภาษา.....	39
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
การสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	55
4 การเชื่อมโยงความ.....	56
ผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่พบในการสนทนากลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ.....	56
ผลการวิเคราะห์กลไกการเชื่อมโยงความแต่ละชนิดที่พบในการสนทนากลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ.....	74

สารบัญ

บทที่	หน้า
5 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	76
ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยรวมในกลุ่ม ช-ช	
กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ.....	76
ผลการวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของวิธีการรักษา	
ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาระหว่างเพศชายและเพศหญิง.....	81
6 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	97
ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และ กลุ่ม ช-ญ...	97
ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ	
และกลุ่ม ช-ญ.....	98
ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา	
ในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ.....	101
ข้อเสนอแนะ.....	102
บรรณานุกรม.....	103
ภาคผนวก.....	107
ภาคผนวก ก.....	108
ภาคผนวก ข.....	110
ประวัติผู้วิจัย.....	154

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	เปรียบเทียบการสนทนาแบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการ.....	1
2	ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน.....	11
3	ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวม.....	57
	ในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ	
4	ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความย่อยแต่ละกลไก.....	67
	ในการสนทนาระหว่างกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ	
5	ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความ.....	70
	ในกลุ่ม ช-ญ โดยแบ่งเป็นเพศชาย (ช) และเพศหญิง (ญ)	
6	ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความย่อยแต่ละกลไก.....	72
	ในกลุ่ม ช-ญ โดยแบ่งเป็นเพศชาย (ช) และเพศหญิง (ญ)	
7	ความถี่และร้อยละของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	77
	ในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ	
8	ความถี่และร้อยละของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา.....	78
	ในกลุ่ม ช-ญ โดยแยกเป็นเพศชายกับเพศหญิง	

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 การใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ	58
2 การใช้กลไกเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ญ โดยแบ่งเป็นเพศชาย (ช) และเพศหญิง (ญ)	71
3 วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ	77
4 วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ญ โดยแยกเป็นเพศชายกับเพศหญิง	79

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลัง

การสนทนาเป็นการสื่อสารของคนในสังคมที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้ทุกที่ทุกเวลา ไม่จำกัดจำนวนคนและความสัมพันธ์ของผู้สนทนา ผู้สนทนาอาจเห็นหน้ากัน เช่น การพูดคุยระหว่างเพื่อน ในขณะที่รับประทานอาหารกลางวัน การถามทางไปสถานที่ต่างๆ ของนักท่องเที่ยว การสนทนาในกลุ่มคนทำงาน หรือผู้สนทนาไม่เห็นหน้ากัน เช่น การคุยโทรศัพท์ระหว่างสามีและภรรยา การพูดคุยผ่านห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งในการสนทนาแต่ละครั้งอาจมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับระดับของการใช้ภาษา เวลา และสถานที่ โดยการสนทนาสามารถเป็นการสนทนาแบบเป็นทางการ (Formal conversation) และการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ (Informal conversation)

ตาราง 1 เปรียบเทียบการสนทนาแบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการ (ดัดแปลงมาจาก Thornbury; & Slade. 2006: 26)

ประเภทของการสนทนา	องค์ประกอบในการสนทนา				
	วัตถุประสงค์ในการสนทนา	การกำหนดบทสนทnal่วงหน้า	การใช้ภาษาพูดในการสนทนา	ความเสมอภาคกันระหว่างผู้สนทนา	การสื่อสารที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน
แบบเป็นทางการ	+	+	+	-	+
แบบไม่เป็นทางการ	-	-	+	+	+

ตาราง 1 เป็นตารางแสดงการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของการสนทนาแบบเป็นทางการและการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ โดยทอร์นเบอร์รี่และสเลด (Thornbury; & Slade. 2006) กล่าวว่าสามารถพิจารณาได้จาก

1) วัตถุประสงค์ การสนทนาแบบเป็นทางการมีการกำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน ได้แก่ เพื่อประโยชน์ในการทำกิจการร่วมกัน เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็น เพื่อก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในด้านต่างๆ เป็นต้น ดังจะเห็นได้จากการให้สัมภาษณ์ในรายการโทรทัศน์ (ดูตัวอย่าง (1)) ซึ่งจะมีการกำหนดวัตถุประสงค์ก่อนการสัมภาษณ์ ในขณะที่การสนทนาแบบไม่เป็นทางการไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์อย่างชัดเจนและเนื้อหาในการสนทนาส่วนใหญ่เพื่อสร้างความสัมพันธ์ ความใกล้ชิดสนิทสนม หรือความเป็นกันเองของคนในสังคมเท่านั้น

2) การกำหนดบทสนทนา การสนทนาแบบเป็นทางการมีการกำหนดบทสนทนาหรือเรื่องที่สนทนาไว้ล่วงหน้า ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายจะทราบว่าการสนทนาจะมีคำถามและคำตอบอะไรบ้าง ส่วนการสนทนาแบบไม่เป็นทางการไม่มีการกำหนดบทสนทนาหรือเรื่องที่สนทนาไว้ล่วงหน้า การสนทนาแบบไม่เป็นทางการจึงมีความเป็นธรรมชาติ กล่าวคือ ผู้สนทนาสนทนาโดยไม่มีแบบแผนพิธีการ เรื่องที่สนทนาส่วนใหญ่เป็นเรื่องทั่วไปเพื่อสื่อความเข้าใจ ระบายอารมณ์ความรู้สึกและสร้างมนุษยสัมพันธ์ เช่น อาจเป็นการถาม-ตอบเรื่องดินฟ้าอากาศ หรือเรื่องที่เกิดขึ้นในขณะที่สนทนา เป็นต้น

3) การใช้ภาษาพูด ทั้งการสนทนาแบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการมีการใช้ภาษาพูดในการสื่อสาร แต่ภาษาพูดที่ใช้ในการสนทนาแบบเป็นทางการ ผู้พูดต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลักภาษาเป็นสำคัญ ส่วนภาษาพูดที่ใช้ในการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ ผู้พูดไม่จำเป็นต้องระมัดระวังหรือเคร่งครัดการใช้ภาษามากนัก

4) ความเสมอภาคกันระหว่างผู้สนทนา การสนทนาแบบเป็นทางการ ผู้สนทนาจะไม่มีเสมอภาคกันในการสนทนา เนื่องจากบทบาทของผู้สนทนาจะถูกระบุไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ การสนทนาแบบเป็นทางการจะมีผู้ดำเนินการสนทนา ผู้ดำเนินการสนทนาจะมีอำนาจในการควบคุมการสนทนาให้ทิศทางของการสนทนาเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และผู้ดำเนินการสนทนาจะเป็นผู้กำหนดผลัด (Turn)¹ ในการสนทนา หรือกำหนดลำดับในการพูดก่อนหรือพูดหลังของผู้สนทนา เช่น ในการสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์จะเป็นผู้กำหนดลำดับผลัดในการสนทนา โดยผู้สัมภาษณ์จะเริ่มถามคำถามและให้ผู้ให้สัมภาษณ์ตอบคำถามและเรียงลำดับการถาม-การตอบเช่นนี้ต่อเนื่องกันไป ซึ่งจะปฏิบัติตามบทสนทนาที่กำหนดไว้นั่นเอง ดังนั้น สถานภาพของผู้สนทนาในการสนทนาแบบเป็น

¹ผลัด (Turn) คือ ช่วงในการพูดของผู้สนทนาแต่ละคนก่อนที่จะมีการเปลี่ยนตัวผู้พูด (ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2546: 13)

ทางการจึงไม่เสมอภาคกัน ในขณะที่การสนทนาแบบไม่เป็นทางการไม่มีการระบุบทบาทของผู้สนทนาอย่างชัดเจน และผนวกกับวัตถุประสงค์ในการสนทนาเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคม การสนทนาแบบไม่เป็นทางการจึงไม่มีผู้ดำเนินการสนทนาหรือควบคุมการสนทนา เช่น การสนทนาระหว่างเพื่อน สามีและภรรยา พี่และน้อง เป็นต้น ผู้สนทนาแต่ละคนอาจเลือกที่จะพูดก่อนหรือพูดหลังเพื่อแสดงการมีส่วนร่วมในการสนทนา หรือเลือกที่จะไม่พูดก็ได้ ซึ่งมีผลทำให้ผลัดในการสนทนามีความซับซ้อนขึ้น (Thornbury; & Slade. 2006: 125) กล่าวคือ ผู้สนทนาอาจพูดแทรกหรือพูดซ้อนลำดับผลัดในการสนทนาของผู้พูดคนอื่น (ดูตัวอย่าง (2)) ทำให้ผลัดในการสนทนาไม่เรียงเป็นลำดับเหมือนกับการสนทนาแบบเป็นทางการ จึงเป็นเหตุให้คู่ถ้อยคำ²ไม่เรียงต่อกัน เช่น มีผู้ถามแต่ไม่มีผู้ตอบ เป็นต้น (Thornbury; & Slade. 2006: 124)

5) การสื่อสารเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน กล่าวคือ การสนทนาแบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการเป็นการสนทนาที่ผู้สนทนาสามารถโต้ตอบกันในทันทีที่ผู้สนทนาอีกฝ่ายสื่อสารไปถึง ซึ่งจะแตกต่างจากการสื่อสารบางประเภท เช่น การเขียนจดหมาย เนื่องจากผู้เขียนจดหมายและผู้รับจดหมายไม่สามารถโต้ตอบกันในทันทีที่อีกฝ่ายสื่อสารไปถึง เป็นต้น

นอกจากที่ทอร์นเบอร์รี่และสเลดกล่าวถึงองค์ประกอบในการสนทนาแล้ว ทอร์นเบอร์รี่และสเลด (Thornbury; & Slade. 2006. 25) ได้อธิบายต่อไปว่า การสนทนาแบบไม่เป็นทางการสามารถกล่าวได้ว่าเป็นการสนทนาแบบเป็นกันเอง (Casual conversation) เนื่องจากทอร์นเบอร์รี่และสเลดเห็นว่าการสนทนาแบบเป็นกันเองและแบบไม่เป็นทางการมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันคือเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน เพื่อเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และผู้สนทนามีความเสมอภาคกัน ซึ่งจากการให้คำจำกัดความดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าสอดคล้องกับข้อมูลที่ใช้ในปริญญานิพนธ์นี้ ดังนั้น ในปริญญานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยขอเรียกการสนทนาแบบไม่เป็นทางการว่า “การสนทนาแบบเป็นกันเอง”

ตัวอย่างการสนทนาแบบเป็นทางการ

(1) บทสัมภาษณ์ระหว่างไตรภพ ลิปภักดิ์กับจุลจักร จักรพงษ์ (เล็ก) ในรายการทไวไลท์โชว์ โดยไตรภพเป็นพิธีกรเริ่มการสนทนาด้วยการทักทายและแนะนำจุลจักรซึ่งเป็นแขกรับเชิญ หลังจากนั้น ไตรภพบอกวัตถุประสงค์ของการออกอากาศว่าเพื่อให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาของจุลจักร แล้วจึงนำเข้าสู่เนื้อหาของการสัมภาษณ์ซึ่งเกี่ยวกับการถ่ายทำโฆษณาดัชเมลล์

²คู่ถ้อยคำ (Adjacency pairs) คือ ข้อความของผู้สนทนาที่เรียงต่อเนื่องกันโดยข้อความในส่วนแรกจะเป็นเหตุให้เกิดข้อความในส่วนที่ตามมา เช่น การถาม-ตอบ เป็นต้น (Sacks, Schegloff; & Jefferson. 1978: 29)

- 20³ ไตรภพ : วันนี้ต้องขอขอบคุณเด็กมากที่มาร่วมรายการกับเรา. ทราบว่าอีกไม่กี่วันจะ
 21 กลับอังกฤษแล้วใช่ไหมครับ.
 22 เล็ก : ครับผม.
 23 ไตรภพ : เพราะฉะนั้นการออกอากาศวันนี้, ก็จะได้พูดคุยให้ผู้ชมได้รู้จักประวัติความเป็นมาของเด็กนี้หนึ่ง
 24 เล็ก : ครับผม
 25 ไตรภพ : ทราบว่าหนังสือของเล็กละตอนนี้. ในโฆษณาคูดัดจริตนี่ดังมาก.
 26 เล็ก : ก็เพิ่งทราบเมื่อวาน.
 27 ไตรภพ : เพิ่งทราบเมื่อวาน. เล็กเคยได้เดินออกไปไหนบ้างมั๊ย. หลังจากถ่ายหนังสือ
 28 โฆษณา. หลังจากหนังสือออกแล้ว. เล็กเคยเดินไปไหนบ้างมั๊ย.
 29 เล็ก : ก็เมื่อวานเดินไปถึงได้ทราบ. เดินตามร้าน.

(นิตยาภรณ์ ธนสิทธิสุรโชติ. 2545: 157-158)

จากตัวอย่าง (1) เป็นการสัมภาษณ์ในรายการทไวไลท์โชว์ ซึ่งถือว่าการสนทนาแบบเป็นทางการโดยพิจารณาได้จากการสัมภาษณ์มีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการสนทนาอย่างชัดเจน มีการกำหนดบทสนทนาที่จะพูดล่วงหน้าและมีการระบุบทบาทของผู้สนทนา กล่าวคือ มีพิธีกรไตรภพเป็นผู้ดำเนินรายการสัมภาษณ์และมีจุลจักรหรือเล็กเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ การสนทนามีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับจุลจักร บทหรือเรื่องในการสัมภาษณ์ถูกกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ทั้งไตรภพและเล็กมีบทบาทที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน นั่นคือ ไตรภพซึ่งผู้สัมภาษณ์และดำเนินการสนทนา อีกทั้งยังเป็นผู้เริ่มการสนทนาโดยการถามคำถามให้เล็กตอบ เช่น ในผลัด 20-21 ไตรภพถามเล็กเรื่องการกลับไปอังกฤษ ส่วนเล็กเป็นผู้ให้สัมภาษณ์และเป็นผู้ตามการสนทนา เช่น การตอบคำถามของไตรภพในผลัด 22 ดังนั้นสถานภาพของผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายจึงไม่เสมอภาคกัน

ตัวอย่างการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ

(2) บทสนทนายาระหว่างตึก อ้วน อ้อ และอาร์ทซึ่งทั้งสามคนเป็นเพื่อนกันและกำลังสนทนากันในงานเลี้ยงวันรับปริญญา โดยผู้สนทนาสนทนากันระหว่างรับประทานอาหารในร้านอาหารหลังจากที่ไปร่วมงานวันรับปริญญา ในขณะที่ผู้สนทนากำลังสนทนากันมีพนักงานมาเสิร์ฟอาหารที่โต๊ะ เมื่อตึกเห็นอาหารก็เกิดสงสัยว่าอาหารที่พนักงานนำมาเสิร์ฟมีชื่ออะไรจึงถามขึ้น จากนั้นผู้สนทนาคนอื่นจึงเริ่มหาชื่ออาหาร และหลังจากนั้น ตึกเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาจากเรื่องชื่ออาหารเป็นเรื่องจำนวนคนที่ไปงานวันรับปริญญา

³ตัวเลขที่ปรากฏหน้าชื่อของผู้สนทนาเป็นตัวเลขที่ผู้วิจัยเพิ่มขึ้นเพื่อความสะดวกในการอ้างอิงข้อความที่สนทนา

- 33 ตี๋ก : อะไรวะ
 34 อ้วน : อะไรสาวน้อยปะหม่มผ้า, อะไร, อะไรซักอย่าง, จำไม่ได้แล้ว.
 35 อ้อ : อ้อ.
 36 อ้วน : เออสิมไปแล้วละ.
 37 ตี๋ก : อ้ออะไรหม่มๆ อะไรซักอย่าง
 38 อาร์ท : สาวน้อยหรร, ต้องไปดูเมนูแล้วหละ, ว่าเขียนไว้รีเปล่า.
 39 ตี๋ก : แล้วเมื่อเข้ามีคนไปเยอะเปล่า.
 40 อ้วน : เขียนออเคิฟเฉยเลย
 41 ตี๋ก : เมื่อเข้ามีคนไปเยอะเปล่า, เมื่อเข้าหละ.
 42 อ้วน : $\left(\begin{array}{l} \text{ไปแล้วก็กลับบ้าน,} \\ \text{ไปนอนรอเวลา} \end{array} \right) \left. \begin{array}{l} \\ \end{array} \right\} \begin{array}{l} \text{เป็นร้อย,} \\ \text{เมื่อเข้า} \end{array}$
 43 อาร์ท : $\left(\begin{array}{l} \text{ถ่ายจนมือหยิกเลยซี} \\ \text{จริงๆเยอะมาก.} \end{array} \right)$
 44 ตี๋ก : เหรอ,
 45 อาร์ท :

(นิตยาภรณ์ ธนสิทธิสุรโชติ. 2545: 306)

จากตัวอย่าง (2) เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนในงานเลี้ยงวันรับปริญญาโดยผู้สนทนาประกอบด้วย ตี๋ก อ้วน อ้อ และอาร์ท โดยการสนทนาในตัวอย่าง (2) เป็นการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ เนื่องจากไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์ในการสนทนาที่ชัดเจน การสนทนาเป็นไปเพื่อสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยและเพื่อสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่มีการกำหนดบทบาทของผู้สนทnal่วงหน้า ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายจึงมีความเสมอภาคกัน ไม่มีผู้สนทนาคนใดดำเนินการสนทนาหรือเป็นผู้เริ่มการสนทนาและไม่มีผู้ใดต้องตามการสนทนา เนื่องจากผู้สนทนาแต่ละคนในตัวอย่าง (2) ต่างเป็นเพื่อนกันทุกคนจึงเสมอภาคกัน นอกจากนี้ การสนทนาแบบไม่เป็นทางการยังไม่มีกำหนดบทที่สนทnal่วงหน้า ดังนั้น เมื่อผู้สนทนานึกเรื่องอะไรได้ จึงพูดขึ้นมาทันที ทำให้ไม่มีการเรียงลำดับของเรื่องที่สนทนา เช่น ในผลัด 39 ตี๋กไม่รอให้เพื่อนคนอื่นกซื้ออาหารในเมนูให้ออกเสียก่อน แต่กลับถามต่อว่าเมื่อเข้านี้มีคนไปร่วมงานวันรับปริญญามากหรือไม่ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนเรื่องที่กำลังสนทนาจากซื้ออาหารมาเป็นเรื่องจำนวนคนที่ไปงานรับปริญญา อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาก็ไม่สำเร็จ เพราะเพื่อนๆ ยังคงให้ความสนใจกับเรื่องแรกมากกว่าเรื่องที่ตี๋กถาม จึงไม่มีใครตอบคำถามดังกล่าว ในขณะเดียวกัน เมื่อตี๋กถามคำถามเดิมอีกครั้งในผลัด 41 อ้วนในผลัด 42 ไม่รอให้ตี๋กพูดจบก่อนก็เลือกตัวเองในการสนทนาและพูดซ้อนกับตี๋กทันที เมื่ออาร์ทในผลัด 43 เห็นว่าตี๋กถามคำถามถึงสองครั้งและยังไม่มีเพื่อนคนไหนตอบคำถาม ตัวเองจึงตอบ ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่อ้วนกำลังพูดจึงทำให้เกิดการพูดซ้อนขึ้น

จากตัวอย่างข้างต้นนี้สามารถสรุปความแตกต่างจากการสนทนาในตัวอย่าง (1) ได้ 3 ประการ คือ 1) วัตถุประสงค์ในการสนทนา 2) ความเสมอภาคระหว่างผู้สนทนา และ 3) การกำหนดบทสนทนา กล่าวคือ การสัมภาษณ์ระหว่างไทรภพและเล็กมีการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน โดยไทรภพและเล็กต่างมีบทบาทที่กำหนดล่วงหน้า อีกทั้งยังเป็นการสนทนาที่ดำเนินไปตามบทที่มีการเตรียมไว้แล้ว ส่วนการสนทนาในตัวอย่าง (2) ระหว่างติก อ้วน อ้อ และอาร์ทไม่มีการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน ผู้สนทนาแต่ละคนต่างเป็นเพื่อนกันจึงมีความเสมอภาคกันในการสนทนา ทำให้ผู้สนทนาสามารถสนทนากันโดยไม่มีผู้ควบคุมการสนทนา และเป็นการสนทนาที่ไม่มีการกำหนดบทสนทnal่วงหน้า

จากลักษณะการสนทนาที่เกิดขึ้นในการสนทนาแบบเป็นกันเอง ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาการสนทนาแบบเป็นกันเอง เนื่องจากการสนทนาแบบเป็นกันเองไม่มีข้อกำหนดหรือกฎเกณฑ์ตายตัว รูปแบบการสนทนามีความยืดหยุ่น อีกทั้งยังมีความลื่นไหลต่อเนื่องของการสนทนา แม้การสนทนาจะมีการพูดแทรกหรือพูดซ้อนกันได้ตลอดเวลา และจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่ากลไกเชื่อมโยงความเป็นกลไกสำคัญกลไกหนึ่งที่ทำให้การสนทนามีความต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความต่อเนื่องของการสนทนาแบบเป็นกันเอง โดยพิจารณาจากกลไกเชื่อมโยงความ แต่อย่างไรก็ตาม ธรรมชาติของการสนทนาแบบเป็นกันเองจะมีการพูดแทรกและพูดซ้อนขึ้น ทำให้อาจดูเหมือนว่าการสนทนาไม่มีความต่อเนื่อง แต่ในทางปฏิบัติแล้วการสนทนาสามารถดำเนินต่อไปได้ ดังนั้น จึงน่าสนใจที่จะทำการศึกษาเรื่องที่ว่าผู้สนทนาสนทนาว่ามีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่โดยพิจารณาจากวิธีการที่ผู้สนทนารักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา นอกจากนั้น ปัจจัยทางด้านเพศของผู้สนทนายังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการสนทนา เนื่องจากในงานวิจัยของเวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1997: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1998) ได้ค้นพบว่าในการสนทนา ระหว่างเพศ เพศชายเป็นเพศที่มักจะเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาเพียงฝ่ายเดียว ในขณะที่เพศหญิงเป็นเพศที่มักนำเรื่องที่สนทนามาขยายความและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ซึ่งจากงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าเพศของผู้สนทนาเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การสนทนามีความต่อเนื่องแตกต่างกัน กล่าวคือ ลักษณะความต่อเนื่องในการสนทนาของแต่ละเพศน่าจะมีทิศทางที่สวนทางกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า เพศมีผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาหรือไม่

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่าเพศหญิงน่าจะมีแนวโน้มที่จะใช้กลไกเชื่อมโยงความมากกว่าเพศชาย เนื่องจากจากการศึกษาของเวสต์และการ์เซียพบว่าเพศหญิงเป็นเพศที่มักนำเรื่องที่สนทนามาขยายความและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ในขณะที่เวสต์และการ์เซียพบว่าเพศชายเป็นเพศที่มักเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่าเพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่รักษาความเกี่ยวข้อง

ของเรื่องที่สนทนาโดยใช้วิธีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา และเพศหญิงน่าจะเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเพื่อทำให้เกิดความต่อเนื่องของเรื่องที่สนทนา ดังนั้น จากการทดสอบสมมติฐานดังกล่าวจะทำให้สามารถสรุปต่อไปได้ว่าเพศมีผลทำให้เกิดความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจริงหรือไม่

1.2 ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. ศึกษากลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาแต่ละเพศเลือกใช้ในการสนทนาแบบเป็นกันเอง
2. ศึกษาวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาที่ผู้สนทนาแต่ละเพศเลือกใช้ในการสนทนาแบบเป็นกันเอง
3. วิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนายระหว่างเพศชายและเพศหญิงในการสนทนาแบบเป็นกันเอง

1.3 ความสำคัญของการวิจัย

1. แสดงให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างของกลไกเชื่อมโยงความที่เพศหญิงและเพศชายเลือกใช้
2. แสดงให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกเรื่องที่สนทนายระหว่างเพศหญิงและเพศชาย
3. เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีในการสนทนากับเพศตรงข้าม
4. เป็นแนวทางในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจในการใช้ภาษาไทยให้มากยิ่งขึ้น

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยนี้มีดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลการสนทนาด้วยการบันทึกเทปการสนทนาเป็นเวลาประมาณ 15 นาที/ครั้ง กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒซึ่งเรียนอยู่ในระดับชั้นปีเดียวกัน จำนวน 15 คู่ โดยแบ่งเป็นการสนทนาของเพศชายล้วน 5 คู่ เพศหญิงล้วน 5 คู่ และการสนทนายระหว่างเพศชายกับเพศหญิงอีก 5 คู่
2. ผู้วิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลการสนทนาแบบเป็นกันเองที่เกิดขึ้นใน

มหาวิทยาลัย เช่น ห้องสมุด โรงอาหาร ได้ตีคณະมนุษยศาสตร์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความต่อเนื่องในการสนทนา (Coherence in conversation)** หมายถึง ความสัมพันธ์ของข้อความในการสนทนา ซึ่งผู้สนทนาสามารถตีความและเข้าใจกันได้
2. **การเชื่อมโยงความ (Cohesion)** หมายถึง กระบวนการแสดงความต่อเนื่องของข้อความซึ่งอาจอยู่ในประโยคเดียวกันหรือการสนทนาเดียวกัน และการเชื่อมโยงความจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการตีความกลไกเชื่อมโยงความ (Cohesive element) ดังต่อไปนี้ การอ้างถึง (Reference) การแทนที่ (Substitution) การละ (Ellipsis) การใช้คำเชื่อม (Conjunction) และการเชื่อมโยงคำ (Lexicon cohesion) โดยในบริภูณานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความของฮัลลiday และฮาซาน (Halliday; & Hasan. 1976) กับวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa. 1986)
3. **ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา (Relevance)** หมายถึง เรื่องที่ผู้สนทนาพูดในการสนทนาที่มีความเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกับเรื่องที่ได้กล่าวไว้ โดยความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาพิจารณาได้จากวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของผู้สนทนา ซึ่งประกอบด้วย การรักษากฎ (Observation of relevance) การทำกฎ (Flouting of relevance) การละเมิดกฎโดยจงใจ (Violation of relevance) และการขึ้นหัวข้อที่สนทนาใหม่ (Introduction of new topic) ซึ่งในบริภูณานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของศิริพร ปัญญาเมธิกุล (2546)

1.5 สมมุติฐานในการวิจัย

1. เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้กลไกเชื่อมโยงความมากกว่าเพศชาย
2. เพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยการใช้วิธีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา
3. เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา 3 ข้อ ได้แก่ 1) การรักษากฎ 2) การทำกฎ และ 3) การละเมิดกฎโดยจงใจ
4. เพศมีผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและการเลือกวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในปริญญานิพนธ์นี้ ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ปรัชญา

2.1.1 นิยามปรัชญา

2.1.2 ประเภทของปรัชญา

2.2 ปรัชญาการสนทนาแบบเป็นกันเอง

2.3 กลไกเชื่อมโยงความในการสนทนา

2.4 หลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา

2.5 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

2.6 ความแตกต่างระหว่างเพศกับการใช้ภาษา

2.1 ปรัชญา

ในช่วงแรกของการศึกษาภาษา นักภาษาศาสตร์มุ่งเน้นการวิเคราะห์รูปภาษา ได้แก่ โดยเฉพาะด้านสัทวิทยา เช่น ซาเพียร์ (วิโรจน์ อรุณมานะกุล. 2550: 45; อ้างอิงจาก Sapir. 1939) และวากยสัมพันธ์ เช่น ชอมสกี (Chomsky. 1972) อย่างไรก็ตาม มีนักภาษาศาสตร์อีกกลุ่มหนึ่งฮัลลidayและฮาซัน (Halliday; & Hasan. 1976) ให้ความสนใจการศึกษาหน้าที่ของภาษาโดยให้เหตุผลว่ามนุษย์สื่อสารกันโดยอาศัยข้อความต่อเนื่องและอาศัยการตีความรูปภาษาที่ใช้ในบริบทและสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้สามารถสื่อสารระหว่างกันได้

2.1.1 นิยามของปรัชญา

นักภาษาศาสตร์หลายท่านได้นิยามปรัชญาแตกต่างกันดังต่อไปนี้

ในช่วงแรกนักภาษาศาสตร์ทำการศึกษาปรัชญาโดยการศึกษาโครงสร้างภาษาซึ่ง ฮัลลidayและฮาซัน (Halliday; & Hasan. 1976: 10) เป็นนักภาษาศาสตร์รุ่นแรกๆ ที่กล่าวว่า โครงสร้างปรัชญาเป็นโครงสร้างของหน่วยภาษาที่อยู่สูงกว่าประโยค ตัวอย่างเช่น ย่อหน้า (Paragraph) หรือหน่วยที่ใหญ่กว่า เช่น เรื่องราวหรือประเด็น

ในขณะที่นักภาษาศาสตร์บางกลุ่มทำการศึกษาปรัชญาโดยศึกษาจากการใช้ภาษาของมนุษย์ ได้แก่ บราวน์และยูล (Brown; & Yule. 1983: 1) มองว่าการวิเคราะห์ปรัชญาเป็นการวิเคราะห์การใช้

ภาษา เนื่องจากการวิเคราะห์ดังกล่าวไม่สามารถเกิดขึ้นได้เฉพาะการวิเคราะห์รูปภาษาเท่านั้น แต่เกิดขึ้นจากการใช้ภาษาในการสื่อสารของคนในสังคม ซึ่งสอดคล้องกับที่แฟร์คลอฟ (Thornbury; & Slade. 2006: 36; อ้างอิงจาก Fairclough. 1995) ได้กล่าวว่าการศึกษาปริจเฉทเป็นรูปแบบหนึ่งของการติดต่อกันของคนในสังคมที่มีความเกี่ยวข้องกับโครงสร้างของสังคม

ทั้งนี้ มีนักภาษาศาสตร์ที่ศึกษาปริจเฉทโดยคำนึงถึงคุณสมบัติที่สำคัญ 3 ประการ โดยจากการศึกษาพบว่าทำให้การจำกัดความดังกล่าวเป็นการให้การจำกัดความ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ 1) เป็นหน่วยสร้าง กล่าวคือ เป็นหน่วยสร้างทางวากยสัมพันธ์ ได้แก่ คำ วลี และอนุพากย์ ในการสนทนาที่มีสนทนามากกว่าสองคนขึ้นไป หน่วยสร้างประกอบด้วยผลัด (Turn) ซึ่งเป็นคู่ถ้อยคำ (Adjacency pairs) กัน 2) เป็นหน่วยสื่อความหมาย กล่าวคือ เป็นหน่วยแสดงความหมาย หน่วยสื่อความหมายประกอบด้วยประพจน์ (Proposition) ที่เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน ซึ่งสามารถเข้าใจการเชื่อมโยงระหว่างประพจน์ได้จากกลไกเชื่อมโยงความ (Cohesion) การอนุมาน (Inference) และความเข้าใจในหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative principle) 3) เจตนาในการสื่อสาร กล่าวคือ เป็นการมองปริจเฉทในแง่การใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ของคนในสังคม เพราะในการสื่อสาร มนุษย์ไม่สนทนากันเพียงประโยคที่เรียงต่อกัน แต่มนุษย์ใช้ถ้อยคำในการสื่อสารระหว่างกัน กล่าวโดยสรุป คุณสมบัติสองประการแรกมีความเกี่ยวข้องกับปริจเฉทด้านการเรียงลำดับของหน่วยย่อย เช่น ประโยคและถ้อยคำ ส่วนคุณสมบัติอีกประการมีความเกี่ยวข้องกับปริจเฉทด้านการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม

สรุป นิยามของปริจเฉท คือ การศึกษาความต่อเนื่องของหน่วยภาษาตั้งแต่ระดับคำ วลี อนุพากย์ ไปจนถึงการใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์หรือการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้ทราบว่าการสื่อสารมีการเชื่อมโยงทั้งในแง่ของหน่วยภาษาและการสื่อความหมายของคนในสังคม

2.1.2 ประเภทของปริจเฉท

การศึกษาปริจเฉทสามารถกระทำได้โดยการศึกษาลักษณะของสื่อ (Channel) ซึ่งตามลักษณะของสื่อแล้วสามารถแบ่งปริจเฉทออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ปริจเฉทการพูดและปริจเฉทการเขียน คริสตัล (Crystal. 1995; อ้างอิงจาก ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2546: 19-20) กับบราวน์และยูล (Brown; & Yule. 1983: 4-5) ได้กล่าวถึงภาษาพูดและภาษาเขียนไว้ ดังนี้

ตาราง 2 ความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน

ภาษาพูด	ภาษาเขียน
1) ใช้เสียงในการสื่อสาร	1) ใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่างๆ ในการสื่อสาร
2) ผู้พูดกับผู้ฟังสามารถโต้ตอบกันได้ทันที	2) ผู้เขียนและผู้อ่านไม่สามารถโต้ตอบได้ในทันที
3) มีการใช้ท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า การใช้เสียงสูง-ต่ำ ระดับความดัง-ค่อยของเสียง ทำนองเสียง การเว้นวรรค และการไม่พูด	3) ผู้เขียนมีเวลาเรียบเรียงถ้อยคำเนื้อหา การเลือกตัวอักษร และตรวจสอบข้อผิดพลาดก่อนให้ผู้อ่านอ่าน โดยผู้อ่านไม่ทราบว่าผู้เขียนแก้ไขข้อความหรือเขียนผิดมาก่อน
4) โครงสร้างภาษาที่ใช้พูดไม่ซับซ้อน ข้อความไม่ยาวมาก ไม่เป็นทางการ เช่น การใช้คำย่อ คำแสดง เป็นต้น เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อหาได้อย่างชัดเจน	4) โครงสร้างประโยคมีความซับซ้อนกว่าภาษาพูด เช่น การใช้ประโยคความซ้อน เพื่อขยายความข้อความที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้
5) มีข้อจำกัดเรื่องเวลาอาจทำให้โครงสร้างประโยคขาดหายบางส่วนหรือพูดผิด เมื่อมีการพูดผิด ผู้พูดสามารถแก้ไขคำพูดให้ถูกต้องด้วยการพูดใหม่หรือพูดซ้ำ แต่ไม่สามารถถอนคำพูดได้ เนื่องจากผู้ฟังรับรู้สิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อแล้ว	5) มีการขึ้นย่อหน้าเพื่อเริ่มเนื้อหาใหม่หรือมีการใช้ตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ แทนการใช้เสียงในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายคำพูดเพื่อเน้นข้อความ
6) ไม่คงทน	6) มีความคงทน เพราะสามารถเก็บรักษาและค้นหาง่าย ทำให้ผู้อ่านสามารถอ่านซ้ำและวิเคราะห์ข้อความได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

2.2 ปริจเฉทการสนทนาแบบเป็นกันเอง

การสนทนาแบบเป็นกันเองเป็นการสนทนาที่ไม่มีวัตถุประสงค์ชัดเจน ไม่มีผู้ควบคุมการสนทนาหรือกำหนดผลัดในการสนทนา ผู้สนทนาสามารถเลือกเรื่องที่สนทนาได้โดยไม่มีการกำหนดเรื่องที่สนทนาไว้ล่วงหน้า นอกจากนี้ ยังไม่มีการกำหนดสถานที่ที่สนทนาอย่างแน่นอน ด้วย

เอกลักษณ์หรือจุดเด่นของการสนทนาแบบเป็นกันเองนี้ จึงมีนักภาษาศาสตร์หลายท่านให้ความสนใจที่จะศึกษาการสนทนาแบบเป็นกันเองอย่างจริงจัง อันได้แก่

เอ็ดกินส์และสเลด (Eggins; & Slade. 1997: 6) นิยามการสนทนาแบบเป็นกันเอง (Casual conversation) ว่าเป็นการพูดคุยโต้ตอบกันระหว่างผู้สนทนาในชีวิตประจำวัน โดยเป็นการโต้ตอบระหว่างผู้สนทนาแบบไม่เป็นทางการ เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น การพูดคุยกันระหว่างเพื่อนช่วงพักรับประทานอาหารกลางวัน เป็นต้น เนื่องจากผู้ร่วมสนทนาสามารถพูดคุยโต้ตอบกันได้อย่างผ่อนคลายและไม่ต้องกังวลกับรูปแบบความเป็นทางการระหว่างการสนทนา

ทอร์นเบอร์รี่และสเลด (Thornbury; & Slade. 2006: 20) กัทริชาร์ดและสมิทท์ (Thornbury; & Slade. 2006: 20; อ้างอิงจาก Richards; & Schmidt. 2002: 209) กล่าวถึงการสนทนาแบบเป็นกันเองว่าเป็นการโต้ตอบในเวลาเดียวกันที่เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการระหว่างบุคคล ทำให้การสนทนาแบบเป็นกันเองมีลักษณะไม่เป็นทางการ กล่าวคือ ผู้สนทนาไม่ต้องระมัดระวังในการพูด การออกเสียง การเลือกใช้คำ ตลอดจนการเลือกใช้รูปแบบของประโยค ส่วนนักภาษาศาสตร์ไทยที่ศึกษาการใช้ภาษาในการสนทนาแบบเป็นกันเอง เช่น วัชรพล บุญนิมิต (2539: 2) นิยะดา รสikovรรณ (2544: 13) และนิตยาภรณ์ ธนสิทธิสุริโชติ (2545: 17) โดยกล่าวว่าการสนทนาแบบเป็นทางการเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันระหว่างผู้ที่มีความสนิทสนมและมีสถานะเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการกำหนดบทหรือเรื่องที่สนทnal่วงหน้า นอกจากนี้ ผู้สนทนาสามารถโต้ตอบกันโดยทันทีทันใดและเป็นอิสระ เนื่องจากไม่มีรูปแบบผลัดในการสนทนาที่แน่นอน

สรุปนิยามการสนทนาแบบเป็นกันเอง หมายถึง การพูดคุยโต้ตอบระหว่างผู้สนทนาที่มีความสนิทสนมคุ้นเคยกันโดยทั่วไปและเป็นการพูดคุยที่ไม่เป็นทางการเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้สนทนา โดยผู้สนทนาไม่ต้องระวังในเรื่องของการพูด การออกเสียง การเลือกใช้คำ และรูปแบบประโยค นอกจากนั้น ในการสนทนาแบบเป็นกันเองยังไม่มีกำหนดบทบาทของผู้สนทนาและกำหนดเรื่องที่สนทนาไว้ล่วงหน้าอีกด้วย

2.3 กลไกเชื่อมโยงความ

การเชื่อมโยงความ (Cohesion) คือ กระบวนการแสดงความต่อเนื่องของข้อความซึ่งอาจอยู่ในประโยคเดียวกันหรือการสนทนาเดียวกัน และการเชื่อมโยงความจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีการตีความกลไกเชื่อมโยงความ (Cohesive element) ซึ่งกลไกเชื่อมโยงความประกอบด้วย การอ้างถึงการแทนที่ การละ การใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงคำ

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับกลไกเชื่อมโยงความทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย พบการศึกษาที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

ฮัลลidayและฮาซัน (Halliday; & Hasan. 1976) ทำการศึกษากลไกเชื่อมโยงความใน ภาษาอังกฤษและแบ่งกลไกเชื่อมโยงความออกเป็น 5 กลไก ได้แก่ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการใช้คำเชื่อม และกลไกการเชื่อมโยงคำ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การอ้างถึง (Reference) เป็นกลไกเชื่อมโยงความระดับความหมายที่ได้จากการตีความ รูปภาษา ซึ่งในภาษาอังกฤษ กลไกนี้สามารถแบ่งได้ 3 กลไกย่อยๆ ได้แก่ การอ้างถึงบุคคล การอ้างถึงแบบชี้เฉพาะ การอ้างถึงแบบเปรียบเทียบ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) การอ้างถึงบุคคล (Personal reference) หมายถึง การอ้างถึงโดยใช้คำสรรพนามแทนนามวลีที่มีความหมายอ้างถึงบุคคลหรือสิ่งของ ได้แก่

1.1 คำสรรพนามแทนบุคคล (Personal pronoun) เป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนบุคคลหรือสิ่งของ ได้แก่ “he” “she” “it” “I” “you” “we” “they” “me” “you” “him” “her” “it” “me” และ “them” เช่น

(1) There was a brief note from Susan¹. She just said, ‘I am not coming home this weekend.

(Halliday; & Hasan. 1976: 49)

She และ I เป็นรูปแทนของ Susan โดย She มีความเชื่อมโยงกับ Susan เป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 3 จากตัวอย่าง (1) แม้ I จะสามารถหมายถึงความถึงผู้พูดได้ แต่เนื่องจากอยู่ในเครื่องหมายอัฒประกาศ จึงตีความได้ว่า She และ I คือ Susan จากข้อความก่อนหน้านี้

1.2 คำสรรพนามนำหน้าคำนามเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive determiners หรือ possessive adjectives) เป็นคำที่อยู่ในตำแหน่งหน้าคำนามและเป็นคำสรรพนามที่บ่งบอกความเป็นเจ้าของ ได้แก่ “my” “your” “our” “his” “her” “their” “its” และ “one’s” เช่น

(2) ‘I say, this isn’t fair!’ cried the Unicorn, as Alice sat with the knife in her hand, very much puzzled how to begin.

(Halliday; & Hasan. 1976: 255)

¹ ตัวอักษรที่ขีดเส้นใต้แสดงถึงคำหรือถ้อยคำที่มีกลไกเชื่อมโยงความ

her เป็นกลไกเชื่อมโยงความที่แสดงความเป็นเจ้าของของมือของ Alice

1.3 คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ (Possessive Pronoun) เป็นการใช้คำสรรพนาม เพื่อแสดงความเป็นเจ้าของซึ่งไม่ต้องอยู่หน้าคำนาม ได้แก่ “mine” “yours” “ours” “his” “hers” “theirs” และ “its” เช่น

(3) My plate's empty.

Take mine.

(Halliday; & Hasan. 1976: 46)

mine เป็นรูปแทนเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของใน “My plate”

ส่วนในภาษาไทยมีการศึกษาของวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa. 1986) ที่ศึกษาการเชื่อมโยงความในภาษาไทยโดยศึกษาข้อมูลจากภาษาพูดและภาษาเขียน จากการศึกษาพบว่าภาษาไทยมีกลไกการอ้างถึงเหมือนกับการศึกษาของฮัลลidayและฮาซัน แต่มีความแตกต่างกัน คือภาษาไทยมีการใช้คำนามเป็นคำสรรพนาม (Pronominally used nouns) หรือการนำคำนามมาทำให้เป็นคำสรรพนาม ซึ่งสามารถแบ่งได้ 5 ประเภท ได้แก่

ก. คำเรียกญาติ (Kinship terms) หมายถึงคำเรียกญาติพี่น้องหรือผู้อื่น เพื่อแสดงความสัมพันธ์ ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 1 2 และ 3 ได้แก่ “พ่อ” “แม่” “พี่” “น้อง” “ปู่” “ย่า” “ตา” “ยาย” “ลุง” “ป้า” “น้า” “อา” “ลูก” “หลาน” เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

(4) ก: วันนี้คุณพ่อจะกลับกี่โมง

ข: 5 โมง

จากตัวอย่าง พ่อ เป็นคำเรียกญาติซึ่งทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2 อ้างถึง ข ซึ่งเป็นผู้ฟัง หรือ พ่อ นั่นเอง

ข. ชื่อเฉพาะบุคคล (Personal names) หมายถึง ชื่อแรก ชื่อย่อ หรือชื่อเล่นที่ใช้เรียกบุคคล ซึ่งสามารถเป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 2 และ 3 ตัวอย่างเช่น

- (5) ก: คุณแม่บอกว่าป๊ามาไม่ได้แล้ว
 ข: ทำไม
 ค: เพราะป๊าป่วยเป็นไข้หวัด

จากตัวอย่างการอ้างถึงโดยใช้ชื่อเฉพาะบุคคล คือ ป๊า ซึ่งเป็นชื่อเฉพาะและทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3

ค. คำแสดงความเป็นเพื่อน (Friendship terms) หมายถึง คำที่ใช้อ้างถึงเพื่อน ซึ่งทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1 และ 2 ตัวอย่าง เช่น คำว่า “เพื่อน” “เกลอ” “เพื่อนฝูง”

- (6) “ไม่ได้เขียนจดหมายถึงเพื่อนมาหลายเดือนแล้ว หวังว่าเพื่อนคงจะสบายดีเช่นเคยนะ”

(Wipah Chanawangsa. 1986: 45)

เพื่อน เป็นคำแสดงความเป็นเพื่อน ทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 2

ง. ชื่ออาชีพ (Occupation terms) หมายถึง การใช้ชื่ออาชีพเป็นคำเรียก โดยทำหน้าที่เหมือนเป็นคำสรรพนาม เช่น “ครู” “อาจารย์” “หมอ” เป็นต้น

- (7) “ตอนอยู่เมืองนอก ครูไม่ค่อยได้ไปเที่ยวหรอก เพราะครูต้องเรียนไปด้วยทำงานไปด้วย”

(Wipah Chanawangsa. 1986: 46)

ครู เป็นคำเรียกชื่ออาชีพทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 1

จ. ชื่อตำแหน่ง (Title names) หมายถึง การใช้คำที่แสดงสถานะ ตำแหน่ง หรือยศในการอ้างถึงบุคคล ซึ่งสามารถทำหน้าที่เป็นได้ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 1 2 หรือ 3 ยกตัวอย่างเช่น คำว่า “ผู้อำนวยการ” “หัวหน้า” “กำนัน” เป็นต้น

- (8) “วันนี้หัวหน้าไม่มาทำงาน ใครมีปัญหอะไรเก็บไว้ถามหัวหน้าในวันจันทร์”

(Wipah Chanawangsa. 1986:47)

คำว่า หัวหน้า เป็นชื่อตำแหน่งทำหน้าที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3

นอกจากนี้ วิทยายังพบอีกด้วยว่าในภาษาไทยมีการใช้สรรพนามรูปละ² (Zero pronouns) กล่าวคือ การไม่ปรากฏรูปสรรพนามที่อ้างถึง เช่น

(9) “ฉันว่า [] จะไปเที่ยวภูเก็ตอาทิตย์หน้า”

[] เป็นสรรพนามไร้รูปอ้างถึง ฉัน

ส่วนการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในห้องสนทนา³ (Chat room) ของศิริพร ปัญญาเมธิกุล (2546) ศึกษาจำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความโดยใช้เกณฑ์ตามวิชาเพื่อทำให้ทราบว่ากลไกเชื่อมโยงความใดที่ผู้สนทนาเลือกใช้ในการสนทนาในห้องสนทนา ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่าในการอ้างถึงบุคคลมีการใช้บุรุษสรรพนาม การเรียกชื่อ คำเรียกญาติ และสรรพนามไร้รูป แต่ไม่พบการอ้างถึงบุคคลโดยการใช้การแสดงความเป็นเจ้าของ คำแสดงความเป็นเพื่อน ชื่ออาชีพ และชื่อตำแหน่ง

2) การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ (Demonstrative reference) หมายถึง การอ้างถึงโดยการคาดประมาณ (Scale of proximity) ในแง่ระยะทาง เวลา และปริมาณ โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะตามสถานการณ์ (Circumstantial demonstrative) เป็นการอ้างถึงสถานที่ซึ่งขึ้นอยู่กับระยะทางและเวลา ได้แก่ การใช้คำว่า “here” “there” “now” และ “then” เช่น

(10) that man there

(Halliday; & Hasan. 1976: 58)

there เป็นการอ้างถึงระยะทางที่ไกลจากตัวผู้พูด

² สรรพนามรูปละ (Zero pronouns) โดยใช้สัญลักษณ์ [] อย่างไรก็ตาม ปรากฏการณ์ลักษณะนี้ของภาษาไทยเป็นที่รู้จักกันมานานว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่ละรูป (Null constituents)

³ ห้องสนทนา (Chat room) หมายถึง ห้องที่ใช้ในการสนทนาและเป็นการสนทนาที่เกิดขึ้นทางอินเทอร์เน็ต (ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2546: 12)

- (11) In my young days we took these things more seriously.

We had different ideas then.

(Halliday; & Hasan. 1976: 75)

then เป็นการอ้างถึงระยะเวลาที่เกิดขึ้นหลังจากสิ่งที่เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้

2.2 การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะหน่วยนาม (Nominal demonstratives) เป็นการอ้างถึงสถานที่ที่มีคนหรือสิ่งของเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ได้แก่ “this” “that” “these” “those” และ “the” เช่น

- (12) that garden seems bigger

(Halliday; & Hasan. 1976: 58)

that เป็นการอ้างถึงสวน (garden) เพื่อชี้เฉพาะว่าไม่ใช่สวนอื่นแต่เป็นสวนนั้น (that garden) ที่ดูเหมือนว่าจะใหญ่ขึ้น

- (13) I like the lions, and I like the polar bears. These are my favourites.

Those are my favourites too.

(Halliday; & Hasan. 1976: 60)

These เป็นรูปแทนของ the lions ซึ่งอยู่ในระยะใกล้และมีหลายตัว ส่วน Those เป็นรูปแทนของ the polar bears ซึ่งอยู่ในระยะไกลและมีหลายตัว

3) การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ (Comparative reference) หมายถึง การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบความเหมือน ความแตกต่าง รวมไปถึงการเปรียบเทียบด้านปริมาณและคุณลักษณะ ซึ่งสามารถแบ่งย่อยได้อีก 2 ประการ ดังนี้

3.1 การเปรียบเทียบโดยทั่วไป (General comparison) เป็นการเปรียบเทียบความเหมือน และความแตกต่างของสิ่งของ 2 สิ่ง ซึ่งไม่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง ได้แก่ “same” “such” “similar” “other” “different” หรือ “else” เช่น

(14) A: I was expecting someone different.

B: Would you prefer the other seats?

(Halliday; & Hasan. 1976: 79)

ตัวอย่าง (14) สามารถตีความคำว่า other ได้ดังนี้ 1) other ในฐานะที่เป็นคนกล่าวคือ ใครก็ได้ที่ไม่ใช่ A 2) other ในฐานะที่เป็นที่นั่ง กล่าวคือ ที่นั่งที่อื่นซึ่งไม่ใช่ที่นั่งที่คุณเห็น

(15) A: Jennifer is here to see you.

B: I was expecting someone different.

A: They've given us special places in the front row.

B: Would you prefer the other seats?

(Halliday; & Hasan. 1976: 79)

ตัวอย่าง (15) สามารถตีความ other ว่าเป็นการอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบระหว่างที่นั่งพิเศษแถวหน้ากับที่นั่งอื่นๆ นอกเหนือจากที่นั่งพิเศษแถวหน้าที่มีคนจัดเตรียมไว้ให้

จากตัวอย่าง (14) และตัวอย่าง (15) คำว่า other มีความแตกต่างกัน เนื่องจากตัวอย่าง (14) ไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า other หมายถึงใครหรือสิ่งใด ดังนั้น จึงไม่สามารถตีความได้ว่า other ในตัวอย่าง (14) หมายความว่าอะไร การอ้างประเภทนี้จำเป็นต้องอาศัยบริบทสถานการณ์ (Contextual situation) ช่วยในการตีความ ซึ่งฮัลลidayและฮาซาน (Halliday; & Hasan. 1976) เรียกว่า การอ้างถึงจากสถานการณ์ (Exophora reference หรือ situational reference) ส่วนในตัวอย่าง (15) สามารถตีความ other ได้ เนื่องจากมีการกล่าวนำหรือให้บริบทล่วงหน้าไว้ ดังนั้นจึงสามารถตีความได้ว่า other ในตัวอย่าง (15) เป็นที่นั่งพิเศษแถวหน้า ซึ่งฮัลลidayและฮาซาน (Halliday; & Hasan. 1976) กล่าวถึงการอ้างประเภทนี้ว่าเป็นการอ้างถึงจากข้อความ (Textual reference หรือ endophora reference) เนื่องจากสามารถย้อนกลับไปดูข้อความก่อนหน้า (Anaphora) ได้ ทั้งนี้ ฮัลลidayและฮาซาน (Halliday; & Hasan. 1976: 37) ระบุว่า การอ้างถึงจากข้อความเท่านั้นที่สามารถแสดงถึงความเชื่อมโยงหรือความต่อเนื่องของข้อความ เนื่องจากการอ้างถึงดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบและสิ่งที่อ้างถึง

3.2 การเปรียบเทียบแบบเจาะจง (Particular comparison) หมายถึง การเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ ด้านปริมาณ (Quantity) และคุณลักษณะ (Quality)

3.2.1 การเปรียบเทียบด้านปริมาณ (Quantity) เป็นการเปรียบเทียบด้าน จำนวน เช่น

(16) There were twice as many people there as last time.

(Halliday; & Hasan. 1976: 82)

จากตัวอย่าง (16) as...as เป็นการเปรียบเทียบจำนวนคนที่มาร่วมงานเลี้ยงในครั้งนี้อยู่กับจำนวนคนที่มาร่วมงานเลี้ยงในครั้งที่แล้วว่าในการจัดงานเลี้ยงครั้งที่แล้วมีคนมาร่วมงานมากกว่าโดยมีคำบอกเวลาในอดีต “last time” แสดงให้เห็นถึงจำนวนคนที่มาร่วมงานเลี้ยงในครั้งก่อน

2.3.2.2 การเปรียบเทียบด้านคุณลักษณะ (Quality) เป็นการเปรียบเทียบจากการ ตีความสิ่งที่เห็นภายนอก เช่น

(17) He's a better man than I am.

(Halliday; & Hasan. 1976: 82)

ตัวอย่าง (17) better...than เป็นการเปรียบเทียบด้านคุณภาพระหว่าง He และ I ซึ่งฮัลลidayและฮาซานได้กล่าวว่าเป็นการเปรียบเทียบโดยการอ้างนำ (Cataphora) กล่าวคือ เป็นการอ้างถึงที่มีกลไกเชื่อมโยงความอยู่หน้าสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ ซึ่งในตัวอย่าง (17) better...than เป็นการเปรียบเทียบระหว่าง He และ I

2. การแทนที่ (Substitution) เป็นกลไกเชื่อมโยงความที่แสดงความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ระดับคำ (Lexicogrammatical level) หมายความว่า กลไกการแทนที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์เช่นเดียวกับคำ วลี หรือประโยคก่อนหน้าที่มีการแทนที่ ซึ่งการแทนที่สามารถเป็นได้ 3 ประเภท ได้แก่ การแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นนาม การแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นกริยา และการแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นอนุพจน์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) การแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นนาม (Nominal substitution) เป็นการแทนที่หน่วยนามเดิมที่กล่าวไว้ก่อนหน้า ซึ่งอาจแทนที่หน่วยนามเดิมทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน โดยคำที่ใช้แทนที่ ได้แก่ “one” “ones” และ “same” เช่น

(18) I'm fed up with this watch.

My old one₁ worked all right, but this one₂'s hopeless.

(Halliday; & Hasan. 1976: 104)

ตัวอย่าง (18) one₁ และ one₂ เป็นรูปแทนของคำนาม watch หรือนาฬิกาซึ่ง one₁ เป็นนาฬิกาเรือนเก่าที่เจ้าของเคยใส่ ส่วน one₂ เป็นนาฬิกาเรือนที่เจ้าของใส่อยู่ในขณะนี้พูด

(19) We have no coal fires; only wood ones.

(Halliday; & Hasan. 1976: 93)

ones เป็นรูปแทนของคำนาม fires เท่านั้น ไม่ได้เป็นรูปแทนของ coal ด้วย

2) การแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นกริยา (Verbal substitution) เป็นการแทนที่หน่วยกริยาเดิมที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ในภาษาอังกฤษใช้คำช่วยกริยา “do” แทนที่ เช่น

(20) ...the words did not come the same as they used to do.

(Halliday; & Hasan. 1976: 112)

do เป็นรูปแทนของคำกริยา come

3) การแทนที่หน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ (Clausal substitution) เป็นการแทนที่อนุพากย์เดิมที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ในภาษาอังกฤษใช้สันธาน “so” “too” และหน่วยคำปฏิเสธ “not” เช่น

(21) Everyone seems to think he's guilty. If so, no doubt he'll offer to resign.

(Halliday; & Hasan. 1976: 134)

so เป็นรูปแทนของอนุพากย์ he's guilty

(22) Ought we to declare our winnings?

It says not.

(Halliday; & Hasan. 1976: 133)

not เป็นรูปแทนอนุภาค Ought we to declare our winnings แต่มีความหมายเชิงปฏิเสธ

ส่วนการศึกษารายภาษาไทยของวิชา ฅานวังสะไม่พบกลไกการแทนที่หน่วยนาม หน่วยกริยา พบเพียงการแทนที่หน่วยอนุภาคเท่านั้น เช่น

(23) ก: ตอนเป็นเด็ก ฅมชอบเล่นช้อนหา

ข: ฅมก็เหมือนกัน

(Wipah Channawangsa. 1986: 78)

เหมือนกัน เป็นการแทนที่หน่วยอนุภาคของ “ตอนเป็นเด็กฅมชอบเล่นช้อนหา”

3. การละ (Ellipsis: Ø) เป็นกลไกเชื่อมโยงความที่มีลักษณะเหมือนกลไกการแทนที่ แต่ไม่ปรากฏการแทนที่ กล่าวคือ เป็นการแทนที่ที่ไม่ปรากฏรูปแทน (Substitution by zero) เพื่อแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของไวยากรณ์ระดับคำ (Lexicogrammatical level) ซึ่งการละแบ่งออกเป็น 3 ประเภทเช่นเดียวกับการแทนที่ คือ การละหน่วยเดิมที่เป็นนาม การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา และการละหน่วยเดิมที่เป็นอนุภาค โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) การละหน่วยเดิมที่เป็นนาม (Nominal ellipsis) เป็นการละคำนามที่กล่าวไว้ก่อนหน้า โดยละคำนามที่ตามหลังคำบ่งบอก (Deictics) และคำบอกจำนวน (Numeratives) ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 คำบ่งบอกชนิดเจาะจง (Specific deictics) หมายถึง การละคำนามที่เคยกล่าวไว้ก่อนหน้า โดยละคำนามที่ตามหลังคำที่มีการแสดงความเจาะจง ได้แก่ “the” “these” “those” “my” เป็นต้น เช่น

(24) Take these pills three times daily. And you'd better have some more of those Ø too.

(Halliday; & Hasan. 1976: 157)

ตัวอย่าง (24) those เป็นคำบ่งบอกก่อนการละคำนาม pills

1.2 คำบ่งบอกชนิดไม่เจาะจง (Non-specific deictics) หมายถึง การละคำนามที่เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ โดยละคำนามที่ตามหลังคำที่ไม่มีการแสดงความเจาะจง ได้แก่ “each” “every” “any” “either” “no” “neither” “a” หรือ “some” เป็นต้น เช่น

- (25) Have some wine.
I don't see any wine.
There isn't any Ø.

(Halliday; & Hasan. 1976: 157)

any เป็นคำบ่งบอกชนิดไม่เจาะจงก่อนการละคำนาม wine

1.3 คำที่ตามหลังคำบ่งบอก (Post-deictics) หมายถึง การละคำนามที่เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ โดยละคำนามที่ตามหลังคำคุณศัพท์ (Adjective) ได้แก่ “different” “regular” “certain” “typical” “other” เป็นต้น เช่น

- (26) A group of well-dressed young men suddenly appeared on the stage. One of them bowed to the audience; the others Ø stood motionless.

(Halliday; & Hasan. 1976: 160)

the others เป็นการแสดงความเชื่อมโยงกับ “well-dressed young men” โดยการละในตัวอย่าง (26) เป็นการละคำนามคำว่า “men” ที่ตามหลังกลุ่มคำคุณศัพท์ (Pre-modifier) “well-dressed young” ซึ่งหมายความว่าถึงคนหนึ่งในกลุ่มที่โค้งให้กับคนดู ในขณะที่คนอื่นยืนอยู่เฉยๆ

1.4 คำบอกจำนวน (Numeratives) หมายถึง การละคำนามที่เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ โดยการละคำนามที่ตามหลังคำบอกจำนวน (Numeral words) หรือคำบอกปริมาณ (Quantifying word) ได้แก่ “first” “next” “last” “the three” “these three” “much” หรือ “many” เป็นต้น เช่น

(27) Smith was the first person to leave. I was the second Ø.

(Halliday; & Hasan. 1976: 161)

the second เป็นการบอกจำนวนก่อนหน้าหน่วยนาม person to leave

2) การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา (Verbal ellipsis) เป็นการละคำกริยาที่กล่าวไว้ก่อนหน้า
เช่น

(28) Joan brought some carnations, and Catherine Ø some sweet peas.

(Halliday; & Hasan. 1976: 143)

ตัวอย่าง (28) Ø เป็นกลไกการละคำกริยา “brought”

3) การละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ (Clausal ellipsis) เป็นการละประโยคย่อยที่กล่าวไว้ก่อนหน้า ซึ่งฮาลิเดย์และฮาซัน (Halliday; & Hasan. 1976) กล่าวว่าโครงสร้างของอนุพากย์ในภาษาอังกฤษมีโครงสร้าง 2 ส่วน ได้แก่ 1) ส่วนแกน (Modal element) คือส่วนที่แสดงหน้าที่ของวัจนะ (Speech function) เช่น แสดงการบอกเล่า (Statement) การถามคำถาม (Question) การตอบรับ (Response) เป็นต้น โดยในส่วนแกนประกอบด้วยประธาน (Subject) และส่วนประกอบแท้ (Finite element) ของกลุ่มคำกริยา ซึ่งในภาษาอังกฤษส่วนประกอบแท้คือคำแสดงทัศนะ (modal) ที่ไม่สามารถอยู่ตามลำพังได้ต้องมีส่วนเนื้อหาต่อท้ายเพื่อทำหน้าที่ขยายความของประโยค ได้แก่ “Verb to be” “Verb to have” “Verb to do” เป็นต้น 2) ส่วนเนื้อหา (propositional element) คือส่วนที่เหลือต่อจากส่วนแกนซึ่งประกอบด้วยกลุ่มคำกริยา ดังนั้น การละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์จึงหมายถึงการละ 2 หรือการละส่วนใดส่วนหนึ่งใน 2 ส่วนนี้ เช่น

(29)	The Duke was	going to plant a row of poplars in the park.
	(modal element)	(propositional element)

(Halliday; & Hasan. 1976: 197)

ตัวอย่าง (29) เมื่อทำให้เป็นประโยคคำถามและประโยคคำตอบจะเห็นการละอนุพากย์ดัง
ตัวอย่าง (30) ดังต่อไปนี้

- (30) A: What was the Duke going to do?
B: Ø Plant a row of poplars in the park.

ตัวอย่าง (30) B แสดงการละอนุพากย์ในส่วนแกน The Duke was รวมไปถึงการละอนุพากย์ในส่วนเนื้อหาบางส่วน was going to

ส่วนการศึกษาของวิภาพพบว่าการละหน่วยเดิมในภาษาไทยเหมือนกับภาษาอังกฤษ กล่าวคือ มีทั้งการละหน่วยเดิมที่เป็นนาม กริยา และอนุพากย์ นอกจากนั้นยังพบการละหน่วยเดิมที่แตกต่างจากการละในภาษาอังกฤษ คือ

ก. ภาษาไทยไม่สามารถละกริยา (Identical verb) ในส่วนที่สองของโครงสร้างหลังคำเชื่อมได้ (Coordinate construction) เพราะจะทำให้ผิดไวยากรณ์ เช่น แม่ซื้อขนมปังแต่พ่อ Ø กาแฟ ในขณะที่ในภาษาอังกฤษสามารถละได้ เช่น John bought a green hat and Mary a red one. โดยที่ไม่ผิดไวยากรณ์

ข. ภาษาไทยสามารถละนามวลีในการเปรียบเทียบได้ ส่วนภาษาอังกฤษการละกลุ่มคำนามในการเปรียบเทียบเกิดขึ้นได้ยากหรือแทบไม่เกิดขึ้นเลย เนื่องจากจะผิดไวยากรณ์ เช่น “ศรต้องไม่ลืมว่าแดดที่นี่ไม่เป็นที่พอใจของคนไทยเท่าไร ไม่เหมือน Ø กรุงลอนดอน” Ø เป็นการละคำนามว่า “แดด” เพื่อแสดงการเปรียบเทียบระหว่างแดดที่ประเทศไทยและที่กรุงลอนดอน

ค. ภาษาไทยไม่สามารถละคำคุณศัพท์ได้ ต้องมีการซ้ำคำคุณศัพท์เดิมอีกครั้ง แต่ภาษาอังกฤษสามารถละได้ เช่น “แม่อ้วน” แต่ไม่สามารถละคำวิเศษณ์คำว่า “อ้วน” ได้อีกครั้งเป็น *พ่อก็ Ø

4. การใช้คำเชื่อม (Conjunctions) หมายถึง การใช้คำเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางความหมายของข้อความ ซึ่งคำเชื่อมแต่ละประเภทแสดงถึงความเชื่อมโยงข้อความในลักษณะที่ต่างกัน เช่น การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงคล้ายตาม (Additive) แสดงความขัดแย้ง (Adversative) แสดงความเป็นเหตุเป็นผล (Causal) หรือแสดงลำดับเวลา (Temporal) ทั้งนี้ มีคำเชื่อมที่พบบ่อย 4 คำ คือ “and” “yet” “so” และ “then” เช่น

- (32) And in all this time he met no one.

- (33) Yet he was hardly aware of being tired.

(34) So by night time the valley was far below.

(35) Then, as dusk fell, he sat down to rest.

(Halliday; & Hasan. 1976: 238-239)

ตัวอย่าง (32) And แสดงความคล้ายตาม (33) Yet แสดงความขัดแย้ง (34) So แสดงความเป็นเหตุเป็นผลและ (35) Then แสดงลำดับเวลา

วิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa. 1986: 175) กล่าวว่า การแบ่งคำเชื่อม 5 ประเภทของฮัลลiday และฮาซันกว้างเกินไป เนื่องจากคำเชื่อมในภาษาไทยสามารถแบ่งเป็นประเภทย่อยๆ ได้อีกถึง 16 ประเภท⁴ ได้แก่

1) คำเชื่อมเพื่อเพิ่มเติมข้อมูลจากสิ่งที่มีอยู่ (Additive relation) เป็นการขยายความสิ่งที่มีเดิม เช่น “และ” “ก็” “รวมทั้ง” “อีกประการหนึ่ง” “นอกจาก...ยัง” “นอกจากนี้...ยัง” “นอกจากนี้...แล้ว...ก็” ยกตัวอย่างเช่น

(36) หมอกระแสไปทำงานในชนบทตั้งสิบกว่าปี และสิ่งที่ทำให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ก็คือการแพทย์การสาธารณสุขของไทยมีไว้สำหรับรับใช้เจ้าคุณมุนายระบบราชการเท่านั้น

(Wipah Chanawangsa. 1986: 176)

และ ในตัวอย่างเป็นการให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากการไปทำงานในชนบทมากกว่าสิบปี

2) คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับเวลา (Enumerative relation) เป็นคำเชื่อมที่ใช้แสดงถึงลำดับเวลา ได้แก่ “ประการแรก” “ประการที่สอง” “ประการสุดท้าย” “หนึ่ง” “สอง” “สาม” เป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น

⁴ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าสาเหตุที่วิภา ฌาณวงศ์จำแนกเกณฑ์การวิเคราะห์คำเชื่อมของฮัลลiday และฮาซันออกเป็น 16 ชนิดจากเดิมที่ฮัลลiday และฮาซันจำแนกคำเชื่อมออกเป็น 4 ชนิดอย่างกว้างๆ ไม่ได้หมายความว่าคำเชื่อมในภาษาอังกฤษมีไม่มากนักเท่ากับคำเชื่อมในภาษาไทย เช่น คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับเวลา (Enumerative relation) ในภาษาอังกฤษ ได้แก่ คำว่า “Firstly” “Secondly” “Finally” เป็นต้น

(37) ประการแรกผมคิดว่าถ้าผมได้พูดภาษาไทย ผมสามารถบรรยายความรู้สึกได้ดีกว่าที่จะใช้ภาษาต่างประเทศ ประการที่สองผมคิดว่าไม่มีความจำเป็นอย่างใดที่จะใช้ภาษาอังกฤษ

(Wipah Chanawangsa. 1986: 179)

ประการแรก แสดงให้เห็นว่าการพูดภาษาไทยมีความสำคัญมากและควรนำมากล่าวถึงก่อน ประการที่สอง

3) คำเชื่อมเพื่อแสดงการเลือก (Alternative relation) เป็นคำเชื่อมที่แสดงถึงการให้เลือกละหว่างสิ่งอื่นนอกเหนือจากสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เช่น “หรือ” “หรือว่า”

(38) แล้วตอนนี้คุณแม่อยู่ที่ดีซีหรือครับ หรือว่ากลับเมืองไทยแล้ว

(Wipah Chanawangsa. 1986: 180)

หรือว่า เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังได้เลือกตอบคำถามระหว่างคุณแม่อยู่ที่ดีซีหรือกลับเมืองไทยไปแล้ว

4) คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปรียบเทียบ (Comparative relation) เป็นคำเชื่อมที่แสดงให้เห็นว่าสิ่งที่กล่าวถึงต่อไปมีความเหมือนหรือสามารถเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เช่น “เปรียบเสมือน” “ในทำนองเดียวกัน” “แล้วกับ” “เหมือนกับ” “เช่นเดียวกับ” “อย่างกับ” “เหมือนอย่างว่า” “เสมือนอย่าง” “ฉันใด...ฉันนั้น” ยกตัวอย่างเช่น

(39) การเลือกไปประจำที่มาเลเซียนั้นทำให้ผมคิดว่าท่านยังคงมีความห่วงใยสถาบันอยู่ไม่น้อย เปรียบเสมือนผู้เป็นพ่อก็ย่อมอยากเห็นลูกได้ฟังตัวเอง เมื่อเติบโตพอสมควร

(Wipah Chanawangsa. 1986: 182)

เปรียบเสมือน เป็นการเปรียบเทียบว่าผู้พูดมีความรู้สึกห่วงใยสถาบันเหมือนกับความรู้สึกที่พ่อบังคับให้ลูก

5) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์แบบตรงข้าม (Contrastive relation) เป็นคำเชื่อมแสดงความขัดแย้งกับสิ่งที่ผู้พูดคาดหวัง เช่น “ส่วน” “ขณะที่” “แต่” “ในทางตรงกันข้าม” “ในขณะที่” “แต่ที่ว่า” “แต่...ก็” “แต่...ว่า” เป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น

(40) แดงเป็นคนจน แต่เขามีความสุข

(Wipah Chanawangsa. 1986: 186)

แต่ แสดงความขัดแย้งระหว่าง “แดงเป็นคนจน” กับ “แดงมีความสุข” ในความคิดของผู้พูด เพราะผู้พูดคิดว่าคนจนไม่น่าจะมีความสุข

6) คำเชื่อมเพื่อแสดงความคล้อยตามทางความคิด (Concessive relation) เป็นคำเชื่อมที่แสดงความประหลาดใจกับสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เช่น “แม้...ก็ตาม” “ทั้ง...กระนั้น” “แม้...ว่า” “ทั้งแม้ว่า” “ทั้งๆ ที่” ยกตัวอย่างเช่น

(41) กลับเข้ามาไม่รู้สึกว่าบ้านเมืองแปลกตาไปเท่าไรนัก แม้จะมีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้นมากก็ตาม

(Wipah Chanawangsa. 1986: 187)

แม้...ก็ตาม แสดงให้เห็นว่าผู้พูดเกิดความประหลาดใจที่รู้สึกที่บ้านเมืองเปลี่ยนแปลงไป ในขณะที่มีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้นมากมาย เนื่องจากการพบเห็นสิ่งใหม่ๆ มักจะทำให้เกิดความประหลาดใจ

7) คำเชื่อมเพื่อแสดงตัวอย่าง (Exemplificatory relation) เป็นคำเชื่อมเพื่อแสดงตัวอย่างได้แก่ คำว่า “เช่น”

(42) ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่ท่านต้องทำอะไรโดยไม่ให้ผู้บริหารไทยรับรู้หรือเห็นชอบแม้กระทั่งเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
เช่นเวลาที่ต้องไปนอกสำนักงานท่านก็ปฏิบัติอย่างเคร่งครัดว่าต้องบอกข่าวให้ผู้บริหารสถาบันรู้

(Wipah Chanawangsa. 1986: 188)

คำว่า เช่น เป็นการแสดงตัวอย่างว่าก่อนท่านจะออกจากสำนักงานท่านก็จะให้ผู้บริหารรับรู้ก่อน เหมือนที่ได้กล่าวเอาไว้ก่อนหน้านี้

8) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งที่กล่าวนำ (Reformulatory relation) เป็นคำเชื่อมเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่กำลังพูดกับสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ได้แก่ คำว่า “คือ”

(43) ด้วยความมีราคาแพงของอาชีพนี้เองการเรียนแพทย์จึงต้องทำการทะนุถนอมและจริงจัง คือนักเรียนแพทย์จะ ได้รับความสะดวกสบายกับทุกอย่าง

(Wipah Chanawangsa. 1986: 189-190)

คือ แสดงความสัมพันธ์ของนักเรียนแพทย์กับการเรียนแพทย์

9) คำเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นเหตุเป็นผล (Causal relation) เป็นคำเชื่อมเพื่อแสดงถึงข้อความที่ตามมาว่าเป็นสาเหตุของสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เช่น “เนื่องจาก” “เพราะ” “ด้วย” ยกตัวอย่างเช่น

(44) ดูๆ ก็น่าเห็นใจตำรวจเค้า เพราะ ฝ่าถนนอย่างนั้นเงินเดือนเพียง 450 บาท

(Wipah Chanawangsa. 1986: 191)

เพราะ อธิบายถึงสาเหตุว่าทำไมพวกเราจึงควรแสดงความเห็นใจแก่ตำรวจ

10) คำเชื่อมเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ (Relation of purpose) เป็นคำเชื่อมแสดงถึงจุดมุ่งหมายของสิ่งที่ได้กล่าวไว้ เช่น “เพื่อ” “เพื่อว่า” ยกตัวอย่างเช่น

(45) ...ขอให้ส่งนายช่างสำรวจไปทำแผนที่วนอุทยานแห่งชาติแห่งนี้ด้วยละกัน เพื่อจะได้ใช้ประกอบกรวางโครงการในขั้นต่อไป

(Wipah Chanawangsa. 1986: 193)

เพื่อ แสดงถึงจุดประสงค์ในการที่จะต้องส่งนายช่างไปทำการสำรวจ

11) คำเชื่อมเพื่อแสดงผล (Relation of result) เป็นคำเชื่อมแสดงถึงผลของสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ เช่น “จึง” “ก็” “ดังนั้น” “ดังนั้น...จึง” “เลย” “ก็...เลย” “เพราะฉะนั้น” “เพราะฉะนั้น...จึง” ยกตัวอย่างเช่น

(46) ...แต่ก่อนมีสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงเป็นต้นทรงปลูกเอาไว้ให้ร่มเงา

ก็ตัดกันเสียเกือบหมด จึงปรากฏว่าคนเดินถนนส่วนมากโดนแดดเผาอย่างไม่ปราณี

(Wipah Chanawangsa. 1986: 193)

จึง แสดงถึงการตัดต้นไม้ทำให้คนเดินถนนโดนแดดเผาอย่างไม่ปราณี

12). คำเชื่อมเพื่อแสดงเงื่อนไข (Conditional relation) เป็นคำเชื่อมแสดงถึงเงื่อนไข เช่น “ต่อเมื่อ” “ตราบเท่าที่” “ถ้า” “หาก” “ถ้าหาก” “หากว่า” “ถ้าหากว่า” ยกตัวอย่างเช่น

(47) ...แต่อย่างไรก็ยังมีแพทย์ที่รักอุดมการณ์หลงเหลืออยู่บ้าง หากเราจะค้นหาเค้าจริงๆ

(Wipah Chanawangsa. 1986: 196)

หาก แสดงเงื่อนไขว่าถ้าเราหาแพทย์ที่มีอุดมการณ์จริงๆ เราก็จะเจอแพทย์เหล่านั้น

13) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของบทสรุปที่ได้มาจากเงื่อนไขที่ปรากฏจากประโยคนำมา (Inferential relation) เป็นคำเชื่อมแสดงถึงสิ่งที่ตามมาเป็นผลมาจากเงื่อนไขที่ได้กล่าวเอาไว้ก่อนหน้านี้ เช่น “ถ้าอย่างนั้น” “ถ้าจั้น” “จั้น” “ไม่เช่นนั้น” “ไม่อย่างนั้น” “ไม่จั้น” “หากไม่” ยกตัวอย่างเช่น

(49) ก. วรณบอว่าคุณแม่จะมาจากเชียงใหม่

ข. จั้นเค้าคงไปเที่ยวตลาดน้ำกับเราไม่ได้

(Wipah Chanawangsa. 1986: 197)

จั้น แสดงให้เห็นว่าวรรณไม่สามารถไปตลาดน้ำได้จากเงื่อนไขที่กล่าวไว้ว่า “แม่มาจากเชียงใหม่”

14) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์ (Temporal relation) เป็นคำเชื่อมที่แสดงความเกี่ยวข้องของข้อความทั้งในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์ ซึ่งประกอบด้วยคำเชื่อมที่แสดงถึงลำดับของเวลาและเหตุการณ์ (Sequential) เช่น “แล้ว” “ก็” “แล้วก็” “เดียว” “ประเดี๋ยว” “ต่อมา” “ต่อจากนั้น” “หลังจากนั้น” “ต่อจากนี้” “หลังจากนี้” คำเชื่อมที่แสดงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน (Simultaneous) เช่น “ในขณะเดียวกัน” “ในเวลาเดียวกัน” “พร้อมกันนั้น” “ทันทีที่ทันใดนั้น” และคำเชื่อมแสดงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นก่อน (Precedent) เช่น “ก่อนหน้านี้” “ก่อนหน้านี้” “ก่อนหน้านี้” “แต่ก่อน” ตัวอย่างเช่น

(50) มาเรียนที่นี้ตั้งสามปีแล้ว ก่อนหน้านี้เรียนอยู่ที่จุฬา

(Wipah Chanawangsa. 1986: 200)

ก่อนหน้านี้ เป็นคำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์เรื่องเวลานั้นคือแสดงให้เห็นว่าก่อนที่จะมาเรียนที่ต่างประเทศเคยเรียนที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมาก่อน

15) คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปลี่ยนเรื่อง (Transitional relation) เป็นคำเชื่อมแสดงการเปลี่ยนเรื่องจากเรื่องที่กล่าวอยู่เป็นเรื่องอื่นหรือแง่มุมอื่น เช่น “แล้ว” “ทีนี้” “ขอ” “เออ” “เอ้อ”

(51) ตอนแรกไม่อยากจะอยู่ที่นี่ เพราะว่าอยู่มาแล้วสองปี ทีนี้คิดไปคิดมาแล้ว อยู่ที่นี่ดีกว่า

(Wipah Chanawangsa. 1986: 204)

ทีนี้ แสดงถึงการเปลี่ยนทัศนคติของผู้พูดจากตอนแรกไม่ต้องการจะอยู่ในต่างประเทศเปลี่ยนเป็นอยู่ต่างประเทศดีกว่า

16) คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง (Continuative relation) เป็นคำเชื่อมที่แสดงถึงความต่อเนื่องของข้อความ โดยคำเชื่อมประเภทนี้อาจไม่แสดงถึงการเชื่อมโยงระหว่างข้อความที่กล่าวไปแล้วกับข้อความที่กล่าวในภายหลังเหมือนกับคำเชื่อมตั้งแต่ข้อ 1-14 กล่าวคือ เป็นคำเชื่อมที่ผู้พูดตั้งใจพูดขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าข้อความที่จะกล่าวต่อไปมีความเชื่อมโยงกับข้อความที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ได้แก่ “ซึ่ง” “ก็” ยกตัวอย่างเช่น

(52) ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครเข้าใจอำนาจผู้ซึ่งพยายามต่อสู้เพราะความอยู่ดีกินดีของชาวนา

(Wipah Chanawangsa. 1986: 206)

ซึ่ง ทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมเพื่อขยายคำว่า “ผู้” ทำให้ “ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครเข้าใจอำนาจ” และ “พยายามต่อสู้เพราะความอยู่ดีกินดีของชาวนา” มีความต่อเนื่องกัน

5. การเชื่อมโยงคำ (Lexical cohesion) หมายถึง การเชื่อมโยงข้อความด้วยการใช้คำที่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งคำศัพท์ที่ใช้แสดงถึงการเชื่อมโยงทางความหมายระหว่างข้อความที่เกิดขึ้นก่อนกับข้อความที่เกิดขึ้นตามมา ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็นอีก 2 ประเภท ดังนี้

1) การซ้ำ (Reiteration) หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์โดยการซ้ำคำเดิม (Repetition) เช่น mushroom-mushroom

ส่วนการศึกษาของวิภา วัฒนวงศ์ (Wipah Chanawangsa. 1986) พบว่าในภาษาไทยมีการซ้ำ 3 ประเภท ได้แก่ การซ้ำคำหรือกลุ่มคำ (ตัวอย่าง (53)) (Repetition of words and phrases) การซ้ำโครงสร้าง (Repetition of structure) (ตัวอย่าง (54)) และการซ้ำความ (Paraphrase) (ตัวอย่าง (55)) เช่น

(53) ถนนต่างๆ ในกรุงเทพฯ แม้ตามหัวเมืองก็มีน้ำพุอยู่หลายแห่ง ทำให้เกิดความร่มรื่นขึ้นบ้าง ถึงขั้นจะเห็นว่าน้ำพุบางแห่งทะลักไม่งาม ต้องตาต้องใจ แต่นั่นก็เป็นเรื่องของรสนิยม

(Wipah Chanawangsa. 1986: 122)

น้ำพุ₂ เป็นการซ้ำคำของ น้ำพุ₁

(54) กับอาจารย์ผู้น้อยผู้ใหญ่ ท่านเป็นที่ปรึกษาที่มีคำตอบพร้อมอยู่เสมอ

กับนักเรียนหรือผู้ที่มีการรับการอบรม ท่านเป็นครูที่ดีเยี่ยม

กับเจ้าหน้าที่คนไทย ตลอดคนงาน ภารโรง ท่านทำตัวเป็นกันเอง

(Wipah Chanawangsa. 1986: 128-129)

กับ...ท่าน เป็นการซ้ำโครงสร้าง

(55) ถ้ามองดูโลกรอบๆ ตัวเรา โลกของเรานี้มีวิวัฒนาการ

(Wipah Chanawangsa. 1986: 134)

โลกของเรา เข้าความกับ โลกรอบๆตัวเรา

2) การใช้คำที่ปรากฏร่วมกัน (Collocation) หมายถึง การใช้คำที่มีความสัมพันธ์กันและเกิดขึ้นพร้อมกันในบริบท ซึ่งอาจเป็นคำพ้องความหมายหรือมีความหมายใกล้เคียงกัน (Synonym or near-synonym) เช่น climb-ascent ซึ่งมีความหมายว่า “ขึ้น” เหมือนกัน คำคู่กัน (Complementary) เช่น boy-girl คำที่มีความหมายตรงกันข้ามกัน (Antonym) เช่น hate-like คำที่เป็นชุดเดียวกัน (Series) เช่น Monday, Tuesday,..., Sunday คำจำกลุ่ม (Superordinate) เช่น car เป็นคำจำกลุ่มของรถยนต์ Jaguar คำลูกกลุ่ม (Hyponym) เช่น chair-table เป็นคำลูกกลุ่มของคำว่า furniture คำที่ทำให้นึกถึงส่วนอื่นๆ (Part-whole) เช่น เมื่อพูดถึงคำว่า “car” อาจทำให้นึกถึงคำว่า “brake” ซึ่งเป็นส่วนประกอบหนึ่งของรถยนต์ และคำทั่วไป (General word) เช่น เมื่อพูดถึงชื่อ “Robert” สามารถทราบได้ว่าเป็นผู้ชายหรือเด็กผู้ชาย

2.4 หลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา

นักภาษาศาสตร์ที่นำเสนอหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา (Cooperative Principle: CP) คือ ไกรซ์ (Grice. 1975) โดยหลักการดังกล่าวมีขึ้นเพื่อให้ผู้สนทนายึดปฏิบัติเนื่องจากไกรซ์มีความเชื่อว่าผู้สนทนาควรมีหลักการเดียวกันในการสนทนา กล่าวคือ ผู้สนทนาต้องพูดให้ตรงกับที่ต้องการจะพูด ณ ขณะทีสนทนาตามวัตถุประสงค์หรือทิศทางในการสนทนาแต่ละครั้ง ทั้งนี้ ไกรซ์ได้ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการดังกล่าวว่าประกอบด้วย กฎใหญ่ (Maxims) 4 ข้อและกฎย่อย (Sub-maxims) ดังต่อไปนี้

1) กฎด้านปริมาณ (Maxim of quantity) คือ กฎที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลในการสนทนา กล่าวคือ

- 1.1 ให้ข้อมูลเท่าที่จำเป็นในการสนทนาแต่ละครั้ง
- 1.2 อย่าให้ข้อมูลมากเกินไปจนเกินกว่าที่จำเป็น

2) กฎด้านคุณภาพ (Maxim of quality) คือ พยายามทำให้การสนทนาเป็นจริง

- 2.1 อย่าพูดในสิ่งที่เชื่อว่าเป็นจริง
- 2.2 อย่าพูดอะไรก็ตามที่ไม่มีเหตุผลเพียงพอ

ไกรซ์ได้กล่าวว่ากฎด้านคุณภาพเป็นกฎสำคัญ (Supermaxim) ของหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา เนื่องจากเป็นกฎพื้นฐานของหลักการ เมื่อผู้สนทนาไม่ทำตามกฎข้อนี้ก็เท่ากับว่าผู้สนทนาไม่ได้ยึดหลักการเดียวกัน ดังนั้น เมื่อผู้สนทนาพูดในสิ่งที่เชื่อว่าเป็นจริงหรือไม่จริงจึงเป็นการ

ละเมิดทั้งหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา ทำให้ไม่สามารถใช้กฎข้ออื่นๆ ในการวิเคราะห์หรือตีความการสนทนาได้

3) กฎด้านความเกี่ยวข้อง (Maxim of relation) คือ พูดให้ตรงประเด็น

4) กฎด้านลักษณะ (Maxim of manner) คือ พูดให้ชัดเจน โดย

4.1 หลีกเลี่ยงการพูดที่คลุมเครือ

4.2 หลีกเลี่ยงความกำกวม

4.3 สั้นกระชับ (หลีกเลี่ยงการพูดยืดเยื้อโดยไม่จำเป็น)

4.4 เรียงลำดับ

อย่างไรก็ตาม ไกรซ์ (Grice. 1975: 71) ได้กล่าวไว้ว่าผู้สนทนาอาจไม่ได้ปฏิบัติตามกฎในการสนทนาทุกครั้ง ซึ่งการไม่ปฏิบัติตามกฎมีอยู่ด้วยกัน 4 รูปแบบ คือ

1. การละเมิดกฎ (Violation) เป็นการฝ่าฝืนกฎโดยผู้พูดอาจทำให้ผู้ฟังเข้าใจผิดหรือเข้าใจไปอีกทางหนึ่งได้ เช่น

(56) Alice has been refusing to make love to her husband. At first he attributes this to post-natal depression, but then he starts to think that she may be having an affair:

'Alice. I've got to ask you this,'

He stopped.

'Ask me then –'

'Will you give me a truthful answer? However much you think it'll hurt me?'

Alice's voice had a little quaver.

'I promise.'

Martin came back to his chair and put his hands on its back and looked at her.

'Is there another man?'

Alice raised her chin and looked at him squarely.

'No,' she said. 'There isn't another man.'

And then Martin gave a long, escaping sigh, and grinned at her and said he thought they had better finish the champagne, didn't she?

(Thomas. 1995: 72-73)

จากตัวอย่าง (56) Alice ตอบคำถามของ Martin แต่ตอบไม่ตรงกับข้อเท็จจริงทั้งหมด เนื่องจาก Martin ซึ่งเป็นสามีของ Alice ถาม Alice ว่าเธอกำลังมีผู้ชายคนอื่นหรือไม่ แม้ Alice จะตอบว่าไม่มีผู้ชายคนอื่น แต่ในความเป็นจริงแล้ว Alice กำลังมีผู้หญิงคนอื่นต่างหาก จากคำตอบของ Alice จึงเป็นการละเมิดกฎในด้านปริมาณ เพราะ Alice ทำให้ Martin เข้าใจผิด

2. การไม่ปฏิบัติตามกฎ (Opt out) เป็นการไม่ทำตามกฎโดยผู้พูดแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่เต็มใจที่จะทำตามกฎหรือหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนา เช่น

(57) มีผู้โทรศัพท์เข้ามาในรายการวิทยุและได้รับสายคือธรา

ผู้ที่โทรศัพท์เข้ามา : ...อืม ฉันอยู่ในจังหวัดที่มีคนอยู่เยอะมากค่ะ

ธรา : จังหวัดที่ว่าหมายถึงจังหวัดไหนคะ

ผู้ที่โทรศัพท์เข้ามา : ก็เป็นจังหวัดที่มีคนอยู่เยอะมาก อยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ มากนัก ฉันไม่
อยากบอกมากไปกว่านี้แล้ว

(ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2549: 154)

จากตัวอย่าง (57) ผู้ที่โทรศัพท์เข้ามาไม่ปฏิบัติตามกฎโดยการตอบไม่ตรงกับคำถาม เพราะเกรงว่าสิ่งที่พูดจะมีผลต่อตัวเอง

3. การปะทะกฎ (Clash) เป็นการทำตามกฎ (Maxim) ข้อใดข้อหนึ่งโดยต้องละเมิดกฎข้ออื่น เช่น อาจต้องละเมิดกฎด้านคุณภาพเพื่อที่จะทำตามกฎด้านปริมาณ ยกตัวอย่างเช่น

(58) A: Where does C live?

B: Somewhere in the south of France.

(Grice. 1975: 73)

ตัวอย่าง (58) B ละเมิดกฎด้านปริมาณ กล่าวคือ B ให้ข้อมูลน้อยเกินไปทำให้ A ไม่สามารถทราบได้ว่าแท้จริงแล้ว C อาศัยอยู่ที่ไหน ทั้งนี้ B ละเมิดกฎด้านปริมาณเพื่อไม่ให้กระทบกฎด้านคุณภาพ เนื่องจาก B ก็ไม่ทราบเช่นเดียวกันว่า C อาศัยอยู่ที่ไหน แต่ทราบว่าอาศัยอยู่ทางตอนใต้ของฝรั่งเศสและไม่ต้องการพูดสิ่งที่ไม่มีความหมายเพียงพอ

4. การทำกฎอย่างจงใจ (Flouting) เป็นการไม่ทำตามกฎโดยเฉพาะของผู้พูด โดยที่ไม่ใช่ทั้งการพูดเพื่อให้เข้าใจผิดทางหรือการพูดเพราะตั้งใจจะไม่ทำตามกฎ แต่เป็นเพราะผู้พูดต้องการจะสื่อสารบางสิ่ง เช่น

(59) จดหมายต่อไปนี้เป็นจดหมายรับรองที่อาจารย์ท่านหนึ่งเขียนให้กับนิสิต (Mr. X) เมื่อนิสิตมาขอความกรุณาให้อาจารย์เขียนจดหมายดังกล่าว เพื่อที่จะนำจดหมายฉบับนี้ไปสมัครเข้าทำงานสาขาวิชาปรัชญาในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง แต่อาจารย์มีความคิดเห็นว่านิสิตมีคุณสมบัติไม่เพียงพอที่จะเข้าทำงานในสาขาวิชาดังกล่าว

Dear Sir, Mr. X's command of English is excellent, and his attendance at tutorials had been regular.

Yours, etc.

(Grice. 1975: 73)

ตัวอย่าง (59) เป็นจดหมายรับรองที่อาจารย์ท่านหนึ่งเขียนให้แก่นักเรียนคนหนึ่งที่กำลังจะสมัครเข้าทำงานสาขาวิชาปรัชญา จากตัวอย่าง ผู้เขียนไม่ได้พยายามที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดหรือไม่เต็มใจจะเขียน แต่ผู้เขียนพยายามจะสื่อให้ผู้อ่านจดหมายฉบับนี้ทราบ ว่า ตนเองไม่เห็นด้วยที่จะให้ Mr.X เข้าทำงานสาขาวิชาปรัชญา เนื่องจาก Mr.X ไม่เหมาะสมกับงานดังกล่าวจึงทำกฎด้านปริมาณ คือ ให้ข้อมูลน้อยเกินไปที่จะทำให้ผู้อ่านรับ Mr.X เข้าทำงานในตำแหน่งงานดังกล่าวได้

นอกจากการไม่ปฏิบัติตามกฎในการสนทนาดังที่ไกรศรนาเสนอไว้ ธอมัส (Thomas. 1995: 64; อ้างอิงจาก ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2549: 153-154) ได้เพิ่มเติมการละเมิดกฎอีก 2 ประการ ได้แก่

5. การฝ่าฝืนกฎอย่างไม่ตั้งใจ (Infringing) เป็นการไม่ทำตามกฎ เนื่องจากผู้พูดไม่สามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว เช่น เด็ก ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ หรือคนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาน้อยลง อันเนื่องมาจากการเมาสุรา ตื่นเต้น เป็นโรคประสาท (Thomas. 1995: 74; อ้างอิงจาก ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2549: 150) เป็นต้น หรือจากการไม่รู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ดี เช่น

(60) A: I am out of petrol.

B: There is a garage round the corner.

(Grice. 1975: 72)

คำตอบของ B ที่เลือกใช้คำว่า “garage” หรือ “อู่รถ” เป็นการฝ่าฝืนกฎด้านความเกี่ยวข้องอย่างไม่ตั้งใจ เนื่องจาก B เป็นนักเรียนชาวต่างประเทศและยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ข จึงเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง

6. การละเมิดกฎที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม (Suspending a maxim) เป็นการละเมิดกฎเพราะวัฒนธรรมแต่ละวัฒนธรรมมีความแตกต่างกัน เมื่อผู้พูดที่ยึดถือวัฒนธรรมแตกต่างกันมาสนทนากันอาจทำให้เกิดการละเมิดกฎ เช่น ตัวอย่างในสังคมนาวาโฮ (Navajo) จะไม่พูดชื่อของคนตาย เนื่องจากเป็นคำต้องห้าม (Taboo word) อย่างเช่นในสถานการณ์ที่มีคนถูกฆ่า คนที่เห็นเหตุการณ์จะกล่าวถึงคนที่ถูกฆ่าว่า “the one who got killed” โดยที่จะไม่เรียกชื่อของผู้ตายโดยตรง (Thomas. 1995: 76-77)

2.5 ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

การวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา คือ การวิเคราะห์ว่าเรื่องที่ผู้สนทนาพูดมีความเชื่อมโยงหรือมีความสัมพันธ์กับเรื่องที่สนทนาก่อนหน้าหรือไม่

ในหัวข้อที่ผ่านมา ผู้วิจัยนำเสนอหลักการในการให้ความร่วมมือในการสนทนาเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาถึงความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยทำการทบทวนทฤษฎีเกี่ยวกับหลักในการให้ความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ (Grice. 1975) กับธอมัส (Thomas. 1995) หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงทำการทบทวนแนวคิดด้านความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของไกรซ์ (Grice. 1975) โดยไกรซ์ได้กล่าวถึงความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาไว้ในกฎด้านความเกี่ยวข้อง (Maxim of relation) โดยกล่าวแต่เพียงกว้างๆ ว่า “ให้พูดตรงประเด็น” หรือ “Be relevant” โดยไม่มีการขยายความเพิ่มเติมทำให้เกิดปัญหาด้านการตีความและการนำกฎข้อนี้ไปใช้เป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม การนำเสนอกฎด้านความเกี่ยวข้องของไกรซ์ทำให้นักภาษาศาสตร์หลายท่านคิดหาวิธีศึกษาความเกี่ยวข้องในแง่มุมต่างๆ โดยการประยุกต์และดัดแปลงหลักในการให้ความร่วมมือในการสนทนากับกฎด้านความเกี่ยวข้อง ดังเช่น

การศึกษาของศิริพร ปัญญาเมธิกุล (2546: 85-86) ที่ทำการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาทางอินเทอร์เน็ต ศิริพรนำเกณฑ์การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาที่แฮริง (Herring. 2002) ได้ทำการดัดแปลงมาจากหลักการให้ความร่วมมือในการสนทนาของไกรซ์ โดยเกณฑ์ที่จะกล่าวต่อไปนี้เรียงลำดับความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจากมากที่สุดไปจนถึงไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนา ซึ่งประกอบไปด้วยเกณฑ์ทั้งหมด 6 ประเภท ได้แก่

1. การรักษากฎ (Observation of relevance) คือ การตอบที่ตรงกับเรื่องที่สนทนา
เช่น

- (61) ก: บ้านของเธออยู่แถวไหน
ข: แถวสาทร

(ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2546: 85)

จากตัวอย่าง (61) ข. ตอบคำถามของ ก. เนื่องจากว่า ก. ถามที่อยู่ของ ข. ดังนั้น ข. จึงตอบตรงๆ ว่าอยู่แถว “สาทร”

2. การทำกฎ (Flouting of relevance) คือ การตอบที่ไม่ตรงกับเรื่องที่สนทนา แต่ผู้พูดก็เข้าใจได้ว่าผู้ฟังตอบตรงกับเรื่องที่สนทนา

- (62) ก: กินข้าวหรือยัง
ข: อิ่มจะแย่

จากตัวอย่าง (62) ก. สามารถเข้าใจได้ว่า ข. กินข้าวเรียบร้อยแล้วโดยไม่ต้องตอบว่ากินหรือยัง แม้ ข. จะไม่ได้ตอบตรงคำถามของ ก. แต่ผู้ฟังโดยทั่วไปก็สามารถเข้าใจได้ว่า ข. ได้ตอบคำถาม ก. เรียบร้อยแล้ว โดยสามารถพิจารณาได้จากคำว่า “กิน” และ “อิ่ม” ซึ่งเป็นคำที่มีความเกี่ยวข้องกัน

3. การละเมิดกฎโดยจงใจ (Violation of relevance) คือ การตอบที่ไม่ตรงกับเรื่องที่สนทนา และผู้สนทนาไม่สามารถเข้าใจได้โดยทันที

- (63) ก: กินข้าวเช้าหรือยัง
ข: ถ้าคุณเรียกน้ำเต้าหู้ว่าข้าวเช้านะ

จากตัวอย่าง (63) คำตอบของ ข. มีความเกี่ยวข้องคำถามของ ก. แต่ผู้ฟังอาจต้องใช้เวลานานในการตีความ ดังนี้

- น้ำเต้าหู้ไม่ใช่ข้าว
- ข. ไม่ได้กินข้าว แต่ดื่มน้ำเต้าหู้ เพราะฉะนั้น ข. จึงยังไม่ได้กินข้าวแต่ดื่มน้ำเต้าหู้

4. การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาโดยจงใจ (Violation of relevance non-sequitur or loosened relevance – loosened coherence) คือ การโต้ตอบที่ไม่สามารถบอกความเกี่ยวข้องกับเรื่องข้างต้นได้หรือเป็นการโต้ตอบเพียง เพื่อต้องการปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกลับเท่านั้น เนื่องจากผู้สนทนายังคงต้องการมีส่วนร่วมในการสนทนาต่อไป โดยไม่คำนึงว่าการโต้ตอบจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนามากน้อยเพียงใด (ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2546: 86)

- (64) ก: กินข้าวหรือยัง
ข: อยากไปถนนข้าวสาร

การตอบของ ข. ไม่สามารถบอกได้ถึงความเกี่ยวข้องของเรื่องที่ ก. ถามเลย แม้จะมีการใช้คำว่า “ข้าว” และ “ถนนข้าวสาร” ซึ่งอาจจะเชื่อมโยงกันได้ แต่กลับไม่มีความเกี่ยวข้องกันเลย ทั้งนี้ เป็นเพราะ ข. เพียงแค่ต้องการจะมีส่วนร่วมในการสนทนาเท่านั้น เนื่องจาก ข ต้องการแสดงให้ ก รู้ว่าตัวเองยังต้องการจะสนทนาต่อ แต่เพียงไม่ต้องการจะสนทนาเรื่องที่กำลังสนทนา

5. การโต้ตอบที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาอย่างไม่จงใจหรือผลที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญไม่ได้ตั้งใจ (Accidental turns or intentionally no coherence) คือ การสนทนาโต้ตอบที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ อาจเกิดจากการโต้ตอบผิดคน⁵ เป็นต้น (ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. 2546: 86) ยกตัวอย่างเช่น

- (65) ก: กินข้าวหรือยัง
ข: ไม่ได้เจอเพื่อนๆ มานานแล้ว

การตอบของ ข. เป็นการพูดขึ้นลอยๆ โดยบังเอิญ เนื่องจาก ข สนทนากับคนหลายคนและกำลังสนทนากับเพื่อนคนอื่นในห้องสนทนาอื่น ทำให้เกิดการตอบที่ไม่ตรงกับคำถามเกิดขึ้น

6. การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่หรือไม่มีความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเลย (Introduce new topic or irrelevance) คือ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้เป็นหัวข้อใหม่ ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนามาก่อนหน้า

⁵เนื่องจากผู้สนทนาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตสามารถสนทนากับผู้อื่นในหลายห้องสนทนาในเวลาเดียวกัน

- (66) ก: กินข้าวหรือยัง
ข: อาทิตย์หน้าไประยองกันมัย

จากตัวอย่าง (66) ข. ไม่ได้ตอบคำถามของ ก. แต่เปลี่ยนไปถามเรื่องอื่นแทน ซึ่งเรื่องที่ถามไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่ ก. ถามเลย

2.6 ความแตกต่างระหว่างเพศกับการใช้ภาษา

การศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความแตกต่างทางเพศและการใช้ภาษามีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพื่อแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างทางเพศของผู้สนทนาก่อให้เกิดความแตกต่างในทางการใช้ภาษา กล่าวคือ ผู้สนทนาที่เป็นเพศหญิงและเพศชายจะมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันในหลายรูปแบบ ยกตัวอย่างเช่น เลคอฟ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541: 44-45; อ้างอิงจาก Lakoff. 1973. *Language and Women's Place*. pp. 50) ทำการศึกษาเกี่ยวกับภาษาของผู้หญิงที่พูดภาษาอังกฤษในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่ามีความแตกต่างกับภาษาที่เพศชายพูด ทั้งทางด้าน คำศัพท์และไวยากรณ์ คือ เพศหญิงใช้คำบอกสีและคำอุทาน (meaningless particle) มากกว่าเพศชาย เนื่องจากเพศหญิงได้รับการปลูกฝังให้ดูแลบ้านและครอบครัว ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ชิดและต้องอาศัยความละเอียดอ่อนมาก เช่น การทำความสะอาดบ้าน การทำอาหาร การเย็บผ้า เป็นต้น ในขณะที่เพศชายได้รับการปลูกฝังให้เป็นผู้นำ กล่าวคือ เป็นเรื่องที่ใกล้ชิดและเกี่ยวกับการปกครอง คนให้เชื่อฟัง ดังนั้น เพศหญิงจึงมีการเรียนรู้ที่จะให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ใกล้ชิดมากกว่าเพศชาย นอกจากนี้ เพศหญิงยังใช้คำถามห้อยท้าย (tag question) และใช้รูปประโยคคำถามแทนการสั่งหรือขอร้องตรงๆ มากกว่าเพศชาย เพราะเพศหญิงมักไม่กล้าตรงๆ และหนักแน่น ส่วนการศึกษาเรื่องการพูดแทรกในการสนทนาระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่เปรียบเทียบกับการพูดแทรกในการสนทนาระหว่างเพศของซิมเมอร์แมนและเวสต์ (Zimmerman; & West. 1998: 168) พบว่าผู้ใหญ่พูดแทรกขณะที่เด็กพูดโดยคิดเป็น 86% ของการพูดแทรกทั้งหมด เนื่องจากผู้ใหญ่มีสถานะสูงกว่าเด็ก และเพศชายพูดแทรกเมื่อเพศหญิงกำลังพูดโดยคิดเป็น 96% ของการพูดแทรกทั้งหมดในการสนทนา เนื่องจากเพศชายไม่ต้องการให้เพศหญิงพูดต่อจนจบ ซึ่งเมื่อซิมเมอร์แมนและเวสต์นำผลการศึกษาที่ได้มาเปรียบเทียบกันพบว่าเพศหญิงมีสถานะไม่ต่างกับเด็กในการสนทนา กล่าวคือ เพศหญิงไม่ได้รับอนุญาตให้พูด เพราะไม่ได้อยู่ในสถานะที่เท่าเทียมกับเพศชาย ดังนั้น เพศหญิงจึงเป็นฝ่ายที่ถูกพูดแทรก ซึ่งทำให้ไม่สามารถพูดสิ่งที่ตัวเองต้องการต่อจนจบได้

นอกจากนี้ พาเมล่า (Pamela. 1983: 97) ศึกษาการเริ่มต้นเรื่องที่สนทนาก่อนว่าในการสนทนาระหว่างเพศ เพศหญิงประสบความสำเร็จในเรื่องที่ตนเองเป็นผู้เริ่มต้นพูดเพียง 17 ครั้งจากจำนวนการเริ่มต้นในการสนทนาทั้งหมด 47 ครั้ง เนื่องจากเพศชายไม่สนใจที่จะสนทนาต่อ ส่วนเพศชายประสบความสำเร็จในเรื่องที่ตนเองเป็นผู้เริ่มต้นพูดถึง 28 ครั้งจากจำนวนการเริ่มต้นในการสนทนาทั้งหมด 29 ครั้ง เนื่องจากเพศหญิงให้ความสนใจที่จะสนทนาต่อ เป็นต้น

เวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1988: 566) ทำการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนประเด็นในการสนทนาระหว่างเพศชายและเพศหญิงจากการเก็บข้อมูลการสนทนาระหว่างเพศของนักเรียนชาวอเมริกันในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่เป็นคนผิวขาวและเป็นชนชั้นกลาง ซึ่งรู้จักกันเป็นครั้งแรกในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนประเด็นหรือเรื่องที่สนทนา กล่าวคือ ในแต่ละผลัด ผู้พูดทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่ได้พูดเรื่องเดิมโดยตลอดแต่พูดหลายๆ เรื่อง เวสต์และการ์เซียจึงสนใจว่าทั้งสองเพศมีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาเช่นใด อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาของเวสต์และการ์เซียเห็นได้อย่างชัดเจนว่า ผู้พูดเพศชายเป็นฝ่ายที่ทำการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาจากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งเพียงฝ่ายเดียว โดยประเภทของเรื่องที่เปลี่ยน คือ เรื่องที่สามารถเล่าสู่กันฟังได้ทั้งสองเพศ เช่น เพศชายคาดว่าเพศหญิงไม่นิยมการพูดเรื่องวิชาการ เพศชายจะไม่พูดเรื่องดังกล่าวยืดเยื้อมาก ในขณะที่เพศหญิงจะพูดนำเรื่องที่สนทนาระหว่างกันมาขยายความ ยกตัวอย่างเช่น

(67) การสนทนานี้เป็นการสนทนาระหว่างนักเรียนที่เจอกันเป็นครั้งแรกในห้องทดลอง คือ Andy และ Beth โดย Andy เป็นผู้สนทนาเพศชาย ส่วน Beth เป็นผู้สนทนาเพศหญิง ทั้งนี้ Andy เริ่มพูดก่อนเรื่องการสอบข้อเขียนและการสอบปากเปล่า หลังจากนั้น Andy ก็เปลี่ยนเรื่องที่สนทนา

Andy: There's discuss::ion an': short- .h There's ya' know,
written an' oral exams frequently. Er (.) once in awhile
at least.

Beth: Yeah, I'd like to take uh- something like His⁶ry (of)
Philosophy 'r something where you don' afta do any of that kinda-
(1.0)

Beth: I don't thINK that way,
(0.6)

Beth: I'm not that logical.

⁶ตัวอักษรตัวใหญ่แสดงถึงการเน้นเสียงในการสนทนา

(0.4)

Beth: Yuh know that go step by step.

(1.2)

→ Beth: 'N I just- (0.5) I'm REally and IrRational person sometimes.

(.) So

(0.6)

Andy: Where do you li:ve in Eye Vee?

(West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1988: 566)

จากตัวอย่าง (67) Andy พูดเรื่องการสอบเขียนและสอบปากเปล่า เมื่อ Beth ได้ยินจึงพูดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว แต่เมื่อ Beth พูดไประยะหนึ่งจนกระทั่งถึงตอนที่ Beth พูดว่า ในบางครั้ง ตัวเองเป็นบุคคลที่ไม่มีเหตุผล Andy กลับไม่พูดเพิ่มเติมในเรื่องดังกล่าว แต่เปลี่ยนเรื่องไปโดยสิ้นเชิงเป็นการถามถึงที่อยู่ของ Beth แทน จากงานวิจัยพบว่าเพศชายเป็นเพศที่เปลี่ยนเรื่องที่สนทนาเพียงฝ่ายเดียว ส่วนเพศหญิงเป็นเพศที่มักนำเรื่องที่เริ่มต้นมาขยายความและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

เนื่องจากเพศหญิงทำการสนทนาเชิงสนับสนุนด้วยการเริ่มเรื่องที่เล่าสู่กันฟังและพูดเพื่อให้รายละเอียดเพิ่มเติม ส่วนเพศชายทำการสนทนาเชิงควบคุมด้วยการเปลี่ยนเรื่องเพียงฝ่ายเดียวจากเรื่องหนึ่งไปยังอีกเรื่องหนึ่ง

ส่วนสเลด (Thornbury; & Slade. 2006: 128-129; อ้างอิงจาก Slade. 1996) ทำการศึกษาการสนทนาระหว่างเพื่อนในช่วงเวลาพักดื่มกาแฟในที่ทำงาน ประเทศออสเตรเลีย จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้สนทนามีเพศต่างกันทำให้เรื่องที่สนทนามีความแตกต่างกัน สเลดทำการเก็บข้อมูลการสนทนาในกลุ่มเพศเดียวกันและต่างเพศกันโดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่มที่เพศชายสนทนากับเพศชาย กลุ่มที่เพศหญิงสนทนากับเพศหญิง กลุ่มที่เพศชายกับหญิงสนทนากัน ซึ่งเรื่องที่สนทนาของแต่ละกลุ่มมีดังนี้

กลุ่มที่ 1 : กลุ่มที่เพศชายสนทนากับเพศชายมักจะสนทนาเรื่อง ดังนี้

1. การหยอกล้อ เป็นการเข้าหาหยอกกันระหว่างเพื่อนในการสนทนาซึ่งพบไม่มากนักในกลุ่มที่ 2 และ 3

2. การเล่าเรื่อง เป็นการเล่าเรื่องส่วนบุคคลโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความอันตราย ความรุนแรง การกระทำที่แสดงความเป็นสุภาพบุรุษ

3. กิจกรรมยามว่างและความบันเทิง เช่น เรื่องเกี่ยวกับฟุตบอล รักบี้ ซึ่งแตกต่างกับเรื่องที่สนทนาของกลุ่ม 2 และ 3 เพราะในกลุ่มที่ 1 มีการพูดถึงกิจกรรมที่ทำช่วงสุดสัปดาห์น้อยมาก และมีการพูดถึงกิจกรรมที่ทำในอดีตรวมถึงกิจกรรมที่จะทำในอนาคตไม่มากนัก

กลุ่มที่ 2: กลุ่มที่เพศหญิงสนทนากับเพศหญิงมักจะสนทนาเรื่อง ดังนี้

1. การนิเทศและการกล่าวถึงผู้อื่น เป็นแบบเฉพาะในการสนทนาของเพศหญิง
2. ข้อมูลส่วนบุคคล เช่น เรื่องที่เกี่ยวข้องกับคู่รัก การแต่งงาน ครอบครัว การวางแผนในอนาคต
3. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
4. กิจกรรมยามว่างและความบันเทิง เช่น ภาพยนตร์ ละคร
5. การเล่าเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ส่วนบุคคล โดยเฉพาะเรื่องน่าตื่นเต้นซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่น่าอายหรือเป็นกังวล

กลุ่มที่ 3: กลุ่มที่เพศชายกับเพศหญิงสนทนากันมักจะสนทนาเรื่อง ดังนี้

1. การเล่าเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องน่าตื่นเต้น
2. การหยอกล้อ ซึ่งการหยอกล้อมีความชัดเจนและตรงไปตรงมาน้อยกว่าการหยอกล้อในกลุ่มที่ 1 และ 2
3. การจ้างงาน
4. กิจกรรมยามว่างและความบันเทิง โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ทำเมื่อตอนสุดสัปดาห์ ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มที่ 1 และ 2 เพราะกลุ่มที่ 3 ได้มีการถกเถียงถึงรายละเอียดเกี่ยวกับร้านอาหาร อาหาร เสื้อผ้า ดิสโก้ ฝั่บ งานสังสรรค์ การแสดง ภาพยนตร์
5. ข้อมูลส่วนบุคคล เช่น เรื่องงาน การเรียน ครอบครัว การไปเที่ยว
6. การพูดถึงผู้อื่น
7. โครงการในอนาคต
8. ความเจ็บปวดและความตาย

กล่าวโดยสรุป เรื่องที่พบบ่อยในการสนทนาแต่ละกลุ่มมีดังนี้ กลุ่มเพศชาย คือ เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการหยอกล้อ โดยมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องบ้าง แต่ไม่พบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศ ส่วน

กลุ่มเพศหญิงพบว่าเพศหญิงให้ความสนใจกับการนินทาและการเล่าเรื่อง แต่ไม่พบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการหยอกล้อ ส่วนกลุ่มเพศชายและหญิง เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความน่าประหลาดใจ การเล่าเรื่องตลกขบขัน ซึ่งเรื่องดังกล่าวพบมากกว่าในการสนทนาของกลุ่มเพศหญิง และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการหยอกล้อ แต่พบว่าไม่มากเท่ากับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการหยอกล้อในกลุ่มเพศชาย

บทถัดไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัยโดยผู้วิจัยนำแนวคิดและทฤษฎีในบทที่ 2 มาประยุกต์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

- 3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.3 การสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

3.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้จากการบันทึกเสียงการสนทนาเวลาประมาณ 15 นาที/ครั้ง โดยกลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒซึ่งอยู่ในระดับชั้นปีเดียวกัน จำนวน 15 คู่ โดยแบ่งเป็นการสนทนาของเพศชายล้วน 5 คู่ เพศหญิงล้วน 5 คู่ และเพศหญิง-เพศชายอีก 5 คู่ ทั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลการสนทนาจากนิสิตที่อยู่ในระดับชั้นปีเดียวกัน เช่น การสนทนาระหว่างนิสิตชั้นปีที่ 1 กับ 1 หรือชั้นปีที่ 2 กับ 2 เป็นต้น เพื่อเป็นการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อนที่จะเกิดขึ้นจากบทบาทที่ไม่เหมาะสมภาคกันของผู้สนทนา อันเนื่องมาจากความอาวุโสที่ต่างกัน ซึ่งอาจทำให้เกิดการควบคุมเรื่องที่สนทนาของนิสิตรุ่นพี่ จึงจำกัดขอบเขตให้เป็นการสนทนาของนิสิตที่อยู่ในระดับชั้นปีเดียวกันเท่านั้น นอกจากนี้ ผู้วิจัยจะทำการตัดข้อมูลการสนทนาช่วงต้นออกประมาณ 5 นาที ซึ่งจะไม่รวมอยู่ใน 15 นาทีของการเก็บข้อมูล เพื่อให้การสนทนาเป็นไปอย่างธรรมชาติ เพราะในช่วงต้นของการสนทนานิสิตอาจจะยังไม่รู้สึกคุ้นเคยกับการสนทนาที่มีเครื่องบันทึกเสียง การตัดข้อมูลการสนทนาช่วงต้นเช่นนี้จึงเป็นการให้เวลานิสิตในการปรับตัว ทำให้ข้อมูลในการสนทนามีความเป็นธรรมชาติมากขึ้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะทำการเปลี่ยนชื่อนิสิตในการสนทนา เพื่อเป็นการรักษาสีห์ส่วนบุคคลของผู้สนทนาและจะขอความยินยอมในการบันทึกเทปจากผู้สนทนาทุกครั้ง

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.2.1 การวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความ โดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่

การวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความโดยใช้เกณฑ์ของฮัลลidayและฮาซาน (Halliday; & Hasan. 1976) และวิภา ฌาณวงศ์ (Wipah Chanawangsa. 1986) เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ เนื่องจากเกณฑ์ของฮัลลidayและฮาซาน (Halliday; & Hasan. 1976) เป็นเกณฑ์พื้นฐานที่ทุกงานวิจัยอ้างถึงเพื่อใช้วิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความ ส่วนงานวิจัยของวิภาใช้เกณฑ์ของฮัลลidayและฮาซานเป็นพื้นฐาน

เช่นเดียวกับงานวิจัยอื่น แต่งานวิจัยของวิภาเป็นการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในภาษาไทยที่มีความละเอียดรอบคอบคลุมมากทำให้เห็นความหลากหลายของในข้อมูลภาษาไทย อีกทั้ง ยังเป็นการศึกษาที่ทำให้ทราบถึงความเหมือนและความแตกต่างระหว่างกลไกเชื่อมโยงความในภาษาอังกฤษและในภาษาไทย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงใช้เกณฑ์ของทั้งสองคนในการวิเคราะห์ ซึ่งแบ่งกลไกเชื่อมโยงความออกเป็น 5 ประเภท 1) การอ้างถึง 2) การแทนที่ 3) การละ 4) การใช้คำเชื่อม และ 5) การเชื่อมโยงคำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การอ้างถึง (Reference) เป็นกลไกเชื่อมโยงความระดับความหมายที่ได้จากการตีความรูปภาษาซึ่งในภาษาอังกฤษ กลไกนี้สามารถแบ่งย่อยได้ 3 ประเภท ได้แก่ การอ้างถึงบุคคล การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ และการอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ

1) การอ้างถึงบุคคล (Personal reference) การอ้างถึงบุคคลเป็นการอ้างถึงโดยใช้คำสรรพนามแทนนามวลีที่มีความหมายอ้างถึงบุคคลหรือสิ่งของ เพื่อแสดงความเชื่อมโยงระหว่างข้อความ เช่น การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 2 หรือ 3 คำเรียกญาติ ชื่อเฉพาะบุคคล คำแสดงความเป็นเพื่อน ชื่ออาชีพ ชื่อตำแหน่ง และการใช้คำสรรพนามไว้รูป เช่น

(1) บทสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยระหว่างเพื่อนคืออันกับแนน ซึ่งอันเป็นผู้สนทนาเพศชายและแนนเป็นผู้สนทนาเพศหญิง โดยผู้สนทนาทั้งสองคนกำลังสนทนาเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือของแนน

136 อัน : อ้อ
137 แนน : อ้อ ก็คงต้องอย่างนั้นอะ ตอนแรกบอกว่าจะเอาเครื่องให้กูมาใช้แล้วจะ
138 เปลี่ยนกับแม่ไฉ่ฝ่าย//แต่แม่ไฉ่บอกไม่ต้องให้กูเอาไปใช้()

จากตัวอย่าง (1) แม่ เป็นคำเรียกญาติ ซึ่งเป็นคำสรรพนามบุรุษที่ 3

2) การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ (Demonstrative reference) การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะเป็นการอ้างเพื่อบ่งบอกถึงระยะทาง เวลา และปริมาณ เช่น คำว่า “นี้” “เนีย” “นั่น” “โน้น”

(2) บทสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยระหว่างเพื่อนคืออันกับแนน ซึ่งอันเป็นผู้สนทนาเพศชาย ส่วนแนนเป็นผู้สนทนาเพศหญิง โดยแนนถามอันเกี่ยวกับการกลับมาเอาของที่หอพัก เพราะในช่วงเย็น แนนและอันจะไปต่างจังหวัดกับเพื่อนๆ แต่แนนไม่แน่ใจว่าเพื่อนคนอื่นนำสัมภาระติดตัวมาที่มหาวิทยาลัยหรือไม่ ดังนั้น แนนจึงถามอันเพื่อให้หายสงสัย

(4) บทสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยระหว่างเพื่อนคือก๊วและไก่ ซึ่งทั้งสองคนเป็นผู้สนทนาเพศหญิงกำลังสนทนาเกี่ยวกับการเขียนอ้างอิง โดยก๊วถามไถ่ถึงวิธีการเขียนอ้างอิงเพราะก๊วต้องการจะเขียนอ้างอิงอย่างถูกต้อง

- 6 ก๊ว : เออ เค้าบอกให้ทำไง ทำอย่างเงี้ยปะ เค้าให้เขียนอย่างเงี้ยเลยปะ
7 หรือให้เขียนยังงี้ ในกรอบอะ//ในกรอบ
- 8 ไก่ : [()] ก็มันเรียกว่า อะไรอะ//
- 9 ก๊ว : [เออ]
- 10 ไก่ : บัตรเรียกหนังสือประมาณนั้นนะ
- 11 ก๊ว : เออ//ก็เขียนยังงี้อะ
- 12 ไก่ : [ก็คือ] เป็นว่า()เลขหนังสือ()
13 มันจะมีเป็นเลขหนังสือว่าอะไร เช่นตรงเนี่ย เขียนตรงเนี่ยด้วย// ตรงเนี่ย
- 14 ก๊ว : [อ้อ]
- 15 ไก่ : //() แล้วก็ชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง ปีที่
- 16 ก๊ว : [(แฉ่วเลย)]
- 17 ไก่ : พิมพ์มีที่หน้า อะไรเงี้ย ปีวันที่ไหน// ก็คือเหมือนกับอย่างเงี้ยแหละ

จากตัวอย่าง (4) อย่างเงี้ย เป็นการแทนที่หน่วยอนุพากย์ที่ไต่พูดในผลการสนทนาที่ 12 13 15 และ 17 ซึ่งสามารถสรุปได้ว่าไต่ต้องการแทนที่ “บัตรเรียกหนังสือประกอบด้วยเลขหนังสือ ชื่อหนังสือ ชื่อผู้แต่ง ปีที่พิมพ์ สำนักพิมพ์”

3. การละ¹ (Ellipsis) การละเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระดับไวยากรณ์เช่นเดียวกันกับหน่วยเดิมที่ปรากฏก่อนหน้านี้เหมือนกับการแทนที่ แต่ไม่ปรากฏรูปแทน โดยการละสามารถละได้ทั้งการละหน่วยเดิมที่เป็นนาม (Nominal ellipsis) การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา (Verbal ellipsis) และการละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ (Clausal ellipsis) ดังนี้

1) การละหน่วยเดิมที่เป็นนาม (Nominal ellipsis) เป็นการละหน่วยเดิมที่เป็นคำนามในส่วนของประโยคที่ตามมาจากประโยคก่อนหน้านี้ ซึ่งการละอาจจะละได้ทั้งส่วนที่เป็นประธานหรือส่วนที่เป็นกรรมของประโยค เช่น

¹การละ (Ellipsis) ใช้สัญลักษณ์ Ø

(5) บทสนทนานี้เกิดขึ้นในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยระหว่างเพื่อนคือก๊วและไก่ ซึ่งทั้งสองคนเป็นผู้สนทนาเพศหญิงกำลังสนทนาเกี่ยวกับการหาหนังสือเล่มหนึ่งในห้องสมุด โดยไก่บอกก๊วถึงวิธีการหาหนังสือในห้องสมุด เพื่อให้ก๊วสามารถหาหนังสือเล่มที่ต้องการได้

- 20 ไก่ : อ้อ นั่นแหละ//คือถ้าหาไม่เจอก็ พิมพ์ชื่อหนังสือแล้วดูในคอมก็ได้//
 21 ก๊ว : // [อ้อ...] // [อ้อ]
 22 ไก่ : แล้วก็(เอา) O จากคอมมา ที่เป็นกรอบที่บอกข้างบนอะ

จากตัวอย่าง (5) O เป็นการละนามวลี คือ “ชื่อหนังสือ”

2) การละหน่วยเดิมที่เป็นกริยา (Verbal ellipsis) เป็นการละหน่วยคำที่เป็นกริยาซึ่งมีการปรากฏไว้ในประโยคก่อนหน้า แล้วจึงมีการละในส่วนของประโยคที่ตาม ยกตัวอย่างเช่น

(6) บทสนทนานี้เกิดขึ้นในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยระหว่างเพื่อนคือก๊วและไก่ ซึ่งทั้งสองคนเป็นผู้สนทนาเพศหญิงกำลังสนทนาเกี่ยวกับการเขียนรายงานส่งอาจารย์ โดยไก่เกิดความไม่แน่ใจว่าควรเขียนเนื้อหาอะไรบ้างจึงถามก๊วเพื่อให้ก๊วบอกว่าเนื้อหาในการเขียนรายการมีรายละเอียดอย่างไร

- 79 ไก่ : เขียนอะไรไปบ้างวะ
 80 ก๊ว : O เมื่อเกียะ ไบเมื่อเกีย ไบนิ่งแล้ว อันนี้คืออะไร ออ

จากตัวอย่าง (6) O เป็นการละคำกริยา “เขียน” โดยก๊วตอบคำถามไก่อกลับไปเพียงว่า “เมื่อเกียะ ไบเมื่อเกีย ไบนิ่ง” เพราะก๊วต้องการให้ข้อมูลแก่ไก่

3) การละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ (Clausal ellipsis) เป็นการละหน่วยอนุพากย์ในส่วนของประโยคที่ตามมาทั้งหมด ซึ่งโดยปกติจะพบการละหน่วยเดิมที่เป็นอนุพากย์ในการถามคำถามแบบใช่หรือไม่ (Yes/No questions) เช่น

(7) บทสนทนานี้เกิดขึ้นในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยระหว่างเพื่อนคือแนนและอัน ซึ่งอันเป็นผู้สนทนาเพศชาย ส่วนแนนเป็นผู้สนทนาเพศหญิง โดยอันถามแนนเกี่ยวกับแขนของเสื้อยืดลายกระต่ายแดงที่มีเพื่อนอีกคนหนึ่งคือฝ่ายบอกกับอันว่าเสื้อลายกระต่ายแดงที่มีแขนสีน้ำเงินนั้นมีแขนเสื้อแบบสามส่วนด้วย เพราะตามปกติเสื้อยืดมักไม่มีแขนเสื้อแบบสามส่วน

- 44 อัน : กระทั่งแดงแขนน้ำเงิน มีแขนสามส่วนแบบที่ฝ่ายบอกปาวะ
 45 แนน : ไม่มี ๐ อะ=

จากตัวอย่าง (7) แนนว่า ไม่มี ๐ อะ เป็นการตอบโดยการละหน่วยอนุพากย์ “แขนสามส่วนแบบที่ฝ่ายบอก”

4. การใช้คำเชื่อม (Conjunctions) เป็นการใช้คำเพื่อเชื่อมโยงข้อความหรือคำให้ต่อเนื่องกัน โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ของวิภา ฌานวังสะ (Wipah Chanawangsa. 1986: 175-211) ทั้ง 16 เกณฑ์ เนื่องจากเกณฑ์ของวิภาเป็นเกณฑ์ที่ครอบคลุมการใช้คำเชื่อมในภาษาไทยมากที่สุด ทั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ใช้เกณฑ์ของฮัลลidayและฮาซัน (Halliday; & Hasan. 1976) เนื่องจากเกณฑ์ในการวิเคราะห์การใช้คำเชื่อมของฮัลลidayและฮาซันไม่เหมาะสมกับการวิเคราะห์การใช้คำเชื่อมในภาษาไทย ซึ่งเกณฑ์ที่ใช้วิเคราะห์การใช้คำในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ได้แก่

- 1) คำเชื่อมเพื่อเพิ่มเติมข้อมูลจากสิ่งที่มีอยู่ (Additive relation) เช่น “และ” “ก็” “รวมทั้ง” “อีกประการหนึ่ง” “นอกจาก...ยัง” “นอกจากนี้...ยัง” “นอกจากนี้...แล้ว...ก็”
- 2) คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับเวลา (Enumerative relation) เช่น “ประการแรก” “ประการที่สอง” “ประการสุดท้าย” “หนึ่ง” “สอง” “สาม”
- 3) คำเชื่อมเพื่อแสดงการเลือก (Alternative relation) เช่น “หรือ” “หรือว่า”
- 4) คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปรียบเทียบ (Comparative relation) เช่น “เปรียบเสมือน” “ในทำนองเดียวกัน” “แล้วกับ” “เหมือนกับ” “เช่นเดียวกับ” “อย่างกับ” “เหมือนอย่างว่า” “เสมือนอย่าง” “ฉันใด...ฉันนั้น”
- 5) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์แบบตรงข้าม (Contrastive relation) เช่น “ส่วน” “ขณะที่” “แต่” “ในทางตรงกันข้าม” “ในขณะที่” “แต่ทว่า” “แต่...ก็” “แต่...ว่า”
- 6) คำเชื่อมเพื่อแสดงความคล้อยตามทางความคิด (Concessive relation) เช่น “แม้...ก็ตาม” “ทั้ง...กระนั้น” “แม้...ว่า” “ทั้งแม้ว่า” “ทั้งๆ ที่”
- 7) คำเชื่อมเพื่อแสดงตัวอย่าง (Exemplificatory relation) เช่น “เช่น”
- 8) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งที่กล่าวนำ (Reformulatory relation) เช่น “คือ”
- 9) คำเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นเหตุเป็นผล (Causal relation) เช่น “เนื่องจาก” “เพราะ” “ด้วย”
- 10) คำเชื่อมเพื่อแสดงวัตถุประสงค์ (Relation of purpose) เช่น “เพื่อ” “เพื่อว่า”

11) คำเชื่อมเพื่อแสดงผล (Relation of result) เช่น “จึง” “ก็” “ดังนั้น” “ดังนั้น... จึง” “เลย” “ก็...เลย” “เพราะฉะนั้น” “เพราะฉะนั้น...จึง”

12) คำเชื่อมเพื่อแสดงเงื่อนไข (Conditional relation) เช่น “ต่อเมื่อ” “ตราบเท่าที่” “ถ้า” “หาก” “ถ้าหาก” “หากว่า” “ถ้าหากว่า”

13) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของบทสรุปที่ได้มาจากเงื่อนไขที่ปรากฏจากประโยคนำมา (Inferential relation) เช่น “ถ้าอย่างนั้น” “ถ้างั้น” “งั้น” “ไม่เช่นนั้น” “ไม่อย่างนั้น” “ไม่งั้น” “หากไม่”

14) คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์ (Temporal relation) เช่น “แล้ว” “ก็” “แล้วก็” “เดี๋ยว” “ประเดี๋ยว” “ต่อมา” “ต่อจากนั้น” “หลังจากนั้น” “ต่อจากนี้” “หลังจากนี้” แสดงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน เช่น “ในขณะเดียวกัน” “ในเวลาเดียวกัน” “พร้อมกันนั้น” “ทันทีทันใดนั้น” แสดงถึงสิ่งที่เกิดก่อน เช่น “ก่อนหน้านี้” “ก่อนหน้านี้” “ก่อนหน้านี้” “แต่ก่อน”

15) คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปลี่ยนเรื่อง (Transitional relation) เช่น “แล้ว” “ที่นี้” “ขอ” “เออ” “เอ้อ” ขอเก็บdiscourse marker เฉพาะกรณีการเปลี่ยนเรื่องเท่านั้น

16) คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง (Continuative relation) เช่น “ซึ่ง” “ก็”

5. การเชื่อมโยงคำ (Lexicon cohesion) เป็นการเชื่อมโยงข้อความด้วยการใช้คำที่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งคำศัพท์ที่ใช้แสดงถึงการเชื่อมโยงทางความหมายระหว่างข้อความที่เกิดขึ้นก่อนกับข้อความที่เกิดขึ้นตามมา ทั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การเชื่อมโยงคำของฮัลลidayและฮาซาน เนื่องจากเป็นเกณฑ์ที่แบ่งประเภทของการเชื่อมโยงคำอย่างชัดเจนคือการซ้ำคำและการใช้คำที่มีความหมายสอดคล้องกัน โดยผู้วิจัยไม่ใช้เกณฑ์ของวิภา เนื่องจากผู้วิจัยตีความว่าเกณฑ์การซ้ำของวิภาทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ การซ้ำคำหรือกลุ่มคำ การซ้ำโครงสร้าง และการซ้ำความอยู่ภายใต้เกณฑ์การซ้ำคำของฮัลลidayและฮาซาน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เกณฑ์การเชื่อมโยงคำของฮัลลidayและฮาซาน เช่น

(8) บทสนทนานี้เกิดขึ้นบริเวณอาคารเรียนรวมระหว่างเพื่อนคืออ้อมและแตน ซึ่งทั้งสองคนเป็นผู้สนทนาเพศหญิงเกี่ยวกับการลงทะเบียนเรียนวิชาโทของวิชาภาษาฝรั่งเศส โดยอ้อมนึกขึ้นมาได้ว่าลงทะเบียนเรียนวิชาการพูด หรือ speak (สปีค) ไปแล้วแต่ไม่แน่ใจว่าแตนลงทะเบียนวิชาดังกล่าวหรือยังจึงถามออกไป

3. การละเมิดกฎโดยจงใจ (Violation of relevance) การละเมิดกฎโดยจงใจ คือ การตอบที่ไม่ตรงกับเรื่องที่สนทนา และผู้สนทนาไม่สามารถเข้าใจได้โดยทันที ผู้ฟังต้องมีการตีความก่อนจึงจะเข้าใจ

(11) บทสนทนาที่เกิดขึ้นในห้องสมุดของมหาวิทยาลัยระหว่างเพื่อนคือปาล์มและบีม ซึ่งบีมเป็นผู้สนทนาเพศชาย ส่วนปาล์มเป็นผู้สนทนาเพศหญิง โดยปาล์มพูดถึงการจดบันทึกเนื้อหาเครื่องมือในการวิจัยของบีม เนื่องจากปาล์มสังเกตว่าบีมมักพูดถึงอาการปวดมือหรือเมื่อยมือซึ่งเป็นผลมาจากการเขียนเนื้อหาเครื่องมือในการวิจัย

- 124 บีม : แคนนี่ก็ปวดมือแล้วอะ
- 125 ปาล์ม : //ถ้าฉันเป็นแกฉันจะพกnotebookมานะ มีไว้ทำไมnotebookตั้งเป็น
- 126 บีม : [(แบบ)] ()
- 127 ปาล์ม : desktopไปได้
- 128 บีม : ก็ไว้ทำที่ห้องไง=
- 129 ปาล์ม : ((ปาล์มหัวเราะ))ซื้อมาตั้งได้ละ//
- 130 บีม : //ก็ไม่อยากแบกอะปวดไหล่จะตาย

จากตัวอย่าง (11) ในผลการสนทนาที่ 124 บีมพูดขึ้นว่า “แค่นี้ก็ปวดมือแล้วอะ” เพราะบีมมีความตั้งใจที่จะจดบันทึกเนื้อหาเครื่องมือในงานวิจัยจากปฏิญานพนธ์เล่มหนึ่งลงในสมุดจดบันทึกแทนการถ่ายเอกสารที่ทั้งสองคนได้สนทนากันก่อนหน้านี้ เมื่อปาล์มได้ยินที่บีมพูดเช่นนั้น ปาล์มจึงใช้วิธีการละเมิดกฎโดยจงใจด้วยการพูดเปรียบเทียบกับ “ถ้าฉันเป็นแกฉันจะพกnotebookมานะ” เพราะปาล์มทราบอยู่ก่อนแล้วว่าบีมมีเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา(notebook) ซึ่งสามารถตีความได้ว่าการที่บีมจดบันทึกเนื้อหาเครื่องมือในงานวิจัยในขณะนั้นเป็นการเสียเวลาและทำให้เมื่อยมือ

4. การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่หรือไม่มีความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเลย (Introduce new topic or irrelevance) คือ การเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้เป็นหัวข้อใหม่ ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาก่อนหน้า เช่น

(12) บทสนทนาที่เกิดขึ้นบริเวณอาคารเรียนรวมระหว่างเพื่อนคืออ้อมและแดน ซึ่งทั้งสองคนเป็นผู้สนทนาเพศหญิงเกี่ยวกับเมื่อเรียนจบวิชาคณิตศาสตร์จะได้บัตรไกด์ โดยก่อนหน้านี้ตัวอย่างนี้แดนและ

3.2.3 การวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของผู้สนทนาแต่ละเพศในการสนทนาแบบเป็นกันเอง

วิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของผู้สนทนาแต่ละเพศในการสนทนาแบบเป็นกันเอง โดยนำผลที่ได้จากการนับจำนวนความถี่ของการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความ จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความและจำนวนความถี่ของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสนทนาแบบเป็นกันเองในแต่ละเพศมาพิจารณาว่าผลที่ได้กับเพศของผู้สนทนาเพศที่ต่างกันจะมีการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาที่เหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

3.3 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยจะนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลมาสรุป อภิปรายผล และนำเสนอข้อเสนอแนะต่อไป

บทที่ 4

การเชื่อมโยงความ

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลของการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความระหว่างเพศชายและเพศหญิงในการสนทนาแบบเป็นกันเอง โดยจะนำเสนอปริมาณความถี่และร้อยละที่ผู้สนทนาเลือกใช้ในการสนทนาแบ่งเป็นการสนทนาในกลุ่ม ช-ช¹ กลุ่ม ช-ญ และกลุ่ม ญ-ญ ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้

- 4.1 ผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่พบในการสนทนาดังกล่าว กลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ
- 4.2 ผลการวิเคราะห์กลไกการเชื่อมโยงความแต่ละชนิด²ที่พบในการสนทนาดังกล่าว กลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

4.1 ผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความที่พบในการสนทนาดังกล่าว กลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความ โดยจะแบ่งเป็นผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมและผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความย่อยในการสนทนาของกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1 ผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมทุกเพศในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

จากผลการวิเคราะห์การเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมพบว่าผู้สนทนาทั้ง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ เลือกใช้กลไกการอ้างถึง กลไกการละ และกลไกการแทนที่ในอันดับที่เหมือนกัน คือ กลไกการอ้างถึงเป็นอันดับที่ 1 กลไกการละเป็นอันดับที่ 4 และกลไกการแทนที่

¹ผู้วิจัยใช้ตัวอักษรย่อ ช-ช เป็นตัวอักษรย่อแทนการสนทนามีเพศชายกับเพศชาย ญ-ญ เป็นตัวอักษรย่อแทนการสนทนามีเพศหญิงกับหญิง และ ช-ญ เป็นตัวอักษรย่อแทนการสนทนามีเพศชายกับเพศหญิง เพื่อความสะดวกในการอ้างอิงและแทนการเขียนเต็ม

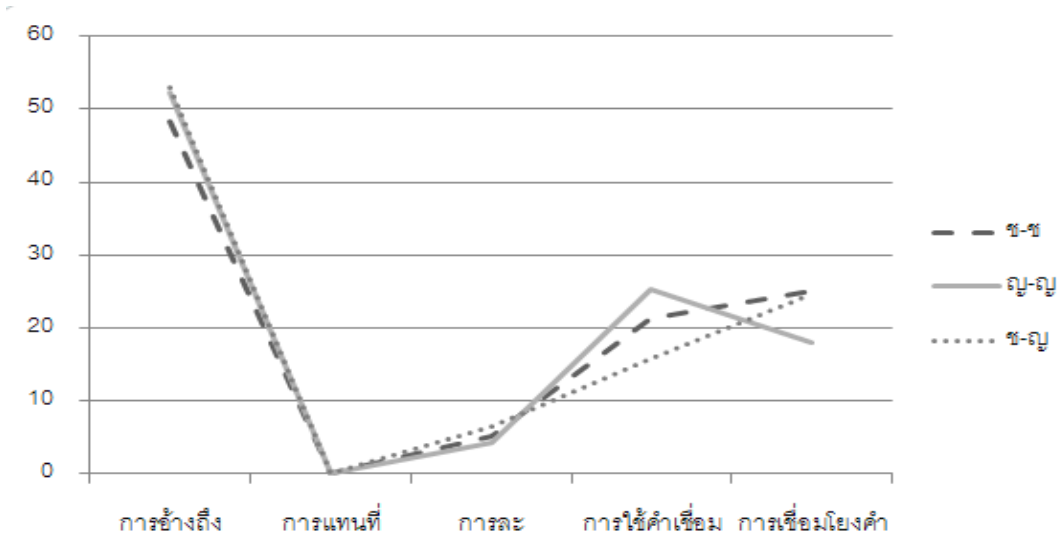
²ชนิด (Token) หมายถึง จำนวนกลไกเชื่อมโยงความแต่ละกลไกที่ปรากฏในข้อความ เช่น ผู้สนทนาเลือกใช้การอ้างถึงบุคคล 4 ครั้ง การแทนที่ 3 ครั้ง และการละ 5 ครั้ง จำนวนชนิดของกลไกเชื่อมโยงความจะเท่ากับ 3 ชนิด คือ การอ้างถึง การแทนที่ และการละ

เป็นอันดับที่ 5 แต่ผู้สนทนาทั้ง 3 กลุ่ม เลือกใช้กลไกการเชื่อมโยงคำ และกลไกการใช้คำเชื่อมในอันดับที่แตกต่างกัน คือ กลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ช-ญ เลือกใช้กลไกการเชื่อมโยงคำเป็นอันดับที่ 2 และกลไกการใช้คำเชื่อมเป็นอันดับที่ 3 ส่วนกลุ่ม ญ-ญ เลือกใช้อันดับสลับที่กับกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ช-ญ (ดูตาราง 3)

ตาราง 3 ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

กลไกเชื่อมโยงความ	ช-ช		ญ-ญ		ช-ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การอ้างถึง	2,441	¹ 48.40	2,292	¹ 52.25	2,090	¹ 52.95
การแทนที่	5	⁵ 0.10	2	⁵ 0.05	0	⁵ 0.00
การละ	260	⁴ 5.16	192	⁴ 4.38	259	⁴ 6.56
การใช้คำเชื่อม	1,077	³ 21.36	1,112	² 25.35	623	³ 15.78
การเชื่อมโยงคำ	1,260	² 24.99	789	³ 17.98	975	² 24.70
รวม	5,043	100	4,387	100	3,947	100

หมายเหตุ ตัวเลขที่ปรากฏด้านหน้าเปอร์เซ็นต์ หมายถึง อันดับของกลไกเชื่อมโยงความ เช่น จากตารางกลไกเชื่อมโยงความของเพศชาย คิดเป็น ¹48.40 หมายถึง กลไกเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ช ที่เพศชายเลือกใช้ในระดับสูงสุด คือ การอ้างถึง

ภาพประกอบ 1 การใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

จากตาราง 3 ผู้วิจัยสรุปอันดับการใช้กลไกเชื่อมโยงความหลักที่ผู้สนทนาเลือกใช้ ดังต่อไปนี้

กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 1 กลไกการอ้างถึง

จากตาราง 3 สาเหตุที่ผู้สนทนาทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม ช-ช (48.40%) กลุ่ม ญ-ญ (52.25%) และกลุ่ม ช-ญ (52.95%) เลือกใช้กลไกการอ้างถึงมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 เนื่องจากในข้อมูลพบว่าผู้สนทนามักมีการอ้างถึงตัวบุคคลมาก โดยเลือกใช้สรรพนามไว้รูป และบุรุษสรรพนาม รวมไปถึงการใช้การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ กล่าวคือ ผู้สนทนาเลือกใช้กลไกการใช้สรรพนามไว้รูปและการใช้บุรุษสรรพนามเป็นจำนวนมาก (ดูตาราง 4) สาเหตุเกิดจากข้อมูลในการสนทนาเป็นการสนทนาที่ผู้สนทนาเห็นหน้ากัน ผู้ร่วมสนทนาทราบว่าผู้พูดกำลังพูดถึงใคร แม้ว่าผู้พูดไม่ได้เรียกชื่อของผู้ร่วมสนทนาหรือบุคคลอื่นออกมาโดยตรงและผู้สนทนาส่วนใหญ่สนิทสนมกัน ดังนั้น ผู้สนทนาจึงมักละคำสรรพนาม (ดูตัวอย่าง (1)) ส่วนบุรุษสรรพนามที่ผู้สนทนาเลือกใช้เป็นคำแสดงถึงความสนิทสนมกันมาก ได้แก่ “กู” “มึง” “ฉัน”³ “แก” “เรา” “เค้า” “มัน” และ “เม่ง” (ดูตัวอย่าง (2)) อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยไม่พบความแตกต่างของการเลือกใช้บุรุษสรรพนาม

³จากข้อมูลพบว่า ถึงแม้ว่าคำว่า “ฉัน” จะใช้ในเพศหญิง แต่ในข้อมูลพบว่าเพศชายใช้คำว่า “ฉัน” แทนตนเองเช่นเดียวกับที่เพศหญิงใช้

ในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ คือ ผู้สนทนาทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้นุสรพนามเหมือนกัน แม้จะมีเพศที่ต่างกันไม่ว่าจะสนทนากับผู้สนทนาที่มีเพศเดียวกันหรือผู้สนทนาที่มีเพศต่างกัน

(1) การสนทนาระหว่างปู (ญ) และจุ่ม (ญ) ปูเล่าเรื่องที่ตนเองรู้สึกขายหน้าจากการแอบดูชาวต่างชาติคนหนึ่งเดินผ่านบริเวณร้านขายขนมให้จุ่มฟัง

- 300 จุ่ม : //เค้ารู้เลยอะ=
- 301 ปู : เออ []⁴รู้ดี เรายกแบบ
- 302 เออแล้วเราจะแบบทำเป็น(x)กินน้ำ ทำมือเอาไว้((จุ่มและปูหัวเราะ))น้ำเสือก
- 303 ฝ่าไม่เปิดอะ เรายกแบบ/()มันโดนปากแล้วอะ เรายกรู้ว่ามันไม่ให้เปิดอยู่=

ตัวอย่าง (1) ข้อความที่ 301 ปูใช้กลไกการใช้สรพนามไว้รูปในการสนทนาคำว่า “เค้า” ซึ่งเชื่อมโยงได้จากข้อความที่ 300 เพราะจุ่มพูดถึงไปแล้ว ปูจึงจะไม่พูดสรพนาม “เค้า”

(2) การสนทนาระหว่างนม (ช) และแคท (ญ) นมเล่าเรื่องที่ฟิล์มคาดหวังว่าจะได้เกรด B ในรายวิชาหนึ่ง แต่ปรากฏว่าได้เกรดซีบวก

- 75 นม: ใจฟิล์มบอกว่า//กลุ่มมาก ตอนแรกนี่กว่าจะได้บียูไหนอะ แม่่งได้ซีบวก=
- 76 แคท: //คีนอาจารย์ไปหมดแล้ว] ญหวังดีเลยอะ
- 77 นม: ไม่เลย//หวังบียูใจฟิล์มมันพูดอย่างงั้นอะ

ตัวอย่าง (2) นมใช้สรพนามบุรุษที่ 3 “แม่่ง” และ “มัน” ในการอ้างถึงฟิล์ม แสดงให้เห็นว่านมและฟิล์มมีความสนิทสนมกัน ส่วนแคทซึ่งเป็นเพศหญิงก็ใช้คำว่า “ญ” ในการโต้ตอบกับนมซึ่งเป็นเพศชาย จากตัวอย่าง (2) ทำให้เห็นว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการใช้คำสรพนามในระดับเดียวกันในกรณีที่เป็นเพื่อนกัน และนอกจากนั้น จากการศึกษาในข้อมูลทั้งหมดระหว่างเพศชายและเพศหญิงก็ไม่พบความแตกต่างในการเลือกใช้นุสรพนาม

⁴[] แทนการใช้สรพนามไว้รูป

ในขณะที่เดียวกันผู้สนทนาใช้การอ้างถึงสิ่งซึ่งเฉพาะเป็นจำนวนมากรองลงมาก เช่น คำว่า “นี้” “นี่” “จี่” “เนี่ย” “เงี้ย” “นั่น” “อย่างจี่” และ “อย่างเงี้ย” เพื่อชี้และเน้นเชิงปริมาณ เวลา ระยะทาง สิ่งของ (ตัวอย่าง (3)) และเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ร่วมสนทนา (ดูตัวอย่าง (4)) นอกจากนี้ เนื่องจากผู้สนทนาเป็นเพื่อนกันและมีประสบการณ์ในบางเรื่องร่วมกัน ทำให้ผู้สนทนาใช้การอ้างถึงสิ่งซึ่งเฉพาะเพื่อช่วยให้ผู้ฟังนึกถึงสิ่งซึ่งผู้พูดพูดถึงสำหรับเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้ว (ดูตัวอย่าง (5)) จากข้อมูลพบว่ากลุ่ม ญ-ญ กล่าว “อะไอย่างเงี้ย” บ่อยครั้งเพื่อใช้ในการอ้างถึงสิ่งซึ่งพูดก่อนหน้านี้อย่างกว้างๆ มาก เพื่อสื่อความให้ครอบคลุมถ้อยคำทั้งหมดที่พูดไปแล้วก่อนหน้านี้ (ดูตัวอย่าง (6)) และเพื่อแสดงถึงความไม่แน่ใจในสิ่งที่พูด ดังนั้น สามารถตีความได้ว่า เพศหญิงใช้คำว่า “อะไอย่างเงี้ย” เพื่อพูดถึงบางสิ่งบางอย่างอย่างรวบๆ ไม่เจาะจงเป็นพิเศษ ซึ่งส่งผลให้เมื่อผู้ร่วมสนทนาฟังข้อความทั้งหมดแล้วสรุปได้ถึงความไม่มั่นใจของเพศหญิงในการเล่าเรื่องต่างๆ อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลที่เก็บใน 3 กลุ่ม ผู้วิจัยพบว่าเพศชายและเพศหญิงต่างก็พูดคำว่า “อะไอย่างเงี้ย” เหมือนกันเมื่อสนทนา แต่ผู้สนทนาเพศหญิงในกลุ่ม ญ-ญ พูดคำว่า “อะไอย่างเงี้ย” เพื่อขยายความมากกว่ากลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ช-ญอย่างเห็นได้ชัด และมักพบในผลัดที่ผู้พูดเป็นผู้ที่กำลังเล่าเรื่องที่สนทนา ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าเพศหญิงในกลุ่ม ช-ญ ใช้คำว่า “อะไอย่างเงี้ย” เมื่อสนทนากับเพศชายในจำนวนที่น้อยกว่าเมื่อสนทนากับเพศหญิงด้วยกัน

(3) การสนทนาระหว่างนม (ช) และแคท (ญ) นมเล่าเรื่องที่เพื่อน (นัท) ได้เกิดในรายวิชาต่างๆ เมื่อการสอบที่ผ่านมา เมื่อนมพูดถึงเกรดวิชาสว แคทก็ขึ้นได้ว่ายังไม่ทราบเกรดวิชานี้

24 นวม: เก่งเหมือนกันนะเนี่ย ใช้น้ำได้B+

25 อะ แล้วเกรดเฉลี่ยเค้า 2.69 อะ เราก็แยเลย ของอาจารย์โด้มันได้เออะ สวแล้วก็

26 อะไรไม่รู้ต่างๆได้เอหมดเลย//

➔ 27 แคท: //สวูกยังไม่วัเลยไต้เกรดไรรื่นเย=

ตัวอย่าง (3) “เนี่ย” เป็นการอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะเชิงปริมาณ เพื่อเน้นว่าแคทยังไม่รู้เกรดวิชา SWU
ว่าได้เกรดเท่าไร

(4) การสนทนาระหว่างปู่ (ญ) และจุ่ม (ญ) หลังจากพี่ปู่และจุ่มตกลงกันเรียบร้อยแล้วจะไปกินข้าวที่ไหน ทั้งสองก็สนทนาเรื่องขนตา

- 150 จุ่ม : //ไปกิน] แล้วค่อย ไปเดินหาขนตา((จุ่มหัวเราะ))นี่เมื่อวานซื้อขน
 151 ตาที่อนุสารีมีแบบ อยากได้อะ เราว่ามันสวยดีแต่คือแบบ มันไม่หนาอะ แต่มัน
 152 สวยแต่มันจะเป็นไขว้ แต่มันมัน/บาง แล้วมันยาว

ตัวอย่าง (4) จุ่มพูดว่า “นี่” เป็นการอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะเชิงระยะทาง กล่าวคือ ปู่อยู่ใกล้กับจุ่มและคำว่า “นี่” ยังเป็นการอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะเชิงเวลา เนื่องจากจุ่มต้องการเรียกให้ปู่สนใจตนเองเดี๋ยวนี้ ซึ่งจากการวิจัยของวัชรพล บุพนมิตร (2539: 89) พบว่า “นี่” เป็นดัชนีปริจเฉทในการสนทนาแบบเป็นกันเองของผู้พูดภาษาไทยกรุงเทพโดยทำหน้าที่ดึงความสนใจจากผู้ฟัง และนอกจากนั้น ยังทำหน้าที่ให้เห็นถึงสถานะของเนื้อหา คือ แสดงให้เห็นว่าเป็นแก่นความที่ผู้ฟังนี้่อกออกและเข้าใจได้

(5) การสนทนาระหว่างนม (ช) และแคท (ญ) แคทพยายามบอกให้นมทราบว่ามันเองทำข้อสอบข้อแรกไม่ได้

- 112 นม: เฮ้ยแต่หาได้นะ หาค่าเบต้าหาค่าอะไรได้หมดเลย
 → 113 แคท: อันนั้นนะหาได้ คือรู้วิธีหา
 114 งะ แต่หา//อันแรกไม่เป็น

ตัวอย่าง (5) “นั่น” เป็นการอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะเชิงระยะทางที่ไม่ได้ปรากฏในระหว่างการสนทนา เนื่องจากแคทต้องการที่จะอ้างถึงการหาค่าเบต้าในการสอบครั้งที่แล้ว แคทจึงใช้คำว่า “นั่น”

(6) การสนทนาระหว่างปาย (ญ) และวุ้น (ญ) วุ้นแสดงความคิดเห็นถึงเรื่องที่ปายเล่าให้ตนเองฟังจึงเล่าเรื่องที่ได้อินจากเพื่อน (แยม) อีกคนให้ปายฟัง

- 86 วุ้น : //เออเห็นเมื่อวานไอ้แยมมันก็เล่ามันกับออกสื่อแม่งกว่านะไอ้ที่กู
 → 87 พูดไปนะ พี่หนูจะได้ยินแนวๆเลยอะโรอย่างเงี้ย=

ตัวอย่าง (6) วุ้นพูดว่า “อะโรอย่างเงี้ย” ในการชี้เฉพาะแบบกว้างๆ ว่าที่พี่หนูน่าจะได้อินสิ่งที่ตนเองพูดถึงเขา

กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 2 กลไกการเชื่อมโยงคำ

จากตาราง 3 กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 2 ที่ผู้สนทนากลุ่ม ช-ช (24.99%) และกลุ่ม ช-ญ (24.70%) เลือกใช้ คือ กลไกการเชื่อมโยงคำ ส่วนกลุ่ม ญ-ญ (17.98%) ผู้สนทนาเลือกใช้กลไกชนิดนี้เป็นอันดับที่ 3 ในการพิจารณาโดยรวมจากผลการวิจัยการสนทนาของกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ พบว่ากลไกที่มีผลทำให้กลไกเชื่อมโยงคำเป็นอันดับที่ 2 และ 3 เป็นผลจากกลไกการซ้ำ เนื่องจากจากข้อมูลพบว่าผู้สนทนามีวัตถุประสงค์ในการซ้ำคำเพื่อทวนคำพูด และเพื่อย้ำหรือย้ำคำพูด เมื่อพิจารณาจากข้อมูลพบว่าในข้อความที่เป็นคำถาม ผู้สนทนาไม่ว่าเพศชายหรือเพศหญิงจะใช้กลไกการซ้ำเพื่อทวนคำพูดเสมอ เช่น ตูน (ช) ถามเก่ง (ช) ว่า “ตอนม.6 ได้เรียนแคลปะ” เก่งตอบตุนว่า “เรียน⁵ดิ” และโดยมากเป็นการซ้ำคำเพียง 1-2 คำ ในการสนทนาระหว่างเพศชายและเพศหญิง เพศชายมักใช้กลไกการซ้ำเพื่อย้ำและย้ำคำพูดในการแสดงความไม่เห็นด้วยกับเพศหญิง แต่เพศหญิงมักใช้กลไกการซ้ำเพื่อย้ำและย้ำคำพูดบ่อยมากในการสนทนาทุกรูปแบบเมื่อสนทนากับเพศหญิง (ดูตัวอย่าง (7)) นอกจากนี้ จากผลการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาพบว่ากลไกการซ้ำมีผลทำให้ผู้สนทนาเลือกใช้วิธีการรักษากฎในการสนทนาเป็นอันดับที่ 1 (ดูตัวอย่าง (8)) และจะกล่าวรายละเอียดในบทที่ 5)

(7) การสนทนาระหว่างกุน (ญ) และดาว (ญ) กุนอ้างว่าเจมีน (เพื่อนของกุนและดาว) ต้องไปชมภาพยนตร์เรื่องแสนสันทิษย์สดหน้ามา แล้วลอกเลียนการกระทำของตัวเองละครในภาพยนตร์

- 22 กุน : //[เดียวเจมีนต้องไปดู,แล้วต้องมาทำแนਂ//
 → 23 ดาว : //[ดูแล้ว](x)ว่าจะไปถามถาม//แกว่าจะดู₃
 24 กุน : //[อือ]
 25 ดาว : อะไรดีระหว่างใจใจกับไอ้เนี้ย
 26 กุน : เออ=
 → 27 ดาว : ก็คือ(x)ไม่ตอนแรกไม่กล้าดู₄(x)เพราะว่ามัน

⁵ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการวิเคราะห์คำซ้ำสามารถมองได้อีกมุมหนึ่งเนื่องจากภาษาไทยเป็นหนึ่งในภาษาที่มีลักษณะเป็น Pro-drop language จึงสามารถวิเคราะห์ได้ว่าปรากฏการณ์ลักษณะนี้ไม่ใช่การซ้ำ แต่เป็นปรากฏการณ์คัดลอก (Copying) เนื่องจากภาษาไทยสามารถละนามวลีในตำแหน่งประธานและกรรมได้พร้อมกัน จึงเป็นเหตุให้ผู้พูดต้องคัดลอกคำกริยาไม่เช่นนั้น ผู้พูดและผู้ฟังจะไม่สามารถสื่อสารกันได้ อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปรากฏการณ์ลักษณะนี้ไว้ว่าเป็นการซ้ำและการละจึงไม่ส่งผลต่อการวิจัย

- [illegible]

ตัวอย่าง (7) ในขณะที่กุนไม่ทราบว่าจะมีเงินไปชมภาพยนตร์หรือไม่ คารุซาค้าว่า “ดู₂” ในข้อความที่ 23 เพื่อเน้นว่าเงินไปชมภาพยนตร์มาแล้ว และพูดซ้ำคำว่า “ดู₃” เพื่อเน้นว่าตนเองไม่แน่ใจว่าจะชมภาพยนตร์เรื่องอะไรดี หลังจากนั้น คารุซาก็พูดซ้ำคำว่า “ดู₄” เพื่อเน้นย้ำว่าไม่กล้าไปดู เนื่องจากตนเองเกรงว่าภาพยนตร์จะไม่สนุก ส่วน “ดู₅” กุนพูดซ้ำเพื่อทวนคำให้แน่ใจว่าเงินไปชมภาพยนตร์เรื่องสเปซซิงคิสซึ่ย์ส่ายหน้าแล้ว ข้อความที่ 31 แทนที่คารุซาจะตอบว่าดูแล้ว แต่ทำเสียงอือเพื่อตอบว่าใช่ แล้วพูดซ้ำคำว่า “ดู₆” เพื่อเน้นว่าเงินกำลังชมภาพยนตร์เรื่องสามก๊ก ตอนโจโฉแตกทัพเรือ ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันกับที่คารุซาโทรศัพท์ไปหาเงินและเงินก็กำลังอยู่ในโรงภาพยนตร์

(8) การสนทนาระหว่างเก้ง (ช) และตุ๋น (ช) เก้งต้องการทราบว่าแมงทอง หมายถึง แมลงตัวสีทองในเกมที่ทั้งคู่เล่นเหมือนกันมีอัตราอะไร

- 219 เก่ง : เดอ แมงทองธาตุอะไร/()
→ 220 ตน : //[แมงทอง แมงทองธาตุ::ธาตุ ไฟ ใช้ลกธนูน้ำ

ตัวอย่าง (8) ต้นข้าคำว่า “แมงทอง” และ “ธาตุ” เพื่อทวนคำพูดของเก้ง

กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 3 กลไกการใช้คำเชื่อม

กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 3 คือ กลไกการใช้คำเชื่อม ซึ่งพบในการสนทนาของกลุ่ม ช-ช (21.36%) และกลุ่ม ช-ญ (15.78%) ในขณะที่ กลุ่ม ญ-ญ ผู้สนทนาเลือกใช้กลไกการใช้คำเชื่อมเป็นอันดับที่ 2 (25.35%) ในการพิจารณาโดยรวมจากการสนทนาของกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ พบว่า กลไกเชื่อมโยงความย่อยที่มีผลทำให้กลไกการใช้คำเชื่อมมีการเลือกใช้เป็นอันดับที่ 3 และเนื่องจากผู้สนทนาเลือกใช้กลไกการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่องมากที่สุดจากกลไกการใช้คำเชื่อมทั้งหมด 16 ชนิด อย่างไรก็ตาม การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่องในงานวิจัยนี้รวมการใช้คำเชื่อมที่ให้ ความหมายตามหน้าที่ หรือที่เรียกว่าดัชนีปริจเฉท (Discourse markers) นั้นเอง เช่น ทำหน้าที่ในการ

ครองผลัดในการสนทนา หรือทำหน้าที่เชื่อมโยงข้อความ โดยจากข้อมูลพบคำเชื่อมแสดงความต่อเนื่องที่ผู้สนทนานิยมเลือกใช้ 5 คำ คือคำว่า “ก็” “แต่” “แล้ว” “ก็คือ” และ “คือ” โดยคำเชื่อมทั้ง 5 คำนี้ ผู้สนทนาใช้เพื่อเชื่อมข้อความในความหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น คำว่า “ก็” และ “ก็คือ” ทำหน้าที่แสดงความต่อเนื่องของเนื้อความ การให้เหตุผล คำว่า “แต่” ทำหน้าที่ในการเปลี่ยนเรื่องในผลัดการสนทนา คำว่า “แล้ว” ทำหน้าที่ในการเชื่อมโยงข้อความหรือเปลี่ยนเรื่องระหว่างผลัดการสนทนา และคำว่า “คือ” ทำหน้าที่แสดงความต่อเนื่องของเนื้อความ

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เพศชายในกลุ่ม ช-ช และในกลุ่ม ช-ญ ใช้คำว่า “แล้ว” มากที่สุดใน การเชื่อมโยงข้อความ ซึ่งข้อความที่ต่อมามีส่วนใหญ่มักจะเป็นการถาม (ดูตัวอย่าง (9))

(9) การสนทนาระหว่างอ้ม (ช) และติ (ช) อ้มอยากทราบว่าติได้ซ่อมเต็นท์ไปถึงไหนแล้ว

218 ติ : // [ออกมาซ่อม] เมื่อวานไม่มาซ่อม=
 → 219 อ้ม : เออ แล้ว เต็นท์ มึงเป็นไง
 220 บ้างอะ=

ตัวอย่าง (9) “แล้ว” เชื่อมข้อความที่ 218 และ 219 เพื่อให้ทราบความก้าวหน้าในการเดินของติ

ส่วนเพศหญิงในกลุ่ม ญ-ญ และในกลุ่ม ช-ญ มักใช้คำว่า “คือ” และคำว่า “ก็คือ” มากที่สุดเพื่อแสดงความต่อเนื่องของเนื้อความ (ดูตัวอย่าง (10))

(10) การสนทนาระหว่างดาว (ญ) และ กุน (ญ) ดาวต้องการจะเสนองานเป็นคนแรกเพื่อไปทำธุระต่อ แต่เกรงว่าอาจารย์จะให้น่าเสนอเป็นคนท้ายๆ

→ 85 กุน : // [แบบ] ไม่ คือ มันจะมาแค่แว่วๆเดียวอะ แล้วก็ไปรับปริญญา
 86 รวมเลย=
 → 87 ดาว : อ้อ... นั่นคือ 2 สัปดาห์เสร็จแล้วยังจะเสร็จแล้ว=
 → 88 กุน : ไม่รู้ก็คือ 3 กิ่ง กิ่งเอามาให้ส้ม
 89 เองงอะกิ่งเอามาให้ส้มทำไมวะ=

ตัวอย่าง (10) คำว่า “คือ” ในข้อความที่ 85 และ 88 เป็นคำเชื่อมที่แตกต่างจาก “คือ” ในข้อความที่ 87 กล่าวคือ “คือ₁” เป็นคำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่องของข้อความที่กล่าวถึง การไม่มาของกึ่ง กับ การที่กึ่งเห็นกึ่ง คำว่า “ก็คือ₃” ก็เช่นเดียวกันที่เชื่อมระหว่างข้อความที่กล่าวถึง กุณไม่รู้ว่ตนเองทำ รายงานวิชาสวเสร็จหรือไม่ กับ การที่กึ่งเอารายงานวิชาสวมาให้สั้ม ซึ่งตรงกันข้ามกับ “คือ₂” ที่เป็น คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งที่กล่าวนำ หรือในทางวากยสัมพันธ์เรียกว่า Identificational copula⁶ “คือ₂” จึงหมายถึง ถ้ากึ่งไปรับปริญญาที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงเท่ากับหมายความว่าดาว กุณ และกึ่งทำรายงานวิชาสวเสร็จเรียบร้อยแล้ว

กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 4 กลไกการละ

กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 4 ที่ผู้สนทนาเลือกใช้ คือ กลไกการละ ผู้สนทนาทั้ง 3 กลุ่มใช้กลไก เชื่อมโยงความชนิดนี้ในปริมาณไม่มากนัก เหตุผลที่ผู้สนทนาใช้กลไกการละไม่มาก สอดคล้องกับทิวภา ฌณวงศ์ (Wipah Chanawangsa. 1986: 246) พบว่าผู้สนทนาใช้กลไกการละไม่มาก เนื่องจากผู้ สนทนาสามารถใช้การซ้ำแทนการละ ซึ่งตรงกับงานวิจัยนี้ที่ผู้สนทนาส่วนใหญ่ใช้กลไกการซ้ำมากกว่า กลไกการละ เพื่อให้ผู้สนทนาสามารถเข้าใจกันได้ง่ายขึ้น โดยไม่ต้องคิดคำใหม่ และผู้สนทนานิยมพูด ซ้ำคำเดิมมากกว่าการละ เพราะการละผู้สนทนาอีกฝ่ายจำเป็นต้องใช้เวลาในการตีความมาก ผนวกกับ ข้อมูลเป็นการสนทนาแบบเป็นกันเอง ผู้สนทนาส่วนใหญ่จะมีเวลาในการคิดไม่มากนัก การซ้ำคำจึง สะดวกกว่าการละที่ต้องอาศัยการตีความเป็นหลัก

(11) การสนทนาระหว่างใจ (ช) และเจ (ช) ใจสนทนาว่าใครจะเป็นคนไปสัมภาษณ์ชาวต่างชาติ เพื่อให้ใน การทำรายงานส่งอาจารย์

80 ใจ:

//[เฮ้ย]เรื่อง

➔ 81 สัมภาษณ์ไม่ใช่หน้าที่เราไอ้สัตว์//อังกฤษได้C+มึงกล้าให้กูไปอ่าว

ตัวอย่าง (11) Ø แทนการละกริยา คือ คำว่า “สัมภาษณ์” เนื่องจากใจพูดไปแล้ว

⁶สุกัญญา เรืองจรูญ (Ruangjaroon. 2007: 140-143) กล่าวว่า “คือ” (Identificational copula) เป็นคำเชื่อมที่ แสดงความสัมพันธ์ทางความหมายของข้อความซึ่งระบุไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นสิ่งที่กำลังกล่าวถึงไม่ใช่สิ่งอื่น เช่น รอนคือ คนที่นัดแอบชอบ ตีความได้ว่ารอนเป็นบุคคลเพียงบุคคลเดียวเท่านั้นที่รู้สึกชื่นชอบอย่างลับๆ ไม่ใช่บุคคลอื่น

กลไกเชื่อมโยงความอันดับที่ 5 กลไกการแทนที่

กลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาเลือกใช้น้อยที่สุดในการสนทนาของกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ คือ กลไกการแทนที่ จากข้อมูลผู้วิจัยพบเพียงการแทนที่อนุพากย์เท่านั้น โดยผู้สนทนาเพศชายเลือกใช้กลไกนี้มากกว่าผู้สนทนาเพศหญิง และพบการใช้เพียงคำเดียว คือ คำว่า “เหมือนกัน” (ดูตัวอย่าง (12)) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวิภา ฌาณวงศ์⁷ (Wipah Chanawangsa. 1986: 76-77) ที่พบว่าในภาษาไทยมีเพียงการแทนที่อนุพากย์เท่านั้น อย่างไรก็ตาม จำนวนการใช้กลไกการแทนที่ของผู้สนทนาทั้งสองเพศมีจำนวนน้อยมาก คือ กลุ่ม ช-ช ใช้เพียง 0.10% กลุ่ม ญ-ญ ใช้เพียง 0.05% ส่วนกลุ่ม ช-ญ ไม่ปรากฏการใช้เลย จากจำนวนดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถสรุปเหตุผลของการเกิดได้

(12) การสนทนาระหว่างตุน (ช) และแก่ง (ช) ตุนต้องการบอกแก่งว่าในการเล่นเกมนางอินเทอร์เนต ตนเองเล่นอาชีพเดียวกันกับที่แก่งเล่น

321 ตุน : (x)แล้วเคยเล่นอาชีพอื่นปะ นอกจากสไนเปอร์=

322 แก่ง : ก็

323 สไนเปอร์มีดั่งค์ก็ เล่น พ่อค้า ขายของ //แพง ชื่อของถูก

→ 324 ตุน : //[อ้อ] เออๆเหมือนกันแล้วเราก็กเปิด

325 พ่อค้าไว้//ขายของแพงชื่อของถูก

ตัวอย่าง (12) “เหมือนกัน” แทนที่อนุพากย์ “พ่อค้าขายของแพงชื่อของถูก”

4.1.2 ผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความย่อในการสนทนากลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

ผลการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความย่อในการสนทนากลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

⁷ จากผลการศึกษาของวิภา ฌาณวงศ์พบว่าภาษาไทยมีเพียงการแทนที่อนุพากย์เท่านั้นอาจเนื่องมาจากข้อมูลที่เก็บไม่พบการแทนที่ชนิดอื่น แต่อย่างไรก็ตาม วิภา ฌาณวงศ์พบการแทนที่อนุพากย์ในคำอื่น เช่น คำว่า “อย่างนี้” “อย่างนั้น” “เหมือนกัน”

ตาราง 4 ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความย่อยแต่ละกลไกในการสนทนากลุ่ม ช-ช
กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

กลไกเชื่อมโยงความ	ช-ช		ญ-ญ		ช-ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การอ้างถึง						
1. การอ้างถึงบุคคล						
1.1 บุรุษสรรพนาม	918	³ 18.25	838	² 19.10	513	³ 13.00
1.2 การเรียกชื่อ	92	1.83	148	3.37	66	1.67
1.3 คำเรียกญาติ	35	0.70	53	1.21	28	0.71
1.4 สรรพนามไร้รูป	1,072	² 21.26	929	¹ 21.18	1,065	¹ 26.98
1.5 คำเรียกอาชีพ	3	0.06	11	0.25	34	0.86
2. การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ	248	4.93	298	⁵ 6.79	326	⁴ 8.26
3. การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ	73	1.45	15	0.34	58	1.47
การแทนที่	5	0.10	2	0.05	0	0
การละ						
1. การละหน่วยนาม	147	2.92	114	2.60	133	3.37
2. การละหน่วยกริยา	38	0.76	22	0.50	30	0.76
3. การละหน่วยอนุพากย์	75	1.49	56	1.28	96	2.43
การใช้คำเชื่อม						
1. การใช้คำเชื่อมเพื่อเพิ่มเติมข้อมูลจากสิ่งที่มีอยู่	39	0.78	37	0.84	12	0.30
2. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับเวลา	2	0.04	0	0.00	4	0.10
3. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเลือก	22	0.44	11	0.25	16	0.41
4. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปรียบเทียบ	59	1.17	64	1.46	12	0.30

ตาราง 4 (ต่อ)

กลไกเชื่อมโยงความ	ท-ท		ญ-ญ		ท-ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
5. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์แบบตรงข้าม	99	1.96	65	1.48	54	1.37
6. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความคล้อยตามทางความคิด	1	0.02	1	0.02	1	0.03
7. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงตัวอย่าง	19	0.38	7	0.16	2	0.05
8. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งที่กล่าวมา	30	0.60	28	0.64	24	0.61
9. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นเหตุเป็นผล	37	0.74	25	0.57	17	0.43
10. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงวัตถุประสงค์	8	0.16	4	0.09	0	0
11. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงผล						
12. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงเงื่อนไข	57	1.13	35	0.80	38	0.96
13. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของบทสรุปที่ได้มาจากเงื่อนไขที่ปรากฏจากประโยคนำมา	66	1.31	24	0.55	30	0.76
	17	0.34	22	0.50	16	0.41
14. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์	262	⁵ 5.21	275	6.27	162	4.10
15. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปลี่ยนเรื่อง	5	0.10	5	0.11	5	0.13
16. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง	354	⁴ 7.02	509	⁴ 11.60	230	⁵ 5.83
● การเชื่อมโยงคำ						
1. การซ้ำ	1,100	¹ 21.87	672	³ 15.32	840	² 21.28
2. การใช้คำที่ปรากฏร่วมกัน	160	3.18	117	2.67	135	3.42
รวม	5,043	100	4,387	100	3,947	100

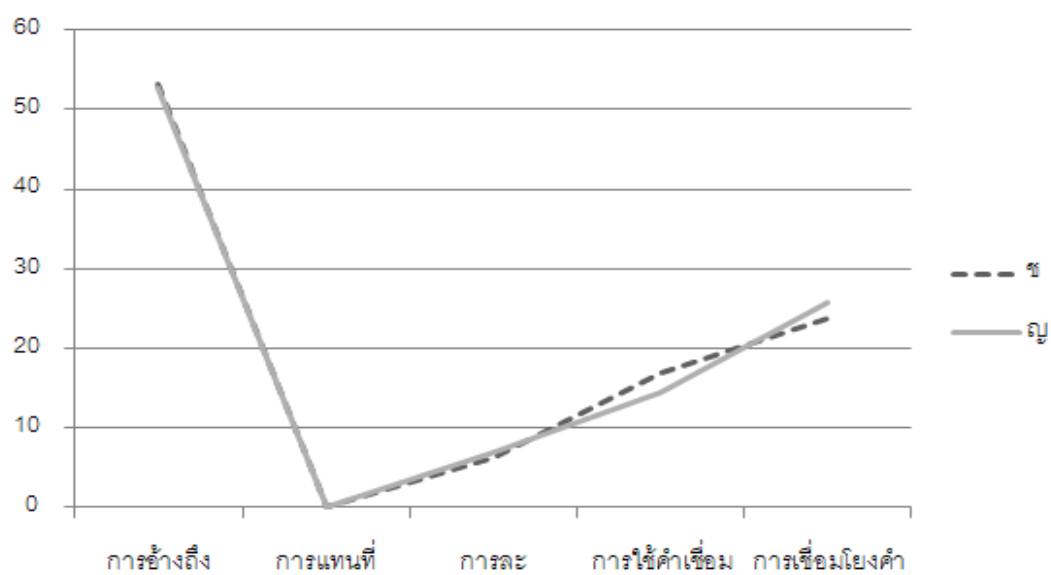
จากตาราง 4 พบกลไกที่ผู้สนทนาเลือกใช้มากที่สุด 5 อันดับแรก ดังนี้ กลุ่ม ช-ช เลือกใช้เป็นอันดับที่ 1 คือ การซ้ำ (21.87%) รองลงมา คือ สรรพนามไว้รูป (21.26%) บุรุษสรรพนาม (18.25%) การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง (7.02%) การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์ (5.21%) ตามลำดับ กลไกเชื่อมโยงความย่อเยยของกลุ่ม ญ-ญ เลือกใช้เป็นอันดับที่ 1 คือ สรรพนามไว้รูป (21.18%) รองลงมา คือ บุรุษสรรพนาม (19.10%) การซ้ำ (15.32%) การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง (11.60%) การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ (6.79%) ตามลำดับ ส่วนกลไกเชื่อมโยงความย่อเยยของกลุ่ม ช-ญ เลือกใช้เป็นอันดับที่ 1 คือ สรรพนามไว้รูป (26.98%) รองลงมา คือ การซ้ำ (21.28%) บุรุษสรรพนาม (13%) การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ (8.26%) การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง (5.83%) ตามลำดับ ถึงแม้ว่าการเรียงลำดับ 5 อันดับแรกที่ได้จะไม่ได้เรียงตามอันดับที่เหมือนกัน แต่ผลที่ได้ใน 5 อันดับแรกของทั้ง 3 กลุ่ม มีกลไกและปริมาณร้อยละในการใช้ใกล้เคียงกัน ยกเว้นกลุ่ม ช-ช ที่มีการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์แตกต่างจากกลุ่มอื่น เนื่องจากในการสนทนาเพศชายมักมีการเรียงลำดับของเวลาและเรื่องที่เล่า จึงทำให้มีการใช้คำเชื่อมแสดงลำดับของเวลาและเหตุการณ์ในการพูด เช่น เพศชายใช้คำว่า “เดี๋ยว” “ตอนนี่” “ตอน” “วันนี่” “เมื่อวาน” “เมื่อคืน” ในการบอกเล่าเหตุการณ์ เพศชายจึงมีกลไกการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์เพิ่มจากกลุ่มอื่น แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลสามารถสรุปได้ว่ากลไกเชื่อมโยงความที่ทั้งเพศหญิงและเพศชายยังคงมีปริมาณการใช้ที่คล้ายคลึงกัน เนื่องจากเมื่อพิจารณาการใช้กลไกเชื่อมโยงความย่อเยยของผู้สนทนาทั้ง 3 กลุ่มจาก 29 กลไกย่อย มี 23 กลไกที่ร้อยละของการใช้ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ มีปริมาณร้อยละต่างกันเพียง 0.01-1.7% เท่านั้น⁸ ยกเว้น 6 กลไก ได้แก่ บุรุษสรรพนาม สรรพนามไว้รูป การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์ การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง และการซ้ำ ซึ่งมีร้อยละของการใช้แตกต่างจาก 23 กลไก กล่าวคือ มีความต่างเริ่มตั้งแต่ 2.17-6.1% ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้กลไกเชื่อมโยงความระหว่างเพศชายและเพศหญิงเพิ่มเติม โดยแบ่งกลไกย่อยในกลุ่ม ช-ญ ออกเป็น

⁸ ปริมาณร้อยละของความต่างที่ได้ได้จากการนำร้อยละของแต่ละกลไกย่อยใน 3 กลุ่ม ที่มากที่สุดตั้ง แล้วลบกับร้อยละของแต่ละกลไกย่อยใน 3 กลุ่มที่น้อยที่สุด เช่น กลไกคำเรียกญาติ กลุ่ม ช-ช มีปริมาณการใช้กลไก = 0.70% กลุ่ม ญ-ญ มีปริมาณการใช้กลไก = 1.21% และกลุ่ม ช-ญ มีปริมาณการใช้กลไก = 0.71% ดังนั้น ค่าร้อยละที่สูงที่สุดของทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่ม ญ-ญ = 1.21% ส่วนค่าร้อยละที่ต่ำที่สุด คือ กลุ่ม ช-ช = 0.70% หลังจากนั้น นำทั้ง 2 ค่ามาลบกันจะได้ความต่าง = 0.51%

เพศชายและเพศหญิง เพื่อตรวจสอบว่าร้อยละของการเปลี่ยนแปลงทั้ง 6 กลไกย่อยเกิดจากการสนทนากับผู้สนทนาต่างเพศหรือไม่ (ดูตาราง 5 และ 6)

ตาราง 5 ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ญ โดยแบ่งเป็นเพศชาย (ช) และเพศหญิง (ญ)

กลไกเชื่อมโยงความ	ช		ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การอ้างถึง	1,124	¹ 53.07	966	¹ 52.82
การแทนที่	0	⁵ 0	0	⁵ 0
การละ	131	⁴ 6.19	128	⁴ 7
การใช้คำเชื่อม	359	³ 16.95	264	³ 14.43
การเชื่อมโยงคำ	504	² 23.8	471	² 25.75
รวม	2,118	100	1,829	100

ภาพประกอบ 2 การใช้กลไกเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ญ โดยแบ่งเป็นเพศชาย (ช) และเพศหญิง (ญ)

จากตาราง 5 ไม่พบความแตกต่างของการใช้กลไกเชื่อมโยงความโดยรวมระหว่างเพศชายกับเพศหญิง เนื่องจากทั้ง 2 เพศมีอันดับของการใช้กลไกเชื่อมโยงความที่ตรงกันทุกกลไก กล่าวคือ อันดับที่ 1 คือ การอ้างถึง รองลงมา คือ การแทนที่ การละ การใช้คำเชื่อม การเชื่อมโยงคำ ตามลำดับ

ตาราง 6 ความถี่และร้อยละของการใช้กลไกเชื่อมโยงความยั่งยืนแต่ละกลไกในกลุ่ม ช-ญ โดยแบ่งเป็นเพศชาย (ช) และเพศหญิง (ญ)

กลไกเชื่อมโยงความ	ช		ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
● การอ้างถึง				
1. การอ้างถึงบุคคล				
1.1 บุคคลหรือนาม	272	³ 12.84	241	³ 13.18
1.2 การเรียกชื่อ	30	1.42	36	1.97
1.3 คำเรียกญาติ	15	0.71	13	0.71
1.4 สรรพนามไว้รูป	590	¹ 27.86	475	¹ 25.97
1.5 คำเรียกอาชีพ	17	0.80	17	0.93
2. การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ	165	⁴ 7.79	161	⁴ 8.80
3. การอ้างถึงโดยการเปรียบเทียบ	35	1.65	23	1.26
● การละ				
1. การละหน่วยนาม	63	2.97	70	3.38
2. การละหน่วยกริยา	15	0.71	15	0.82
3. การละหน่วยอนุภาคย์	53	2.50	43	2.35
● การใช้คำเชื่อม				
1. การใช้คำเชื่อมเพื่อเพิ่มเติมข้อมูลจากสิ่งที่มีอยู่	8	0.38	4	0.22
2. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับเวลา	4	0.19	0	0
3. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเลือก	12	0.57	4	0.22
4. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปรียบเทียบ	6	0.28	6	0.33
5. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์แบบตรงข้าม	30	1.42	24	1.31
6. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความคล้อยตามทางความคิด	0	0	1	0.05
7. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงตัวอย่าง	1	0.05	1	0.05
8. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งที่กล่าวมา	19	0.90	5	0.27
9. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นเหตุเป็นผล	12	0.57	5	0.27
10. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงวัตถุประสงค์	0	0	0	0

ตาราง 6 (ต่อ)

กลไกเชื่อมโยงความ	ช		ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
11. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงผล	24	1.13	14	0.77
12. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงเงื่อนไข	18	0.85	12	0.66
13. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดง	10	0.47	6	0.33
ความสัมพันธ์ของบทสรุปที่ได้มาจากเงื่อนไขที่ปรากฏจากประโยคนำมา				
14. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์	87	4.11	75	4.10
15. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการเปลี่ยนเรื่อง	3	0.14	2	0.11
16. การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง	125	55.90	105	55.74
● การเชื่อมโยงคำ				
1. การซ้ำ	432	20.40	408	22.31
2. การใช้คำที่ปรากฏร่วมกัน	72	3.40	63	3.44
รวม	2,118	100	1,829	100

จากตาราง 6 พบว่าร้อยละของกลไกเชื่อมโยงความทั้ง 6 กลไก ได้แก่ บุรุษสรรพนาม สรรพนามไว้รูป การอ้างถึงสิ่งชี้เฉพาะ การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ในเรื่องของลำดับเวลาและเหตุการณ์ การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง และการซ้ำ เพศชายและเพศหญิงมีปริมาณการใช้กลไกเหล่านี้แตกต่างกันน้อยมาก ดังนั้น จึงยืนยันได้ว่าเพศชายและเพศหญิงไม่มีการใช้กลไกเชื่อมโยงความที่แตกต่างกัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณารายละเอียดของการสนทนาระหว่างเพศชายกับเพศหญิงพบว่ามีความแตกต่างของกลไกเชื่อมโยงความย่อยเพียง 1 กลไก คือ กลไกการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง เพศหญิงใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่องทำหน้าที่เป็นดัชนีปริจเฉท เช่น คำว่า “คือ” และ “ก็คือ” มากกว่าเพศชายเพื่อครองผลัดในการสนทนา แทนที่จะเป็นคำว่า “คือ” ที่มีความหมายเจาะจงเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น

นอกจากนั้น จากข้อมูลผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตในการใช้กลไกการซ้ำที่แตกต่างกันของเพศชายและเพศหญิง คือ เพศหญิงเป็นเพศที่มักจะพูดขยายความเรื่องที่สนทนา โดยการขยายความนั้นมักจะเป็นการพูดวนจึงทำให้เกิดการซ้ำ ตรงข้ามกับเพศชายที่มีนิสัยพูดเรื่องหนึ่งๆ แล้วจบไป จึงทำให้เวลาพูดซ้ำไม่ใช่เป็นการพูดซ้ำที่วกวนเหมือนเพศหญิง แต่เป็นการซ้ำที่เพศชายพูดซ้ำเพื่อโต้ตอบกันไปมาเท่านั้น

หลังจากการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์การใช้กลไกเชื่อมโยงความแต่ละชนิดของเพศชายและเพศหญิงเพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ว่า “เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้กลไกเชื่อมโยงความมากชนิดกว่าเพศชาย” หรือไม่

4.2 ผลการวิเคราะห์กลไกการเชื่อมโยงความแต่ละชนิดที่พบในการสนทนากลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์กลไกเชื่อมโยงความแต่ละชนิดในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ เพื่อตอบสนองสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า “เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้กลไกเชื่อมโยงความมากชนิดกว่าเพศชาย” จากการวิเคราะห์พบว่าเพศหญิงไม่ได้ใช้กลไกเชื่อมโยงความมากชนิดกว่าเพศชาย เนื่องจากจากตาราง 3 พบว่าในกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ญ-ญ มีการใช้กลไกเชื่อมโยงความทั้ง 5 ชนิด เหมือนกัน คือ การอ้างถึง การแทนที่ การละ การใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงคำ ส่วนกลุ่ม ช-ญ ไม่ปรากฏการแทนที่ อย่างไรก็ตามจากผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงใช้กลไกทั้ง 5 ชนิด เหมือนกัน ถึงแม้ว่าในกลุ่ม ช-ญ ทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่ได้ใช้การแทนที่ เนื่องจากเพศชายและเพศหญิงในกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ญ-ญ มีใช้กลไกการแทนที่ จึงสรุปได้ว่าทั้ง 2 เพศใช้การแทนที่ ดังนั้น ผลจากการวิเคราะห์จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ เพศหญิงไม่ได้มีแนวโน้มที่จะใช้กลไกเชื่อมโยงความมากชนิดกว่าเพศชาย ทั้งเพศหญิงและเพศชายเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความทั้ง 5 ชนิดเหมือนกัน แต่ส่งผลต่อกลไกเชื่อมโยงความย่อยบางชนิดไม่ใช่ต่อกลไกเชื่อมโยงความโดยรวม ดังนั้น จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าเพศส่งผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความ

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาการใช้กลไกเชื่อมโยงความย่อยจากตาราง 4 และ 6 พบว่าเพศหญิงไม่ว่าจะสนทนากับเพศเดียวกันหรือต่างเพศกัน เพศหญิงจะไม่ใช้การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจงรายละเอียดตามลำดับเวลา⁹ เนื่องจากในการสนทนาเพศหญิงมักเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ โดยไม่คำนึงถึง

⁹ ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการแจกแจงตามลำดับเวลา ได้แก่ คำว่า “ประการแรก” “ประการที่สอง” “ประการที่สาม”

การแจกแจงลำดับของเวลาก่อน-หลังในเหตุการณ์ จึงทำให้เพศหญิงมีการพูดที่วากวน นอกจากนั้น จากการพิจารณาการเชื่อมโยงความย่อในตาราง 4 และ 6 ยังพบว่าในกลุ่ม ช-ญ เพศชายไม่ได้ใช้คำเชื่อม เพื่อแสดงการคล้อยตามความคิด¹⁰ กับการสนทนากับเพศหญิง แต่จากข้อมูลพบว่าเพศชายใช้กลไกนี้ในการสนทนากับเพศชายในกลุ่ม ช-ช จึงกล่าวได้ว่าเพศชายมีการเลือกใช้กลไกชนิดนี้ ส่วนการใช้คำเชื่อม เพื่อแสดงวัตถุประสงค์ไม่ปรากฏในกลุ่ม ช-ญ อย่างไรก็ดี พบการใช้กลไกดังกล่าวในกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ช-ญ ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเลือกใช้กลไกชนิดนี้

สรุป ทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการใช้กลไกเชื่อมโยงความ 5 ชนิดเหมือนกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ในบทต่อไป ผู้วิจัยจะกล่าวถึงความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ซึ่งเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่จำเป็นในการสนทนา เนื่องจากการพิจารณาการเชื่อมโยงความเพียงอย่างเดียวไม่สามารถครอบคลุมถึงความต่อเนื่องของเนื้อหาของเรื่องที่สนทนาได้ ทั้งนี้ เพื่อที่จะสามารถเข้าใจว่าผู้สนทนาสนทนาต่อเนื่องกันหรือไม่ ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

¹⁰ ตัวอย่างการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงการคล้อยตามความคิด เช่น คำว่า “ทั้งๆ ที่”

บทที่ 5

ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

การศึกษาการเชื่อมโยงความในการสนทนาระหว่างเพศ นอกจากการศึกษากลไกเชื่อมโยงความในการสนทนาแล้ว การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการศึกษา การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาทำให้สามารถตรวจสอบได้ว่าข้อความเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไร เนื่องจากจากการสนทนาพบว่าบางข้อความมีกลไกเชื่อมโยงความที่สัมพันธ์กัน แต่เนื้อความไม่ได้มีความสัมพันธ์กัน กล่าวคือ เรื่องที่สนทนามิได้เกี่ยวข้องกัน หรืออีกกรณี คือ ในการสนทนาไม่ปรากฏกลไกเชื่อมโยงความเลย แต่เนื้อหาเป็นเรื่องเดียวกัน ดังนั้น การศึกษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจึงเป็นเรื่องที่สำคัญเพื่อใช้ในการตรวจสอบได้ว่าการสนทนาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันจริงหรือไม่ ในบทนี้ผู้วิจัยนำเสนอผลของการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาที่ผู้สนทนาเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

5.1 ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยรวมในกลุ่ม ช-ช¹ กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

5.2 ผลการวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาระหว่างเพศชายและเพศหญิง

5.1 ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยรวมในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

ผู้วิจัยวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในการสนทนาแบบเป็นกันเอง โดยพิจารณาการสนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ 2 ข้อ คือ

- 1) เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา 3 ข้อ ได้แก่ 1) การรักษากฎ 2) การทำกฎ และ 3) การละเมิดกฎโดยจงใจ
- 2) เพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยการใช้วิธีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา

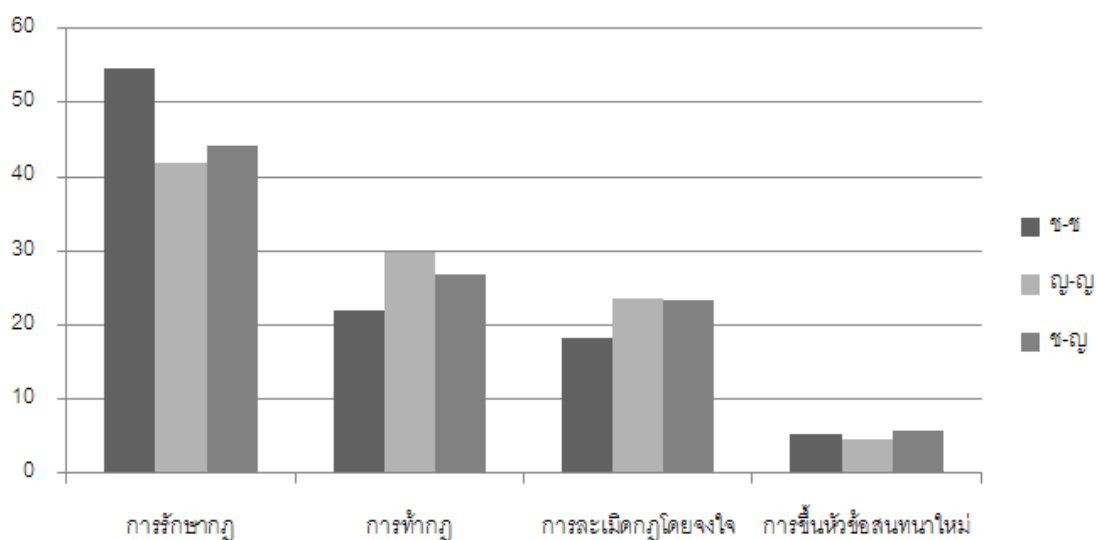
¹ผู้วิจัยใช้ตัวอักษรย่อ ช-ช เป็นตัวอักษรย่อแทนการสนทนาระหว่างเพศชายกับเพศชาย ญ-ญ เป็นตัวอักษรย่อแทนการสนทนาระหว่างเพศหญิงกับเพศหญิง และ ช-ญ เป็นตัวอักษรย่อแทนการสนทนาระหว่างเพศชายกับเพศหญิง เพื่อความสะดวกในการอ้างอิงและแทนการเขียนเต็ม

จากผลการศึกษาผู้วิจัยพบรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 7 ความถี่และร้อยละของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

วิธีการรักษาความเกี่ยวข้อง ของเรื่องที่สนทนา	ช-ช		ญ-ญ		ช-ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การรักษากฎ	547	¹ 54.65	286	¹ 41.94	363	¹ 44.11
การทำกฎ	220	² 21.98	204	² 29.91	220	² 26.73
การละเมิดกฎโดยจงใจ	182	³ 18.18	161	³ 23.61	192	³ 23.33
การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่	52	⁴ 5.19	31	⁴ 4.55	49	⁴ 5.83
รวม	1,001	100	682	100	824	100

หมายเหตุ ตัวเลขที่ปรากฏด้านหน้าเปอร์เซ็นต์ หมายถึง อันดับของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เช่น จากตารางการรักษากฎของเพศชาย คิดเป็น ¹54.65 หมายถึง วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช ที่เพศชายเลือกใช้ในอันดับสูงสุด คือ การรักษากฎ

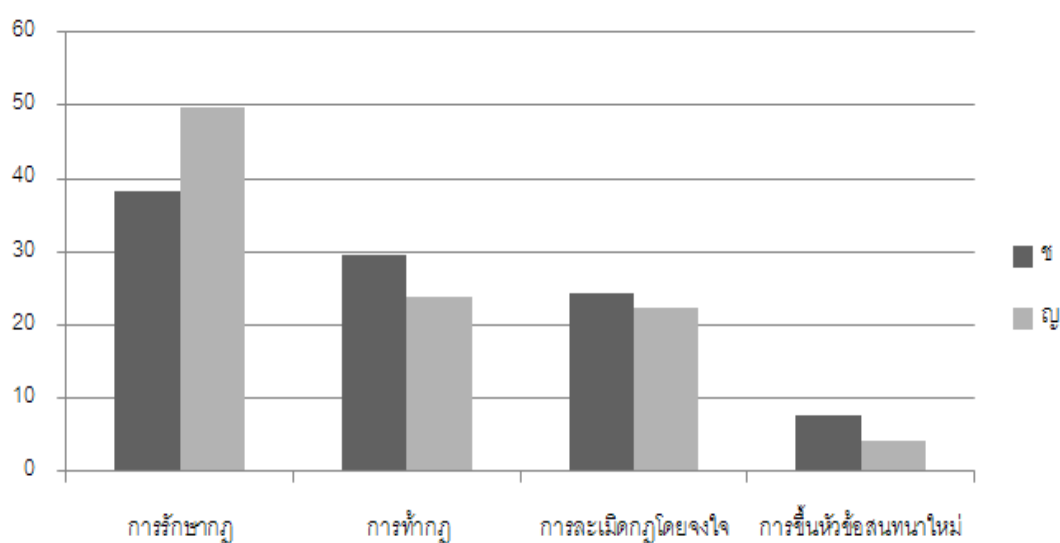
ภาพประกอบ 3 วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

จากตาราง 7 และภาพประกอบ 3 พบว่าผู้สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ เลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเรียงตามอันดับจากมากไปน้อยเหมือนกัน คือ อันดับที่ 1 การรักษากฎ อันดับที่ 2 การทำกฎ อันดับที่ 3 การละเมิดกฎโดยจงใจ และอันดับที่ 4 การ

ขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ กล่าวคือ ผู้สนทนาส่วนใหญ่เลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเรียงลำดับจากการรักษากฎ คือ ตอบตรงๆ เรียงไปยังการตอบที่มีการตีความมากขึ้นไปเรื่อยๆ หรือการตอบอ้อม จนกระทั่งตอบไม่ตรงประเด็น หรือที่เรียกว่า การขึ้นเรื่องใหม่ ซึ่งเป็นธรรมชาติของการสนทนาที่โดยปกติการสนทนาส่วนใหญ่ ผู้สนทนามักตอบตรงกับการถาม เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการสนทนา ผู้ร่วมสนทนาไม่ต้องตีความมาก อีกทั้งยังทำให้ผู้สนทนาสามารถเข้าใจและติดตามเรื่องที่สนทนาได้ง่าย แต่อย่างไรก็ตาม การสนทนาของเราจะไม่ตอบเพียงตรงๆ เสมอไป เพราะฉะนั้น การสนทนาจะไม่เกิดอรรถรสในการสื่อสาร ผนวกกับในหลายสถานการณ์เราไม่สามารถพูดตรงๆ ได้ ดังนั้น การพูดอ้อมๆ จึงเกิดขึ้น และนี่เองที่ทำให้ผู้สนทนาต้องตีความการสนทนามากขึ้น อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลพบว่าการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ไม่ได้เกิดขึ้นมากนัก เนื่องจากผู้ที่มักตอบโดยการขึ้นเรื่องใหม่อยู่เสมอในขณะที่อีกฝ่ายกำลังสนทนาสามารถแสดงถึงการไม่ให้ความสนใจกับผู้ร่วมสนทนา และเป็นการไม่สุภาพ เนื่องจากข้อมูลที่เก็บเป็นการสนทนาแบบเป็นกันเองที่ผู้สนทนาจะเป็นคู่ คือ คู่ละ 2 คน ผู้สนทนาจึงจำเป็นต้องรักษาความสัมพันธ์และหัวข้อในการสนทนา ดังนั้น หากอีกฝ่ายขึ้นเรื่องสนทนาใหม่บ่อยๆ ผู้สนทนาอีกฝ่ายก็คงไม่อยากสนทนาได้ตอบกลับมากนัก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ไม่ปรากฏบ่อยนัก

ตาราง 8 ความถี่และร้อยละของวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ญ โดยแยกเป็นเพศชายกับเพศหญิง

วิธีการรักษาความเกี่ยวข้อง ของเรื่องที่สนทนา	ช		ญ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การรักษากฎ	158	¹ 38.35	205	¹ 49.76
การทำกฎ	122	² 29.61	98	² 23.79
การละเมิดกฎโดยจงใจ	100	³ 24.27	92	³ 22.33
การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่	32	⁴ 7.77	17	⁴ 4.13
รวม	412	100	412	100

ภาพประกอบ 4 วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ญ โดยแยกเป็นเพศชายกับเพศหญิง

จากตาราง 8 และภาพประกอบ 4 พบว่าเมื่อพิจารณาแยกกลุ่ม ช-ญ ออกเป็นเพศชายและเพศหญิง ผลที่ได้ยังคงสอดคล้องกับกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ญ-ญ คือ อันดับแรกเป็นการรักษาภว อันดับต่อมา คือ การทำภว การละเมิดภวโดยจงใจ การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ ตามลำดับ

ตัวอย่าง (1)-(4) แสดงตัวอย่างการใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาของผู้สนทนาเรียงตามลำดับจาก การรักษาภว การทำภว การละเมิดภวโดยจงใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่

ตัวอย่างการรักษาภว

(1) การสนทนาระหว่างอ้น (ช) และแนน (ญ) แนนเล่าให้อ้นฟังว่าแฉ้วบอกตนเองว่าเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาพบอ้นที่ร้านสเก็ต

98 แนน: // [ไ้ไ้] แฉ้วบอกแฉ้วเจออ้นด้วย

99 อ้น : ที่ไหนวะ=

100 แนน:

ที่ร้านสเก็ตกะ

←
O²

²ผู้วิจัยใช้อักษรย่อ O เป็นตัวอักษรย่อแทน Observation of relevance (การรักษาภว) F แทน Flouting of relevance (การทำภว) V แทน Violation of relevance (การละเมิดภวโดยจงใจ) และ I แทน Introduce of relevance (การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่) เพื่อความสะดวกในการอ้างอิง

ตัวอย่างการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่

(4) การสนทนาระหว่างก้อง (ช) และเล็ก (ญ) ซึ่งสนทนาเกี่ยวกับการโหลดข้อมูล หลังจากนั้น ก้องก็เปลี่ยนเรื่องที่สนทนา

308 เล็ก: นี่ต้องโพสต์แบบนี้เลยอ้อ=

309 กิ่ง: ข้อ ก็คือให้(x)โหลดได้

310 ສະດວກກໍລະ=

311 เล็ก: โคตรดีอะ

312 กิ่ง: กัดอะ ออ=

313 เด็ก: ๒๒

314 ก๋อง: โหลดที่ละ4แถว4แถว=

315 เล็ก: ๒๑

316 กิ่ง: ข้อห่อ=

317 เล็ก: เต็มครับท่าน

318 ก้อง: แยกแล้ววันนี้ไปไหนต่อปะเนี่ย

ตัวอย่าง (4) ข้อความที่ 318 ก่อเปลี่ยนแปลงที่สนทนจากการโหลดข้อมูลเป็นถามถึงกิจกรรมที่เด็กจะทำหลังจากปริญชานกับตนเองเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากทั้งก้องและเล็กต่างฝ่ายต่างได้รายละเอียดของเนื้อหาที่ต้องการใช้เพื่อประกอบการทำรายงาน และจากข้อมูลพบว่าผู้สนทนาส่วนใหญ่มักเปลี่ยนเรื่องหรือขึ้นหัวข้อใหม่ โดยการใช้คำถามเพื่อให้การสนทนาดำเนินต่อไปและเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ร่วมสนทนา

5.2 ผลการวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของวิธีรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่
สนทนาระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

แม้ว่าผลการวิเคราะห์การเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยรวมของกลุ่ม ข-ข กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ข-ญ จะมีปริมาณการเลือกใช้เรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อยที่สุดเหมือนกัน คือ การรักษากฎ การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ตามลำดับ แต่เมื่อนำผลการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาที่แต่ละเพศเลือกใช้มาพิจารณารายละเอียดปลีกย่อยพบความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา ดังนี้

1) การรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่มเพศเดียวกัน

กลุ่ม ช-ช ผู้สนทนาเพศชายเลือกใช้วิธีการรักษาภูมิมากที่สุดและเปลี่ยนเรื่องน้อยที่สุด จากตาราง 7 พบว่าเพศชายใช้วิธีการรักษาภูมิ 54.65% โดยข้อมูลแสดงให้เห็นว่าเมื่อเพศชายสนทนากับเพศชายมักรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนามากที่สุด ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากข้อมูลพบว่ามีเหตุผล 2 ประการด้วยกันที่ทำให้ผู้สนทนาเพศชายเลือกใช้วิธีการรักษาภูมิ คือ

1. ประเด็นของเรื่องที่สนทนา เพศชายเมื่อสนทนากับเพศชายนิยมสนทนาในประเด็นที่ทั้งผู้สนทนาและผู้ร่วมสนทนามีส่วนร่วมในเนื้อหาด้วยกันหรือหัวข้อเดียวกันส่งผลให้เกิดการใช้วิธีการรักษาภูมิมาก เช่น หัวข้อการเล่นเกมส์ออนไลน์ การเล่นเกมกีฬา การทำรายงาน และจากการศึกษาของโคทส์ (Coates. 2004: 129) พบว่าเพศชายมักไม่พูดเรื่องส่วนตัว แต่มักพูดเรื่องทั่วไป ยกตัวอย่างเช่น เทคโนโลยี กีฬา ซึ่งหัวข้อการสนทนาที่ได้ในงานวิจัยของโคทส์คล้ายคลึงกับผลที่ได้ในงานวิจัยนี้

นอกจากนั้น เพศชายมักไม่พูดขยายความหรือแตกประเด็นของเรื่องที่สนทนา จึงมีผลทำให้พบวิธีการรักษาภูมิมากตามไปด้วย บ่อยครั้งที่เพศชายจะได้ตอบโดยการแลกเปลี่ยนผลัดระหว่างกันอย่างรวดเร็ว กล่าวคือ เป็นการโต้ตอบที่ใช้เวลาพูดไม่นานและข้อความไม่ยาวจนเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของโคทส์ (Coates. 2004: 136) ที่ทำการศึกษากการสนทนาระหว่างเพศชาย โดยพบว่าเพศชายจะไม่ครองผลัดในการสนทนานาน

จากการเปรียบเทียบข้อมูลของกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ญ-ญ พบว่า กลุ่ม ช-ช ไม่นิยมพูดถึงหัวข้อสนทนาเดิมซ้ำ แต่มักเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา เหมือนกับทีเวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1988: 566) พบว่าเพศชายเป็นฝ่ายที่มักเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาจากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งเพียงฝ่ายเดียวมากกว่าเพศหญิง ส่วนผลการวิเคราะห์เพศหญิงในปริญญานิพนธ์นี้ พบว่าในกลุ่ม ญ-ญ นิยมสนทนาในหัวข้อหนึ่งนานๆ หรือซ้ำๆ จึงทำให้การเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาระหว่างกลุ่มช-ช กับ กลุ่ม ญ-ญ แตกต่างกัน คือ กลุ่ม ช-ช ใช้วิธีการรักษาภูมิมากกว่ากลุ่ม ญ-ญ ที่มักทำกฎและละเมิดกฎโดยจงใจ ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากปริมาณร้อยละที่มากกว่าในกลุ่ม ญ-ญ เมื่อเทียบกับกลุ่ม ช-ช (ดูตาราง 7)

2. ทิศทางในการสนทนา หมายถึง แนวทางที่ผู้สนทนาใช้ในการสนทนา เช่น การถามตอบ และการเล่าเรื่อง ผู้วิจัยพบว่ามีความเกี่ยวข้องกับวิธีการรักษาภูมิ คือ เมื่อเพศชายสนทนากันเองมักสนทนากันด้วยการใช้คู่ถ้อยคำถามตอบและได้ตอบกันโดยตรงไปตรงมา ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับที่มิลล์ (Mill. 2003: 204) พบว่าเพศชายเป็นเพศที่พูดตรงๆ มักไม่เปลี่ยนความคิด และมีลักษณะการพูดที่ไม่สุภาพมากนัก ในขณะเดียวกัน เมื่อพิจารณาการใช้กลไกการเชื่อมโยงความโดยเฉพาะการซ้ำเพื่อทวนในกลุ่ม ช-ช พบว่ามีความเกี่ยวข้องกับการใช้วิธีการรักษาภูมิในการตอบคำถามของผู้ร่วมสนทนา เนื่องจากการซ้ำคำเดียวกับคำที่ปรากฏในประโยคคำถามเพื่อใช้ตอบคำถามของผู้ร่วมสนทนา

อย่างไรก็ดี เมื่อเปรียบเทียบปริมาณการใช้กลไกการซ้ำกับการรักษากฎพบว่าเพศชายใช้กลไกการซ้ำ (ดูตาราง 4) เป็นอันดับที่ 1 ในการสนทนากับเพศชายด้วยกันเช่นเดียวกับการใช้วิธีการรักษากฎ เพศชายใช้มากเป็นอันดับ 1 เหมือนกัน (ดูตาราง 7) ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าเพศชายส่วนใหญ่จะรักษากฎในการสนทนา โดยใช้กลไกการซ้ำ เพื่อสนทนากับเพศชายด้วยกัน (ดูตัวอย่าง (5))

(5) การสนทนาระหว่างตุน (ช) และเก้ง (ช) ตุนต้องการทราบว่าวันสอบที่จะถึงคือวันที่เท่าไร

- 56 ตุน: // [เฮ้ยแล้วมันสอบวันไหนรู้ปะ]=
- 57 เก้ง: ไม่รู้₂เดี๋ยวต้องถามพี่
- 58 เค้าอะ=
- 59 ตุน: เออ ไม่สอบวันไหนก็ยังไม่รู้เลย หนังสือก็ยังไม่ได้อ่าน ติดE₁ หน้าตั้งเลย
- 60 ((เก้งหัวเราะ))เสียคนเลยติดอี₂=
- 61 เก้ง: อาจารย์เค้าคงไม่ให้อีหรือก= F
- 62 ตุน: เฮ้ย ก็ไม่(x)ก็ไม่แน่
- 63 หรือก แหมข้อสอบ ฮาทำไม่ได้เลยมันก็น่าจะติดอี₃อยู่อะ=

ตัวอย่าง (5) ในข้อความที่ 57 คำว่า “รู้₂” เป็นการตอบและซ้ำคำว่า “รู้₁” จากคำถามในข้อความที่ 56 ที่ว่า “สอบวันไหนรู้ปะ” ในข้อความที่ 59 ตุนพูดคำว่า “สอบ₂” และ “รู้₂” เพื่อทวนให้เก้งทราบว่าเพราะไม่ทราบวันสอบและยังไม่อ่านหนังสือเตรียมตัวสอบอาจมีผลให้สอบได้เกรด E หรือสอบได้เกรดที่ไม่ดี ในข้อความที่ 60 คำว่า “ติดE₂” ตุนพูดเพื่อเน้นให้เห็นว่าการได้เกรด E หรือติด E ไม่มีผลดีใดๆ เลย เมื่อเก้งได้ยินที่ตุนพูดในข้อความที่ 60 ข้อความที่ 61 เก้งจึงตอบกลับไปว่า “อาจารย์เค้าคงไม่ให้E₂หรือก” เป็นการซ้ำคำว่า “E” เพื่อปลอบใจว่าแม้ว่าตุนจะไม่อ่านหนังสือ แต่อาจารย์ไม่น่าจะให้เกรด E เมื่อตุนได้ยินที่เก้งพูด ต่อมาในข้อความที่ 63 ตุนจึงพูดว่า “แหมข้อสอบ ฮาทำไม่ได้เลยมันก็น่าจะติดE₃อยู่อะ” เพื่อบอกให้เก้งทราบว่าในเมื่อทำข้อสอบไม่ได้ก็น่าจะได้เกรด E และอีกประการหนึ่งตุนก็ทราบว่าข้อสอบที่จะสอบยากอีกด้วย ซึ่งการตอบดังกล่าวเป็นการตอบโดยใช้วิธีการรักษากฎในการสนทนา กล่าวคือ เป็นการตอบตรงคำถาม โดยการใช้กลไกการซ้ำช่วยให้ผู้สนทนาเข้าใจได้รวดเร็วและง่ายขึ้น อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ 61 เก้งไม่ได้ใช้วิธีการรักษากฎแต่เลือกใช้การทำกฎเพื่อปลอบใจตุนไม่ให้เสียกำลังใจ ทั้งนี้ เพราะถ้าเก้งพูดออกไปตรงๆ ว่าตุนอาจได้เกรด E จากการไม่อ่านหนังสืออาจทำให้ตุนเสียกำลังใจ เก้งจึงเลือกที่จะพูดอ้อมๆ เพื่อให้กำลังใจแก่ตุนมากกว่า อย่างไรก็ตาม แม้ตุนและเก้งเลือกที่จะใช้การรักษากฎมากแต่ไม่ใช้ในทุกผลการสนทนา ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้สนทนาสามารถเลือกที่จะพูดไม่ตรงประเด็นบ้างเพื่อเพิ่มสีสันในการสนทนา

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการซ้ำคำเดิม เพื่อทวนคำในการตอบคำถามจะเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยพบเหมือนกันทั้งในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ แต่ในกลุ่ม ช-ช พบว่ามีนัยสำคัญอย่างมากกับการเลือกใช้วิธีการรักษาภู กล่าวคือ เป็นกลุ่มที่พบการใช้การซ้ำเพื่อทวนควบคู่กับการรักษาภูบ่อยครั้งกว่าในกลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ เหตุผลเนื่องจากผู้สนทนาเพศชายในกลุ่ม ช-ช มีการโต้ตอบไปมาแบบตรงๆ โดยผู้สนทนาแต่ละฝ่ายต่างพยายามแสดงให้อีกฝ่ายทราบว่าตนเองต้องการพูดด้วยส่วนอีกฝ่ายก็ตอบด้วยการซ้ำคำ ซึ่งน้อยครั้งที่ผู้ร่วมสนทนาอีกฝ่ายจะเลือกตอบแบบไม่ตรงคำถามโดยไม่ใช้การซ้ำคำ ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงกล่าวได้ว่าเพศชายเมื่อสนทนากับเพศชายด้วยกันจะโต้ตอบด้วยการรักษาภูและกลไกที่เลือกใช้ในการรักษาภู คือ การซ้ำ

นอกจากผลที่พบว่ากลุ่ม ช-ช เลือกใช้วิธีการรักษาภูที่สนทนามากที่สุดแล้ว ผู้วิจัยยังพบว่าผู้สนทนาเพศชายเลือกใช้วิธีการทำกฎเป็นอันดับที่ 2 (21.96%) ซึ่งแตกต่างจากการใช้วิธีการรักษาภูกว่าครึ่ง และเพศชายใช้วิธีการละเมิดกฎโดยจงใจเป็นอันดับที่ 3 (18.18%) (ดูตาราง 7) เหตุผลที่ผู้สนทนาเพศชายเลือกใช้วิธีการทำกฎ เพราะเป็นธรรมชาติที่ผู้สนทนาจะไม่พูดตรงประเด็นตลอดการสนทนา การใช้วิธีการทำกฎและการละเมิดกฎโดยจงใจจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่ผู้สนทนาใช้เพื่อให้การสนทนาไม่น่าเบื่อและดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น อีกทั้งผู้สนทนาและผู้ร่วมสนทนาที่เป็นเพื่อนกันจึงมีความสนิทสนมกันทำให้ในบางครั้งผู้สนทนาไม่ต้องพูดอะไรมาก ผู้ร่วมสนทนาอีกฝ่ายก็สามารถเข้าใจได้โดยง่าย จึงทำให้เกิดการทำกฎและการละเมิดกฎโดยจงใจขึ้น จากกลุ่ม ช-ช พบว่าเพศชายใช้วิธีการทำกฎเพื่อใช้ในการโต้ตอบไปมาเนื่องจากผู้สนทนามีความรู้เบื้องหลังของเรื่องที่สนทนาร่วมกันและทราบดีอยู่แล้วว่าเรื่องที่สนทนาเกี่ยวกับอะไร จึงไม่จำเป็นต้องตอบตรง ส่วนเหตุผลที่เพศชายเลือกใช้วิธีการละเมิดกฎโดยจงใจ ผู้วิจัยพบว่าเพศชายเมื่อสนทนากับผู้สนทนาที่มีเพศเดียวกันจะใช้วิธีการละเมิดกฎโดยจงใจในกรณีที่ต้องการตอบกลับแบบอ้อมๆ แล้วปล่อยให้ผู้ร่วมสนทนาตีความเอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เพื่อเลี่ยงไม่สนทนาในหัวข้อนั้นๆ โดยตรง (ดูตัวอย่าง (6))

(6) การสนทนาระหว่างเจ (ช) และใจ (ช) ใจรู้สึกกังวลกับการสัมภาษณ์ชาวต่างประเทศเพื่อให้ได้ข้อมูลมาเขียนวิเคราะห์ ก่อนหน้าการสนทนาใจเล่าให้เจฟังถึงประสบการณ์ที่ได้สนทนากับชาวต่างประเทศแต่ไม่ได้นัก เนื่องจากใจใช้ภาษาอังกฤษไม่ค่อย

- 102 เจ : อ้อ ถ้าแบบเป็นพวกยุโรปอะ มันจะออกแบบแนวเฟรนลี่หน่อยอะไร
 103 อย่างเงี้ยมันจะแบบ เออ//เฟรนลี่ให้สัมภาษณ์
 104 ใจ : //ต้องให้ แบบ ยังไงวะ ก็มีแค่3คนอะ ใจพี
 105 แล้วก็โทอิง2คนนั้นนะ //สัมภาษณ์แบบ น่าจะคล่องๆอะ
 106 เจ : //[อ้ออ้อ] แต่ตอนไปสัมภาษณ์

v

- 107 เลือกบริษัทแม่กูไว้อะดิ ไม่รู้เอาใจ((เจหัวเราะ)) ตอนแรกแม่กูบอกว่าซีเกียจ
 108 ใจ : อือ
 109 เจ : ((เจหัวเราะ))// บริษัทแม่กูไม่ค่อยให้สัมภาษณ์อะไรอย่างเงี้ยตั้งแต่ที่อื่นแล้ว
 110 ใจ : //[อ้อ:]
 111 เจ : ใจ กูก็บอกไม่เอาซีเกียจไป ซีเกียจ ไม่รู้จัก=

ตัวอย่าง (6) ข้อความที่ 106 เจใช้วิธีการละเมียดกฎโดยจงใจ โดยต้องตีความดังนี้คือใจไม่จำเป็นต้องกังวลไปว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษไม่คล่องทำให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติไม่ได้ เพราะว่าบริษัทที่เลือกเป็นบริษัทของแม่ของเจ แม่ของเจจึงสามารถช่วยพูดกับชาวต่างชาติได้ว่า “นิสิตที่มาขอสัมภาษณ์พูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง” จะทำให้ง่ายต่อการไปสัมภาษณ์กับชาวต่างชาติ ดังนั้น ใจไม่ต้องการกังวล

ส่วนการขึ้นหัวข้อที่สนทนาใหม่ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่ม ช-ช มีการขึ้นหัวข้อใหม่ในเชิงปริมาณไม่มาก คือ พบเพียง 5.19% (ดูตาราง 7) แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดปลีกย่อยของข้อมูลพบว่าการขึ้นเรื่องใหม่มีวัตถุประสงค์เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ร่วมสนทนาจากเรื่องหนึ่งไปสู่อีกเรื่องหนึ่งตามที่ผู้พูดต้องการ (ดูตัวอย่าง (7))

(7) การสนทนาระหว่างติ (ช) และอัม (ช) เมื่อติพูดว่าวันนี้ตนเองยังไม่มีโอกาสได้พบเพื่อนอีก 2 คน คือ แมนและจอม อัมก็ถามขึ้นมาทันทีว่าเมื่อวานติมามหาวิทยาลัยหรือไม่

- 209 ติ : วันนี้...ยังไม่เจออะ เจอไอ้แมน เจอไอ้แมนไอ้จอม//เจอ
 210 อัม : //[เมื่อวานมีมา ม. I
 211 ปาวเนี่ย]=

ตัวอย่าง (7) ข้อความที่ 210 อัมเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาทันทีในขณะที่ติกำลังพูดอยู่ จากข้อมูลพบว่าการเปลี่ยนเรื่องมักเป็นการใช้คำถามมากกว่าการใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ฟัง เพศชายซึ่งใช้การถาม จากตัวอย่าง (7) ผู้วิจัยพบข้อสังเกตในการเปลี่ยนเรื่อง คือ ก่อนหน้านี้อัมถามถึงเพื่อนผู้หญิงที่คบหากับติอยู่ ซึ่งเพื่อนผู้หญิงคนนั้นเป็นคู่รักคนเดิมของจอมที่เป็นเพื่อนของทั้งติกับอัม เมื่อติพูดว่า “เจอไอ้แมนไอ้จอม” ในข้อความที่ 209 ทำให้อัมฉุกคิดขึ้นมาว่าควรเปลี่ยน

เรื่องพูด เนื่องจากอัมรู้ดีกว่าดิเริ่มไม่สบายใจที่จะพูดถึงจอมต่อ³ จึงเบี่ยงเบนความสนใจโดยถามคำถามอื่น

กลุ่ม ญ-ญ ผู้สนทนาเพศหญิงเลือกใช้วิธีการรักษากฎมากที่สุดเป็นอันดับที่ 1 (41.91%) และขึ้นหัวข้อที่สนทนาใหม่เป็นอันดับสุดท้าย (4.55%) (ดูตาราง 7) แม้ว่าอันดับที่ของการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาจะไม่แตกต่างจากกลุ่ม ช-ช แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียดปลีกย่อยพบความเหมือนและความแตกต่างกันหลายประการ ดังนี้

กลุ่ม ญ-ญ ใช้วิธีการรักษากฎไม่แตกต่างจากผู้สนทนาในกลุ่ม ช-ช กล่าวคือ เป็นการโต้ตอบที่ตรงกับหัวข้อที่สนทนาเป็นส่วนใหญ่ เช่น หัวข้อที่เกี่ยวกับความรู้สึก เรื่องส่วนบุคคลหรือความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล รวมไปถึงการเล่าเรื่อง และการแสดงความห่วงใยระหว่างผู้สนทนา ซึ่งผลที่ได้สอดคล้องกับผลการศึกษาก่อนหน้านี้ของสเลด (Thronbury; & Slade. 2006: 128-129; อ้างอิงจาก Slade. 1996) และอารีชี (Coates. 2004: 127; อ้างอิงจาก Aries. 1976) ที่พบว่าหัวข้อสนทนาที่เพศหญิงสนทนากับเพศหญิงมักเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัว การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การเล่าเรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว โดยเฉพาะเรื่องน่าตื่นเต้น มักจะเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่น่าอายหรือเป็นกังวล จากข้อมูลในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้พบว่าจากการที่เพศหญิงเลือกหัวข้อสนทนาข้างต้น ทำให้เพศหญิงครองผลัดในการสนทนนานเมื่อสนทนากับเพศเดียวกัน เหตุผลที่เป็นเช่นนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับที่เลคอฟ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541: 44-45; อ้างอิงจาก Lakoff. 1973. *Language and Women's Place*. pp. 50) พบว่าเพศหญิงมีการเรียนรู้ที่จะให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ใกล้ตัว เนื่องจากเพศหญิงได้รับการปลูกฝังให้ดูแลบ้านและครอบครัว ซึ่งเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวและต้องอาศัยรายละเอียดมาก ดังนั้น จึงอาจจะมีผลทำให้เพศหญิงกล่าวถึงรายละเอียดมากและทำให้มีการครองผลัดนานตามไปด้วย

จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าผู้สนทนาเพศหญิงในกลุ่ม ญ-ญ ไม่ได้ใช้การซ้ำมากเท่ากับกลุ่ม ช-ช (ดูตาราง 4) แต่ใช้ถ้อยคำเออออ เช่น “อือ” หรือ “เออ” เป็นจำนวนมากทั้งในการถามตอบและในระหว่างที่ผู้สนทนาอีกฝ่ายกำลังสนทนา ทั้งนี้ แตกต่างจากเพศชายที่รักษากฎในการสนทนาโดยการใช้กลไกการซ้ำ ดังนั้น สามารถตีความว่าเพศหญิงให้ความสนใจกับผู้ร่วมสนทนามาก จึงใช้ถ้อยคำเออออเพื่อแสดงการมีส่วนร่วมในการสนทนา อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความประกอบกับการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ญ-ญ ไม่พบว่ามีความสัมพันธ์กับการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความชนิดใดชนิดหนึ่งอย่างชัดเจนเหมือนเช่นในกลุ่ม ช-ช

³ ผู้วิจัยทราบเหตุผลจากข้อมูลที่ปรากฏก่อนหน้านี้

นอกจากวิธีการรักษาแล้ว จากข้อมูลแสดงให้เห็นว่าเพศหญิงใช้การทำกฎเหมือนกับกลุ่มช-ช แต่เพศหญิงใช้การทำกฎในปริมาณที่มากกว่า กล่าวคือ เพศหญิงมักใช้การทำกฎ เนื่องจากจากข้อมูลเพศหญิงที่เก็บข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพื่อนกันและมีความสนิทสนม การพูดจึงไม่จำเป็นต้องพูดตรงๆ หรือรักษากฎ เพราะผู้สนทนาทั้ง 2 ฝ่ายเข้าใจกันและมีประสบการณ์ร่วมกันอยู่แล้วดังที่บราวน์ (Mill. 2003: 207; อ้างอิงจาก Brown. 1980: 251) กล่าวว่าเพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศหญิงมีแนวโน้มที่เพศหญิงจะใช้กลวิธีความสุภาพด้านบวก⁴ (Positive politeness strategies) มากกว่าเพศชาย เพศหญิงจะพูดหรือกระทำต่อบุคคลอื่นด้วยความใส่ใจ ดังนั้น การพูดอ้อมหรือไม่ตรงประเด็นจึงเป็นอีกวิธีหนึ่งที่เพศหญิงใช้ในการรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อน และหัวข้อที่เพศหญิงสนทนามักเกี่ยวกับความรู้สึก เช่น การปรับทุกข์ หรือการขอคำปรึกษา (ดูตัวอย่าง (8))

(8) การสนทนาระหว่างดาว (ญ) และกุน (ญ) ทั้งดาวและกุนเป็นกังวลว่าจะไปฝึกงานช่วงปิดเทอมที่ใดจึงปรึกษากัน ก่อนหน้าบทสนทนานี้ดาวพูดถึงโอกาสที่จะได้ลงมือทำงานระหว่างที่ฝึกงาน

- 225 ดาว: แต่แค่เราไม่รู้จะ ว่ามันมีหลัก มีอะไรยังไง
- 226 กุน : แม่เค้ากลายเป็นว่าไม่อยากให้ไปฝึก ให้อพวกอย่างเงี้ยที่มันจะได้ตามไปก็ถ่ายเอกสาร
- 227 อยู่ในห้องอะแหละ เดี่ยวเหมือนพี่ ให้อที่มันโดนลวนลาม((กุนหัวเราะ))
- 228 ดาว: ออ...
- 229 กุน : ถ้าสรุปเราได้ไปทำออกแกนไนซ์จริงๆแล้วเค้าให้เราตามไปอะไรอย่างเงี้ยมันก็น่ากลัว
- 230 เหมือนกัน=
- 231 ดาว : อ้อ ก็ไว้ใจไม่ได้

ตัวอย่าง (8) ดาวและกุนเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกันมาก ดาวจึงกล้าปรึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการถูกลวนลามในที่ทำงานดังปรากฏในข้อความที่ 231 ดาวใช้วิธีการทำกฎ เพื่อแสดงความคิดเห็นว่าการไปฝึกงานแล้วได้ทำหน้าที่แค่ถ่ายเอกสารในสำนักงาน ไม่ได้ทำงานนอกสถานที่อาจเป็นผลให้ตนเองถูกลวนลาม จึงพูดว่า “ไว้ใจไม่ได้” ซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อความที่ 229-230 ว่าการตามพี่ที่สอนงานระหว่างฝึกงานก็มีความน่ากลัว เนื่องจากอาจถูกพนักงานที่ช่วยฝึกงานลวนลามได้ ทั้งนี้ “น่ากลัว” และ “ไว้ใจไม่ได้” มีความเกี่ยวข้องกัน คือ แสดงออกถึงสภาวะทางอารมณ์ในเชิงลบ และความน่ากลัวเป็นสาเหตุให้เกิดความไม่ไว้ใจได้ จากตัวอย่าง (8) พบว่าเพศหญิงใส่ใจกับรายละเอียดและความรู้สึก

⁴บราวน์และเลวินสัน (Brown; & Levinson. 1996) กล่าวว่า กลวิธีความสุภาพเชิงบวก หมายถึง วิธีการใช้ภาษาที่สุภาพและพูดตรงประเด็น แต่เป็นวิธีการพูดสนับสนุนผู้ฟัง เพื่อแสดงว่าผู้พูดเห็นด้วยและเป็นพวกเดียวกับผู้ฟัง

ของผู้สนทนา การพูดจึงเป็นการสนับสนุนกันซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโคทส์ (Coates. 2004: 127) ที่กล่าวว่าเพศหญิงมักสนับสนุนการสนทนามากกว่าเพศชาย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1988: 566) ที่พบว่าเพศหญิงมีการสนทนาเชิงสนับสนุนด้วยการเริ่มเรื่องที่เล่าสู่กันฟังและพูดเพื่อให้เห็นรายละเอียดเพิ่มเติม

ส่วนวิธีการละเมิดกฎโดยจงใจในการสนทนา เพศหญิงนิยมใช้วิธีการละเมิดกฎโดยจงใจ โดยพบว่าเพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศหญิง เพศหญิงใช้การละเมิดกฎโดยจงใจมากกว่ากลุ่ม ช-ช กล่าวคือ เพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศหญิงเลือกใช้การละเมิดกฎโดยจงใจร้อยละ 23.61 ส่วนเพศชายเมื่อสนทนากับเพศชายเลือกใช้การละเมิดกฎโดยจงใจร้อยละ 18.18 เหตุผลที่เพศหญิงใช้วิธีการละเมิดกฎโดยจงใจ เพราะเพศหญิงไม่แน่ใจในสิ่งที่พูดมากนัก แต่ยังคงต้องการที่จะพูดออกไปให้ผู้ร่วมสนทนาได้รับรู้ คล้ายกับที่ เลคอฟ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2541: 44-45; อ้างอิงจาก Lakoff. 1973. *Language and Women's Place*. pp. 50) กล่าวว่าเพศหญิงใช้คำถามห้อยท้าย (tag question) และใช้รูปประโยคคำถามแทนการสั่งหรือขอร้องตรงๆ มากกว่าเพศชาย เพราะเพศหญิงมักไม่กล่าวตรงๆ และไม่กล่าวหนักแน่น แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลในบริบทสนทนาเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้การละเมิดกฎในกลุ่ม ช-ช พบว่าเพศชายเมื่อสนทนากับเพศชายไม่ได้ใช้การละเมิดกฎโดยจงใจเพื่อแสดงความไม่แน่ใจในสิ่งที่พูด ในทางกลับกัน เพศชายใช้เพื่อเลี่ยงไม่พูดเรื่องที่สนทนาตรงๆ

สำหรับการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ ผู้วิจัยพบว่าการขึ้นเรื่องที่สนทนาใหม่ในกลุ่ม ญ-ญ ซึ่งมีนัยสำคัญที่แตกต่างจากกลุ่ม ช-ช (ดูตาราง 7) กล่าวคือ เพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศหญิงมักสนทนาเรื่องเดิมหรือสนทนาในหัวข้อที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาเดิมไปเรื่อยๆ โดยแต่ละครั้งที่มีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาไม่ใช่เพียงการเปลี่ยนเรื่องหรือขึ้นเรื่องใหม่ไปเลยเหมือนในกลุ่ม ช-ช แต่เพศหญิงชอบที่จะนำเรื่องที่สนทนาผ่านไปแล้วมาพูดใหม่อีก⁵ และขยายความเพิ่ม เช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ เวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1988: 566) ที่พบว่าเพศหญิงเป็นเพศที่มักนำเรื่องที่กล่าวเริ่มต้นมาขยายความและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่าเรื่องที่ผู้สนทนานำกลับมาพูดใหม่เป็นเรื่องที่เพศหญิงให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ และบ่อยครั้งที่เพศหญิงจะนำเรื่องที่ตนเองรู้สึกขำหรือน่าสนใจกลับมาพูดอีก

⁵ ในงานวิจัยนี้จะวิเคราะห์หว่าเป็นการขึ้นเรื่องใหม่ เนื่องจากเรื่องที่สนทนาต่อมาไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่กำลังสนทนาก่อนหน้า ทำให้เรื่องที่สนทนาขาดการเชื่อมโยงกัน ดังนั้น เมื่อผู้สนทนานำเรื่องที่ได้พูดไปแล้วมาพูดอีกจึงเท่ากับว่าไม่มีความสัมพันธ์กับเรื่องสนทนาก่อนหน้า

เนื่องจากเพศหญิงใส่ใจกับความรู้สึกมาก และเรื่องใดที่สนทนาแล้วยังไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจน เพศหญิงจะนำกลับมาพูดใหม่อีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่ากลุ่ม ช-ช ไม่ให้ความสนใจกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษ จึงไม่ได้ย้อนกลับไปพูดอีกครั้ง แต่หมายความว่าผู้สนทนาในกลุ่ม ช-ช นิยมที่จะพูดเรื่องใดเรื่องหนึ่งจบเป็นเรื่องราวๆ ไปมากกว่าที่จะพูดเรื่องเดิมซ้ำๆ อีกครั้ง

สรุป จากการรักษาความเกี่ยวข้องในการสนทนาในกลุ่มเพศเดียวกัน ผู้วิจัยสรุปความเหมือนและความแตกต่างได้ดังนี้ ความเหมือนในกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม หญิง-หญิง คือ ทั้ง 2 กลุ่มเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเรียงลำดับจากการรักษากฎ การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ตามลำดับ

จากข้อมูลพบว่าวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องที่สนทนาที่ทั้งสองเพศมีการใช้เหมือนกัน คือ

การรักษากฎ

โดยธรรมชาติแล้ว ผู้สนทนาไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชายส่วนใหญ่จะตอบตรงประเด็นหรือรักษากฎก่อนเสมอ โดยเพศชายนิยมพูดใน หัวข้อเดียวกันและไม่ขยายประเด็น ส่วนเพศหญิงนิยมที่จะแสดงควมมีส่วนร่วมในการสนทนาด้วยการใช้คำเออออก

การทำกฎ

เพศชายและเพศหญิงใช้การทำกฎ เนื่องจากผู้สนทนามีความสนิทสนมกัน ทำให้ผู้สนทนาเข้าใจกันง่าย อีกทั้งผู้สนทนามีความรู้เบื้องหลังร่วมกัน จึงทำให้การพูดไม่จำเป็นต้องชัดเจนมากนัก

ส่วนความแตกต่างในการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาที่พบในทั้งสองเพศ คือ

การละเมิดกฎโดยจงใจ

เพศชายใช้การละเมิดกฎโดยจงใจเพื่อเลี่ยงไม่สนทนาในหัวข้อที่สนทนาตรงๆ

เพศหญิงใช้การละเมิดกฎโดยจงใจเพราะไม่แน่ใจในสิ่งที่พูด

การขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่

เพศชายขึ้นหัวข้อที่สนทนาใหม่เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจจากผู้ร่วมสนทนา

เพศหญิงมีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาเมื่อต้องการย้อนกลับไปพูดเรื่องที่สนทนาผ่านไปแล้ว

2) การรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่มต่างเพศกัน

กลุ่ม ช-ญ ผู้สนทนาใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเรียงลำดับจากรักษากฎทำกฎ ละเมิดกฎโดยจงใจ และขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ไม่แตกต่างจากกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ญ-ญ จึงวิเคราะห์ได้ว่าไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือเพศหญิงมักสนทนาตรงประเด็นหรือรักษากฎที่สนทนามากที่สุดก่อนเสมอ แล้วจึงค่อยใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องวิธีอื่น อย่างไรก็ตาม จากตาราง 8 พบว่าเพศชายใช้การรักษากฎ (38.35%) น้อยกว่าเพศหญิง (49.76%) ในทางกลับกันเพศชายใช้วิธีการรักษากฎมากกว่าเมื่อสนทนาในกลุ่ม ช-ช (ดูตาราง 7) ดีความได้ว่าเมื่อเพศชายสนทนากับเพศชายจะรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา แต่เมื่อเพศชายสนทนากับเพศหญิงจะรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาน้อยลง ส่วนผู้สนทนาเพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศชายจะรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนามากขึ้น ผู้วิจัยพบว่าเนื่องจากเพศชายมักสนทนาในเรื่องที่ตนเองเป็นฝ่ายนำการสนทนาอยู่เสมอ โดยมีเพศหญิงเป็นฝ่ายตอบรับมากกว่า ทำให้ไม่พบว่าเพศชายรักษากฎมากดังเช่นเมื่อสนทนากับเพศชายด้วยตนเอง ในขณะที่เพศหญิงในกลุ่ม ช-ญ ใช้วิธีการรักษากฎมากกว่าในกลุ่ม ญ-ญ เพราะเพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศชายจะสนทนาโอนอ่อนไปตามเรื่องที่เพศชายนำขึ้นมาสนทนา สอดคล้องกับที่มิลล์ (Mill. 2003: 204) พบว่าเพศหญิงมีลักษณะโอนอ่อนเข้าหาผู้ร่วมสนทนาและเป็นเพศที่สุภาพกับผู้สนทนา และจากการศึกษาเรื่องการพูดซ้อนในการสนทนาระหว่างเพศของเทลบอท (Coates. 2004: 138; อ้างอิงจาก Talbot. 1992) พบว่าเพศชายต้องการเป็นผู้ผูกขาดการสนทนาแต่เพียงฝ่ายเดียวเมื่อตนเองเริ่มสนทนา และไม่ต้องการให้เพศหญิงขัดจังหวะการพูด จากงานวิจัยของเทลบอทและมิลล์จึงสนับสนุนผลของปฏิญญานิพนธ์ฉบับนี้ คือ เพศหญิงจะโอนอ่อนเรื่องที่สนทนาไปตามที่เพศชายนำการสนทนา

สำหรับการทำกฎและการละเมิดกฎโดยจงใจ แม้ว่าพบปริมาณการใช้ที่ไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่ม ช-ช กับกลุ่ม ญ-ญ มากนัก (ดูตาราง 7) แต่ตาราง 8 กลุ่ม ช-ญพบว่าเพศชายใช้การทำกฎ 29.61% และการละเมิดกฎโดยจงใจ 24.27% มากกว่าที่เพศหญิงใช้การทำกฎ 23.79% และละเมิดกฎโดยจงใจ 22.33% สืบเนื่องมาจากเมื่อเพศชายสนทนากับเพศหญิงจะรักษากฎในการสนทนา น้อยลง ด้วยสาเหตุว่าทั้งสองเพศมีความสนใจในเรื่องที่สนทนาที่ไม่เหมือนกันและเพศชายมีมุมมองที่แตกต่างจากเพศหญิงในเรื่องที่สนทนา กล่าวคือ เพศชายไม่มีความรู้ในเรื่องที่เพศหญิงพูดมากนัก ดังนั้น จึงทำให้เพศชายมักพูดในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อที่เพศหญิงพูดเพียงบางส่วน ในขณะที่เดียวกัน เพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศชายจะทำกฎและละเมิดกฎโดยจงใจลดลง แตกต่างจากกลุ่ม ญ-ญ สาเหตุเกิดจากการสนทนาในกลุ่ม ญ-ญ ผู้สนทนามักเล่าเรื่องและให้ความสำคัญกับการพูดถึงรายละเอียดปลีกย่อย แต่เมื่อเพศหญิงสนทนากับเพศชายพบว่าเพศหญิงเล่าเรื่องและพูดถึง

- 337 ก้อง : ไม่ ไม่จริง เราอยู่
 338 เล็ก : ()
 339 ก้อง : ปี1เราก็ไม่ได้เลี้ยง=
 340 เล็ก : ไม่ไปใช่ปะ?=
 341 ก้อง : ไม่ ไม่ใช่ไม่ไป พี่ไม่เลี้ยง=
 342 เล็ก : อ้าว!หรือ?=
 343 ก้อง : เออ=
 344 เล็ก : โฮ ใจร้ายหะพี่=
 345 ก้อง : แม่(x)นับแล้วไม่เลี้ยงน้องไม่แปลก=
 346 เล็ก : โอให้!... ยังงั้น พอน้องรุ่น
 347 ต่อไปก็ ไม่เลี้ยงหรือคนเดียวพี่เค้าไม่ให้เลี้ยง//พี่เค้าไม่เลี้ยง
 348 ก้อง : //[อือ] สายขาดและ=
 349 เล็ก : อือ เดียวมัน
 350 ก็เดี๋ยวอะไรนะ พอคนรุ่นนี้ก็ไม่เลี้ยงคนนี้ก็ไม่ได้เลี้ยง
 351 ก้อง : เออ //ดูดิคนเต็มตลอดเลยอะ

ตัวอย่าง (9) ข้อความในบรรทัด 351 ก้องเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเด็กและเลี้ยงไม่สนทนาในหัวข้อดังกล่าว เนื่องจากเป็นหัวข้อที่ทำให้ผู้สนทนาเกิดความรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะพูดต่อ เพราะว่าตอนเป็นนิสิตเข้าใหม่ รุ่นพี่ก็ไม่ได้พาไปเลี้ยงต้อนรับ

(10) การสนทนาของอัน (ซ) และแนน (ญ) แนนถามว่ารองเท้าของตนเองน่าเกลียดหรือไม่ 3 ครั้งด้วยกัน

- 72 แนน: เออ บางตัวก็
 → 73 แปดสิบ บางตัวก็ มันหลากหลายลายมันไม่ได้เอามาเลยเดียวกันรองเท้า
 74 เกลียดนะ
 75 อัน : ปกติใส่กางเกงตัวก็คงแบบต้องเอาแบ่งลงอะ//ถึงจะดำ
 76 แนน: //[เอามาลงแล้วอ้อ?
 77 ขอดูหน่อย]=
 78 อัน : เออลงไปนิดนึง อันนี้กูเอาไว้ขายกูไปตัดขา
 79 แนน: เอาไปตัดขาอ้อ?=
 80 อัน : นี้นึง=
 81 แนน: นี้นึง ก็บอก บอกเค้าตัดข้อหนึ่งไม่ได้อ้อ?

97 กบ: มากอย่างนั้นอย่างนี้แต่ตอนนั้นคือเด็กมันไม่พูดอะไรแล้ว แบบไรจินตนาการไป

98 แล้ว

99 ปอ: อาจารย์เอาริชีสไปซ่อนปาวไม่รู้ ((ปอหัวเราะ)) หะ(x)ทำเล่มพอเรา

100 จะได้ไม่ยืม()แล้วให้ตำรวจมาสืบ()

ตัวอย่าง (12) ข้อความที่ 99 ปอเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาจากเรื่องมะม่วงเป็นเรื่องปริศยานิพนธ์ โดยไม่ใช้กลไกเชื่อมโยงความใดๆ การเปลี่ยนเรื่องนี้จึงเป็นการเปลี่ยนเรื่องไปเฉยๆ ทั้งนี้ ระหว่างการถอดเทปการสนทนา ผู้วิจัยสังเกตว่ากบยังมีความต้องการที่จะสนทนาในเรื่องมะม่วงต่อ แต่ปอไม่สานต่อเรื่องที่สนทนาและเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาไปเลย

(13) การสนทนาย่หว่างก้อง (ช) และเล็ก (ญ) ก้องถามเล็กว่าทำการบ้านที่เกี่ยวข้องกับการทำบล็อก (blog) หรือยัง หลังจากนั้น จึงเปลี่ยนเป็นเรื่องที่สนทนา

323 ก้อง: ทำบล็อกยังอะ=

324 เล็ก: บล็อกทำแล้ว

325 ก้อง: เหนื่อย

326 เนอะ?การบ้านเยอะ=

327 เล็ก: อ้อ เมื่อคืนก็ออกไปถึงก็ หลับเลย::

328 ก้อง: แล้วเมื่อไรจะโหลดได้เนี่ย

ตัวอย่าง (13) คำว่า “แล้ว” เป็นกลไกคำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่องที่ก้องใช้เพื่อเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาจากเรื่องว่าสัปดาห์นี้มีการบ้านทำมากมาเป็นเรื่องยังโหลดภาพยนตร์ผ่านทางอินเทอร์เน็ตไม่ได้ จากตัวอย่าง (13) มีความแตกต่างจากตัวอย่าง (12) คือ ในตัวอย่าง (13) ก้องใช้คำเชื่อม “แล้ว” ส่งสัญญาณให้เล็กรับรู้ว่าตนเองกำลังจะเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา ทำให้เล็กทราบเบื้องต้นว่าจะมีเรื่องอื่นเพิ่มเข้ามาในการสนทนา การใช้กลไกเชื่อมโยงความ “แล้ว” จึงเปรียบเสมือนการแจ้งให้ผู้ร่วมสนทนาทราบล่วงหน้าเพื่อที่จะเตรียมตัวสนทนาเรื่องอื่นต่อไป ซึ่งวัชรพล บุญนิมิต (2539: 64) พบว่า คำว่า “แล้ว” เป็นดัชนีปริจเฉท เมื่อปรากฏข้างหน้าข้อความ ทำหน้าที่เพิ่มเติมหน่วยย่อยในผลัดของการสนทนาที่เกิดขึ้นก่อนหน้า โดยเนื้อความที่เพิ่มเติมอาจเปลี่ยนแก่นความไปสู่หัวข้อการสนทนาอื่นได้

ส่วนในตัวอย่าง (12) ปอไม่ได้ใช้กลไกเชื่อมโยงความหรือคำเชื่อมใดๆ ให้กบเตรียมตัวว่าจะเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา แต่เปลี่ยนเรื่องไปอย่างกะทันหัน ซึ่งมีผลให้กบมีเวลาน้อยลงในการเตรียมตัวที่จะรับรู้เรื่องที่ปอจะสนทนาต่อไป สังเกตได้ว่าการเปลี่ยนหัวข้อโดยส่วนใหญ่ในการสนทนาแต่ละครั้งผู้สนทนาจะใช้คำถาม เนื่องจากการพิจารณาคุณ้อยคำถามจะทำให้เกิดการตอบ จึงเป็นอีกวิธีการที่

จะเบี่ยงเบนความสนใจของผู้สนทนาจากเรื่องเดิมได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าผู้สนทนาจะใช้กลไก เชื่อมโยงความหรือไม่ในการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา ผู้วิจัยมีความเห็นว่ามีผลต่อการสนทนาเพียง เล็กน้อยในแง่ของการรับรู้เท่านั้น แต่ในทางปฏิบัติ ผู้สนทนายังคงสามารถสนทนาต่อไปได้อย่าง ต่อเนื่องและลื่นไหลหลังจากการเปลี่ยนเรื่อง ไม่ว่าอีกฝ่ายจะใช้หรือไม่ใช้กลไกเชื่อมโยงความ

สรุป จากการวิเคราะห์การใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ข-ข กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ข-ญ พบว่าโดยรวมผู้สนทนาทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่ว่าจะสนทนากับผู้ร่วม สนทนาที่มีเพศเหมือนหรือแตกต่างจากตนเองหรือไม่ จะเลือกใช้วิธีการรักษากฎ ทำกฎ ละเมิดกฎ โดยจงใจ และขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ เรียงตามลำดับ แต่โดยรายละเอียดปลีกย่อยผู้สนทนาเพศชาย และเพศหญิงใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาแตกต่างกัน กล่าวคือ เพศชายเมื่อ สนทนากับเพศเดียวกันจะใช้วิธีการรักษากฎในการสนทนามากที่สุด แล้วใช้วิธีการทำกฎ ละเมิดกฎ โดยจงใจ และขึ้นเรื่องใหม่ลดหลั่นกันไปตามความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เมื่อเพศชายสนทนา กับเพศหญิง เพศชายกลับใช้วิธีการรักษากฎน้อยลง แต่เพศหญิงใช้วิธีการรักษากฎมากขึ้น เนื่องจาก เพศหญิงเป็นฝ่ายพูดตามประเด็นที่เพศชายพูด มีผลให้เพศหญิงใช้วิธีการทำกฎ การละเมิดกฎโดยจง ใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่น้อยลง เนื่องจากการพูดส่วนใหญ่เป็นการสนับสนุนหรือเสริม ประเด็นการพูดของเพศชาย เพศหญิงจึงใช้วิธีการรักษากฎมาก ทำให้วิธีการทั้ง 3 ลดลง

นอกจากนั้น เพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศหญิงจะรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา เรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ รักษากฎ ทำกฎ ละเมิดกฎโดยจงใจ และขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ไม่ แตกต่างจากผู้สนทนาเพศชาย และเมื่อเปรียบเทียบปริมาณร้อยละการใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้อง กับเพศชาย เพศหญิงจะมีการใช้การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจมากกว่าขึ้น และเมื่อสนทนากับ เพศหญิงด้วยกัน เพศหญิงมักจะสนทนาในเนื้อหาเดิมและพูดววน ซึ่งสังเกตได้จากการใช้คำเชื่อม เพื่อแสดงความต่อเนื่องมากเมื่อสนทนากับเพศหญิง ในทางกลับกัน เมื่อสนทนากับเพศชาย เพศ หญิงจะไม่สนทนาในหัวข้อเดิมต่อเนื่องไปเรื่อยๆ แต่เปลี่ยนไปสนทนาในหัวข้อเดียวกับที่เพศชายพูด

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีการเลือกใช้วิธีการรักษาความ เกี่ยวข้องทั้ง 4 ข้อเรียงตามลำดับ ดังนั้น จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า “เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการ รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา 3 ข้อ ได้แก่ 1) การรักษากฎ 2) การทำกฎ และ 3) การละเมิด กฎโดยจงใจ” จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด และจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าเพศชายไม่ว่าจะ สนทนากับเพศชายด้วยกันหรือสนทนากับเพศหญิง เพศชายมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้วิธีการขึ้นหัวข้อที่ สนทนาใหม่ ดังนั้น สมมติฐานที่กล่าวว่า “เพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่ สนทนาโดยการใช้วิธีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา” จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดเช่นเดียวกัน

ในบทต่อไป ผู้วิจัยนำเสนอผลการสรุปโดยรวมพร้อมอภิปรายผลและนำเสนอข้อเสนอนะ
สำหรับงานวิจัยต่อไป

บทที่ 6

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ ผู้วิจัยสรุปผลและอภิปรายถึงผลการวิจัย รวมไปถึงเสนอข้อเสนอนะที่ได้จากการศึกษากลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวของของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

6.1 ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และ กลุ่ม ช-ญ

6.2 ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวของของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

6.3 ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวของของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช

กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

6.4 ข้อเสนอแนะ

6.1 ผลการเชื่อมโยงความในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลการสนทนาจากนิสิตเพศชายและเพศหญิงระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยแบ่งการสนทนาออกเป็นกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ และทำการศึกษากลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาแต่ละเพศเลือกใช้ในการสนทนา เพื่อตรวจสอบสมมติฐานที่ว่า “เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้กลไกเชื่อมโยงความมากชนิดกว่าเพศชาย” จากการศึกษา กลไกเชื่อมโยงความที่ผู้สนทนาแต่ละกลุ่มเลือกใช้พบว่าผู้สนทนาทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกใช้ กลไก 5 ชนิด ได้แก่ การอ้างถึง การแทนที่ การละ การใช้คำเชื่อม และการเชื่อมโยงคำ โดยกลไก ที่เพศชายและเพศหญิงเลือกใช้มากที่สุดทั้ง 3 กลุ่ม คือ การอ้างถึง รองลงมา คือ การเชื่อมโยงคำ การใช้คำเชื่อม ซึ่งทั้งสองกลไกนี้มีการเลือกใช้สลับกันในกลุ่ม ญ-ญ ส่วนกลไกที่ผู้สนทนาเลือกใช้ ในอันดับที่ 4 และ 5 คือ การละ การแทนที่ ตามลำดับ ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าผลที่ได้ไม่ สอดคล้องกับสมมติฐานที่กำหนด คือ เพศหญิงไม่มีแนวโน้มที่จะใช้กลไกเชื่อมโยงความมากชนิดกว่า เพศชาย เนื่องจากทั้งสองเพศมีการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความเหมือนกัน เพศจึงไม่ส่งผลต่อการ เลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความ

เมื่อพิจารณาในรายละเอียดปลีกย่อยของการใช้กลไกเชื่อมโยงความแต่ละชนิด ผู้วิจัยพบ รายละเอียด คือ ผู้วิจัยไม่พบว่าเพศของผู้สนทนาส่งผลต่อการเลือกใช้กลไกย่อยแต่ละชนิด ยกเว้น การใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่องที่พบว่าเพศหญิงมักใช้ในการสนทนา เนื่องจากเพศหญิงมี ลักษณะการสนทนาที่วกวน ยืดยาว และชอบขยายความสิ่งที่สนทนา ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา ที่เวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia.

1988: 566) พบเช่นเดียวกัน อีกทั้งในการสนทนาเพศหญิงมักพูดเพียงจุดเริ่มต้นของเวลาหรือเหตุการณ์ แต่ไม่ได้ใช้คำเชื่อมที่ระบุชัดเจนว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นต่อไป โดยเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้คำเชื่อมของเพศชายในการเล่าถึงเวลาหรือเหตุการณ์ เพศชายใช้คำเชื่อมในการเรียงลำดับเวลาและเหตุการณ์ได้ค่อนข้างชัดเจนกว่าเพศหญิง เนื่องจากบ่อยครั้งที่เพศชายมักเล่าเรื่องโดยใช้คำเชื่อมที่ชัดเจน คือ มีการใช้คำเชื่อมที่บอกว่าเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก่อนและเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นตามมา

จากข้อมูลพบว่าเพศชายเมื่อสนทนากับเพศชายและเพศหญิง เพศชายนิยมสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่งแล้วจบไป ส่วนเพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศหญิงนิยมสนทนาเรื่องใดเรื่องหนึ่งเข้าไปมา แต่เพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศชายที่มักสนทนาเป็นเรื่องๆ เพศหญิงจะเปลี่ยนลักษณะการสนทนาตามเพศชาย กล่าวคือ ไม่สนทนายืดยาวเหมือนเมื่อสนทนากับเพศเดียวกัน ซึ่งมีผลให้เมื่อเพศหญิงสนทนากับเพศชาย เพศหญิงใช้กลไกการซ้ำและคำเชื่อมน้อยลงตามไปด้วย นอกจากนี้ ยังพบว่าเพศชายมักพูดแทรกเมื่อเพศหญิงสนทนา ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับที่ซิมเมอร์แมนและเวสต์ (Zimmerman; & West. 1998: 168) พบว่าเพศชายพูดแทรกเมื่อเพศหญิงกำลังพูด เนื่องจากเพศชายไม่ต้องการให้เพศหญิงพูดต่อจนจบ และยังพบอีกว่าเพศหญิงมีสถานะไม่ต่างกับเด็กที่สนทนากับผู้ใหญ่ (ซึ่งผู้ใหญ่ในที่นี้ ก็คือ เพศชายนั่นเอง) กล่าวคือ เพศหญิงไม่ได้รับอนุญาตให้พูด เพราะไม่ได้อยู่ในสถานะที่เท่าเทียมกับเพศชาย ดังนั้น เพศหญิงจึงเป็นฝ่ายที่ถูกพูดแทรก ซึ่งทำให้ไม่สามารถพูดสิ่งที่ตัวเองต้องการต่อจนจบได้ เช่นเดียวกันกับผลที่ได้ในบริบทนิพนธ์นี้ คือ 1) เพศหญิงไม่สามารถสานต่อเรื่องที่ตนเป็นผู้สนทนาได้ และมีผลทำให้เพศหญิงใช้คำเชื่อมต่างๆ น้อยลงตามไปด้วย และ 2) เพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่สานต่อเรื่องที่เพศหญิงสนทนามากนักเมื่อเปรียบเทียบกับที่เพศหญิงมักสานต่อเรื่องที่เพศชายสนทนา จากผล 2 ประการนี้ทำให้เมื่อเพศชายสนทนากับเพศหญิง เพศชายจึงเป็นผู้ฝ่ายนำในการสนทนา ส่วนเพศหญิงเป็นฝ่ายตามการสนทนา

6.2 ผลการวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ โดยผลที่ได้ คือ ทั้งเพศหญิงและเพศชายมีวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเหมือนกัน โดยเรียงลำดับจากการรักษากฎ การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ และนอกจากนั้น ผู้วิจัยวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในผู้สนทนาทั้ง 3 กลุ่ม เพื่อตรวจสอบสมมติฐาน 2 ข้อ คือ

สมมติฐานที่ 1) “เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา 3 ข้อ ได้แก่ 1) การรักษากฎ 2) การทำกฎ และ 3) การละเมิดกฎโดยจงใจ” จากการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่มเพศเดียวกันและกลุ่มต่างเพศกันพบว่า เป็นไปตาม

สมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เพศหญิงรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนากับการใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องทั้ง 3 ข้อ ไม่ว่าเพศหญิงจะสนทนากับผู้สนทนาที่มีเพศใด เพศหญิงก็รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเสมอ โดยเรียงตามลำดับจากการรักษา กฎ การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ แต่เพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศชาย เพศหญิงจะเป็นฝ่ายที่โน้มไปตามเรื่องที่เพศชายนำ ดังที่เทลบอท (Coates. 2004: 138; อ้างอิงจาก Talbot. 1992) พบว่าเพศชายต้องการเป็นผู้ผูกขาดการสนทนาแต่เพียงฝ่ายเดียวเมื่อตนเองเริ่มสนทนา และไม่ต้องการให้เพศหญิงขัดจังหวะการพูด ดังนั้น จึงมีผลทำให้การพูดได้ตอบของเพศหญิงส่วนใหญ่จึงเป็นการรักษากฎในการสนทนาเพื่อให้การสนทนาเข้าใจง่ายและแสดงการสนับสนุนประเด็นที่เพศชายสนทนา อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าเมื่อเพศหญิงได้ตอบกลับโดยใช้วิธีการรักษากฎมาก เพศชายกลับได้ด้วยวิธีการรักษากฎที่น้อยกว่าเพศหญิง และเลือกใช้วิธีการทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ปริมาณวิธีการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ที่เพิ่มเกือบเท่าตัวของเพศชาย เนื่องจากเมื่อพิจารณาข้อมูลพบว่าเพศชายมักสนทนาจบเป็นเรื่องๆ ไป แล้วจะไม่กลับมาพูดซ้ำอีก และเพศชายมักพูดเลี้ยวเรื่องเดิม ผนวกกับการที่เพศหญิงจะสนทนาตามประเด็นที่เพศชายเป็นผู้เริ่ม จึงทำให้เพศชายใช้วิธีการรักษากฎน้อยลง และใช้วิธีการทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจมากขึ้น และจากข้อมูลจึงพบว่าเพศชายมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนเรื่องใหม่มากขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2) ที่ว่า “เพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยการใช้วิธีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา” กล่าวคือ เพศชายไม่ว่าจะสนทนากับเพศเดียวกันหรือต่างเพศ เพศชายก็นิยมเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา ถึงแม้ว่าปริมาณร้อยละของการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่จะไม่มากนักในกลุ่ม ช-ช และกลุ่ม ช-ญ แต่ร้อยละของการเลือกใช้ที่ปรากฏในตาราง 5.1 และ 5.2 ของกลุ่ม ช-ช เมื่อเทียบกับกลุ่ม ญ-ญ มีปริมาณร้อยละที่มากกว่าเพศหญิงสนทนากันเองเกือบเท่าตัว เช่นเดียวกับที่เพศชายสนทนากับเพศหญิงในกลุ่ม ช-ญ ปริมาณร้อยละของการเลือกใช้วิธีการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ของเพศชายก็มีมากกว่าเกือบเท่าตัวเช่นเดียวกัน ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า “เพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่รักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาโดยการใช้วิธีการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา” ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานไว้ การค้นพบดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของเวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1988: 566) ที่พบว่าเพศชายเป็นฝ่ายที่ทำการเปลี่ยนเรื่องที่สนทนาจากเรื่องหนึ่งไปอีกเรื่องหนึ่งเพียงฝ่ายเดียว จากผลการวิจัยที่ตรงกันสะท้อนให้เห็นว่าลักษณะการสนทนาของเพศชายไม่ว่าวัฒนธรรมจะแตกต่างกันอย่างไร แต่เพศชายก็มีลักษณะการสนทนาที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน เช่นเดียวกับเพศหญิงที่มีลักษณะการสนทนาที่โอนอ่อนตามการสนทนาของเพศชาย ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของเทลบอท ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าลักษณะการสนทนาของทั้งเพศหญิงและ

เพศชายในแต่ละวัฒนธรรมมีลักษณะค่อนข้างคล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม ยังคงต้องการงานวิจัยจากหลายๆ ภาษาในการสนับสนุนข้อคิดเห็นดังกล่าว

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบความแตกต่างในการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาระหว่างเพศชายกับเพศหญิง คือ เพศชายนิยมสนทนาในประเด็นที่ตนเองสนใจและสานต่อประเด็นที่ตนเองเป็นผู้เริ่มต้น ในทางกลับกัน เพศชายไม่นิยมเป็นผู้ตามหรือสานต่อประเด็นที่เพศหญิงเป็นผู้เริ่มต้น ส่วนเพศหญิงนิยมที่จะพูดเพิ่มเติมสิ่งที่ตนเองและผู้ร่วมสนทนาพูด แต่เมื่อสนทนากับเพศชาย เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะพูดเพิ่มเติมในประเด็นที่สนทนาน้อยลง ซึ่งสามารถตีความได้ 2 ประการ คือ 1) เพศหญิงเป็นเพศที่ให้ความสำคัญกับรายละเอียดของประเด็นที่สนทนา เช่น การพูดขยายความ การให้เหตุผล และให้ความสำคัญกับผู้ร่วมสนทนาเป็นหลัก โดยเวสต์และการ์เซีย (West; Lazar; & Kramarae. 1988: 134-135; อ้างอิงจาก West; & Garcia. 1988: 566) และซิมเมอร์แมนและเวสต์ (Zimmerman; & West. 1998: 168) ก็พบว่าเพศหญิงชอบให้รายละเอียดและพูดขยายความเช่นเดียวกัน และ 2) เพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศชายจะให้ความสำคัญกับประเด็นที่เพศชายสนทนา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าเพศหญิงพยายามดึงความสนใจจากเพศชาย โดยการพูดขยายความน้อยลง แต่รับฟังประเด็นที่เพศชายพูดมากขึ้น

จากการวิเคราะห์พบว่าเมื่อเพศชายสนทนากับเพศชายด้วยกันจะใช้วิธีการประนีประนอมเข้าหากัน และไม่แสดงว่าใครเป็นคนที่นำการสนทนา โดยสังเกตจากการเลือกใช้วิธีการรักษากฎมากที่สุดเมื่อสนทนากับเพศเดียวกัน แต่เมื่อสนทนากับเพศหญิง เพศชายจะไม่ใช้วิธีการประนีประนอมเข้าหาเพศหญิง กล่าวคือ เพศชายจะแสดงตนว่าเป็นผู้นำและควบคุมการสนทนา โดยการพูดประเด็นที่ตนเองเป็นผู้พูดและสานต่อประเด็นที่เพศหญิงเป็นผู้เริ่มต้นน้อยครั้ง ซึ่งการไม่สานต่อประเด็นนี้เองทำให้เพศชายมีแนวโน้มการขึ้นเรื่องใหม่มากขึ้น จากผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าเพศชายไม่ค่อยใส่ใจกับสิ่งที่เพศหญิงนำมาเป็นประเด็นมากนัก ส่วนเพศหญิงเมื่อสนทนากับเพศหญิงจะแสดงถึงความเป็นกันเองและปรองดองกัน การเลือกใช้วิธีการทำกฎและการละเมิดกฎโดยจงใจจึงมากขึ้นในกลุ่ม ญ-ญ กล่าวคือ การทำกฎและการละเมิดกฎโดยจงใจเป็นการโต้ตอบที่ผู้สนทนาอีกฝ่ายต้องมีการตีความเพิ่มขึ้นจากการรักษากฎ ดังนั้น เมื่อผู้สนทนามีความสัมพันธ์กันมาก การพูดไม่จำเป็นต้องชัดเจนในรายละเอียดมากนัก เนื่องจากผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายเข้าใจกันและมีความรู้เบื้องหลังร่วมกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์นี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริพร ปัญญาเมธิกุลและแฮริง (Siriporn Panyametheekul; & Herring. 2007: 239) ที่ว่าเพศชายเป็นเพศที่ครอบครองการสนทนานั้นคือ เป็นผู้นำประเด็นในการสนทนาเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะพูดให้การสนับสนุนเรื่องอีกฝ่ายสนทนามากกว่าที่ตนเองพูด นอกจากนั้น ยังสอดคล้องกับหลายงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

6.3 ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความและความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาในกลุ่ม ช-ช กลุ่ม ญ-ญ และกลุ่ม ช-ญ

ในหัวข้อนี้เป็นการสรุปความเหมือนและความแตกต่างในการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาระหว่างเพศชายและเพศหญิง และตอบสมมติฐานข้อสุดท้ายที่กล่าวว่า “เพศมีผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความและการเลือกวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องสนทนา” จากการศึกษาพบว่าโดยรวมอาจกล่าวได้ว่าเพศหญิงและเพศชายมิได้มีความต่างในการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความ แต่มีความต่างในการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา โดยเมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบทั้งความเหมือนและความแตกต่าง ดังนี้

เพศของผู้สนทนาไม่ได้ส่งผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความ เพราะผู้สนทนาไม่ว่าจะเพศใดต่างเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความทั้ง 5 กลไก เช่นเดียวกัน คือ กลไกการอ้างถึง กลไกการแทนที่ กลไกการละ กลไกการใช้คำเชื่อม และกลไกการเชื่อมโยงคำ แต่อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลสามารถสรุปได้ว่าเพศชายเป็นเพศที่มีการเลือกใช้กลไกที่ทำให้ผู้ร่วมสนทนาติดตามเรื่องได้ง่าย มีลำดับเหตุการณ์ที่ชัดเจน ส่วนเพศหญิงมีการใช้กลไกการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความต่อเนื่อง เช่น คำว่า “ก็” และ “คือ” มากกว่าเพศชาย นอกจากนั้น จากข้อมูลพบข้อสังเกตในการใช้กลไกการซ้ำที่ต่างกันระหว่างเพศชายกับเพศหญิง คือ เพศหญิงเป็นเพศที่มักจะพูดขยายความเรื่องที่สนทนา โดยการขยายความนั้นมักจะเป็นการพูดวนจึงทำให้เกิดการซ้ำ ตรงข้ามกับเพศชายที่มีนิสัยพูดเรื่องหนึ่งๆ แล้วจบไป จึงทำให้เวลาพูดซ้ำไม่ใช่เป็นการพูดซ้ำที่ววนเหมือนเพศหญิง แต่เป็นการซ้ำที่เพศชายพูดซ้ำเพื่อโต้ตอบกันไปมาเท่านั้น

ส่วนผลการวิเคราะห์วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาพบว่าถึงแม้ว่าทั้ง 2 เพศใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาทั้ง 4 ข้อ เหมือนกัน คือ การรักษากฎ การทำกฎ การละเมิดกฎโดยจงใจ และการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่ แต่พบความแตกต่างกัน คือ เพศชายเลือกใช้วิธีการรักษากฎมากเมื่อสนทนากับเพศชาย และใช้วิธีการรักษากฎน้อยลงเมื่อสนทนากับเพศหญิง นอกจากนั้น เพศชายมีแนวโน้มที่จะใช้วิธีการขึ้นหัวข้อสนทนาใหม่มากกว่าเพศหญิง ส่วนเพศหญิงเลือกใช้วิธีการรักษากฎมากเมื่อสนทนากับเพศชาย และใช้วิธีการรักษากฎน้อยลงเมื่อสนทนากับเพศหญิง จากผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่าเพศมีผลต่อการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา

ดังนั้น สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนด คือ เพศไม่มีผลต่อการเลือกใช้กลไกเชื่อมโยงความ แต่มีผลต่อการเลือกวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาเท่านั้น

6.4 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยศึกษาการสนทนาแบบเป็นกันเองระหว่างเพศชายกับเพศหญิง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเท่านั้น จึงทำให้ผลที่ได้อาจไม่ครอบคลุม ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

- 1) ควรทำการศึกษาผู้สนทนาแต่ละเพศในกลุ่มอายุต่างกัน เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบลักษณะการใช้กลไกเชื่อมโยงความและวิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาได้อย่างชัดเจนมากขึ้น
- 2) ควรเพิ่มระยะเวลาในการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้รายละเอียดของข้อมูลในแง่มุมอื่นๆ เช่น เพศและการส่งผลต่อการครอบครองการสนทนา
- 3) ควรศึกษาผู้สนทนาเป็นกลุ่ม เนื่องจากในการศึกษานี้ทำการศึกษาการสนทนาเป็นคู่ ซึ่งพบว่าหากผู้สนทนามีเพียง 2 คน จะทำให้ผู้สนทนามีทางเลือกน้อยในการพูดไม่สานต่อประเด็นหรือเปลี่ยนเรื่องที่สนทนา การศึกษาผู้สนทนาเป็นกลุ่มจะทำให้เห็นมุมมองของการเปลี่ยนประเด็นมากขึ้น
- 4) ควรศึกษาการสนทนาระหว่างเพศของผู้สนทนาไทยกับผู้สนทนาชาวต่างประเทศว่า ถ้าผู้สนทนามีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อการเลือกใช้วิธีการรักษาความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนาหรือไม่ เพื่อใช้ในการประยุกต์กับการสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างประเทศ และเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจในประเด็นการสื่อสารกับชาวต่างประเทศมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- จรัญวิไล จุณณโรจน์, ม.ล. (2548). *ภาษาศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- นิตยาภรณ์ ธนสิทธิ์สุริโชติ. (2545). *กลไกการเปลี่ยนแปลงประเพณีในการสนทนาภาษาไทย*.
วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- นิยะดา รสีกวรรณ. (2544). *การครอบครองการสนทนาในสถานการณ์การสื่อสารแบบเป็น
ทางการและไม่เป็นทางการ*. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วัชรพล บุญนิมิต. (2539). *ดัชนีปริเฉทในบทสนทนาแบบเป็นกันเองของผู้พูดภาษาไทย*
กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตร อรุณมานะกุล. (2550). วิชาทฤษฎีภาษาศาสตร์ 22109621. (เอกสารประกอบคำสอน).
กรุงเทพฯ. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. (2546). *ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาภาษาไทย: การ
ส่งผลต่อกันระหว่างการเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่
สนทนา*. วิทยานิพนธ์ อ.ด. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- (2549). *บทที่ 11 ความหมายจากการอนุมานและหลักการในการให้ความร่วมมือในการ
สนทนา*. (เอกสารประกอบคำสอน). กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2541). *ภาษาศาสตร์สังคม*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ภาควิชา
ภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2548). *ภาษาในสังคมไทย: ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง การพัฒนา*. พิมพ์ครั้งที่
ที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Bonvillain, Nancy. (1993). *Language Culture and Communication*. 4th ed. New
Jersey: Prentice-Hall.
- Brown, Gillian; & Yule, George. (1983). *Discourse Analysis*. Cambridge: Cambridge
University Press.
- Brown, P; & Levinson, S.C. (1996). *Politeness: Some Universals in Language Usage*.

- Great Britain: Athenxum Press Ltd, Gateshead, Tyne & Wear.
- Brown, Penelope; & Levinson, Stephen. (1996). *Politeness: Some Universals in Language Usage*. Great Britain: Athenxum Press Ltd, Gateshead, Tyne & Wear.
- Chanawangsa, Wipah. (1986). *Cohesion in Thai*. Dissertation, Ph.D. George University. Photocopied.
- Coates, Jennifer. (2004). *Women, Men And Language*. 3rd ed. Longman: Great Britain.
- Egins, Suzanne; & Slade, Diana. (1997). *Analysing Casual Conversation*. London: Cassell.
- Grice, H.P. (2006). Logic and Conversation. In *The Discourse Reader*. 2nd ed. Jaworski, Adam; Coupland. pp. 66-77. New York: Routledge.
- Halliday, M.A.K.; & Hasan, Ruqaiya. (1976). *Cohesion in English*. London: Longman.
- Fishman, Pamela M. (1983). Interaction: The Work Women do. In *Language, Gender and Society*. pp 97-101. Massachusetts: Heinle & Heinle.
- McLaughlin, Margaret L. (1984). *How Talk is Organized*, V.3. London: Sage.
- Mill, Sara. (2003). *Gender and Politeness*. Cambridge: UK.
- Chomsky, Noam. (1972). Studies on Semantics in Generative Grammar. The Hague: Mouton.
- Panyametheekul, Siriporn ; & Herring, Susan C. (2007). Gender and Turn Allocation in a Thai Chat Rooms. In *The Multilingual Internet: Language, Culture, and Communication Online*. Danet, Brenda ; & Herring, Susan C. pp. 239. Oxford: New York.
- Sacks, Harvey; Schegolff, Emanuel A.; & Jefferson, Gail. (1978). A Simplest Systematics for the Organization of Turn-Taking for Conversation. In *Studies in the Organization of Conversation Interaction*. pp. 7-55. New York: Academic.
- Ruangjaroon, Suan. (2007, July). Thai Wh-expressions at the Left Edge of the Clause: Contrastive and Identification Wh-Clefts. *Concentric: Studies In Linguistics*. 33(2): 140-143.
- Tannen, Deborah. (2005). Gender and Family Interaction. In *The Handbook of Language and Gender*. Holmes, J.; & Meyerhoff, M. pp. 179-201. Oxford: Blackwell.

- Thomas, Jenny L. (1997). Linguistics: The Relation of Pragmatics to Semantics and Syntax. In *Annual Review of Anthropology* 6. pp. 57-67.
- Thornbury, Scott; & Slade, Diana. (2006). *Conversation: From Description to Pedagogy*. New York: Cambridge University Press.
- West, Candace; Lazar, Michelle M.; & Garcia, Angela. (1997). Gender in Discourse. In *Discourse & Social Interaction*. van Dijk, Teun. pp. 117-143. London: Sage.
- West, Candace; & Zimmerman, Don H. (1998). Women's Place in Everyday Talk: Reflections on Parent-Child Interaction. In *Language and Gender: A Reader*. Coates, Jennifer. pp. 165-175. Oxford: Blackwell.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
สัญลักษณ์พิเศษที่ใช้ประกอบการถอดข้อมูล

1. _____ หมายถึง คำหรือถ้อยคำที่มีกลไกเชื่อมโยงความ
เช่น
สมหญิงคิดถึงบ้าน เธอจะกลับไปเยี่ยมบ้านอาทิตย์หน้า

2. (x) หมายถึง การพูดสะดุด
เช่น
เฮ้ย (x) เฮ้ยเหมือนอะไรก็ไม่รู้

3. // หมายถึง การพูดพร้อมกันและการพูดแทรก
เช่น
การพูดพร้อมกัน
แมน : พัดชา//ก็พัดชาเถอะ
เกอร์ล : //สู้ไม่ได้หรอก
การพูดแทรก
เกม : เมื่อกี้เห็นอะไร// ก็ไม่รู้
ชาย : //อะไร

4. [] หมายถึง ส่วนที่เกิดการพูดพร้อมกันหรือการพูดแทรก
เช่น
ป๊อบ : เบ๊อหะ//แกอยากไปซื้อป๊ิง
โอ : [งั้น]ทำไรดีอะ?

5. ::: หมายถึง การพูดลากเสียง
เช่น
โอ้เอ๊ย:::

6. = หมายถึง การพูดต่อจากผู้พูดก่อนหน้านี้ทันที

เช่น

ทอม : มีอะไรหรือ? =

แคท : เห็นอะไรก็ไม่ว่าสิ ใจ

7. ? หมายถึง การแสดงคำถามด้วยเสียงสูง

เช่น

ฮะ?

8. ! หมายถึง การแสดงการเน้นเป็นพิเศษต่างกับการพูดเน้นตรงที่การแสดงการเน้นเป็นพิเศษส่วนมากจะไม่ใช่คำที่มีความหมาย

เช่น

เฮ้ย!

9. (คำ) หมายถึง คำที่ได้ยินแต่ไม่แน่ใจ

เช่น

นี่เธอ(ไปเอา)แป้งให้หน่อยสิ

10. () หมายถึง คำพูดที่จับความไม่ได้

เช่น

อัลบั้มเดียว()

11. ((คำอธิบาย)) หมายถึง การอธิบายเสียงที่ได้ยิน

เช่น

((สมหวังหัวเราะ))

12. ตัวหนังสือเอียง หมายถึง การเน้นคำ

เช่น

ง่วงนอนมาก

- 26 เจ : ที่เดินไปเดินมา=
- 27 ใจ : ภู่ว่าต้องมีคนให้สัมภาษณ์บ้างแหละ ถ้าเกิดแบบ
- 28 หลายๆคนก็ ไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร คนใหม่ไปเรื่อยๆ มันท่าจะมีบ้างนะ เพราะมัน
- 29 คำถามมัน ภู่ว่าถามหมดนี้มันไม่น่าเกิน5นาทีอะ//ถามแป๊บเดียว
- 30 เจ : //[เออ]ไม่มันต้องเป็นแบบ
- 31 คำถามออกแนวมีสาระหน่อยอะ ไม่งั้นแม่งแบบ// เจิง มันเอาไป
- 32 ใจ : //[แบบเฮ้ย มีอะไรอะ]
- 33 เจ : เขียนรายงานไม่ได้งะ=
- 34 ใจ : อ้อ::://
- 35 เจ : //[ไปวิเคราะห์อะ]//มันเอาไปเขียนวิเคราะห์ไม่ได้ใช่
- 36 ใจ : //[เออ]
- 37 เจ : ปะ?=
- 38 ใจ : ภู่ว่าได้เนี่ยอะไรอะ ได้ตรงที่ถามแบบ ประทับใจเมืองไทยตรงไหน ที่ไว้ถาม
- 39 ฝรั่งอะ// กับแบบ อะไรอะ //อยากให้เมืองไทยเป็นอย่างไรในอนาคต อะไร
- 40 เจ : //[อือๆ] //[ลองถาม]
- 41 ใจ : พวกเนี่ย คือเป็นคำถามที่แบบ มันตอบได้กว้างๆอะ//ถ้าอันเนี่ยได้คำตอบ
- 42 เจ : //[อือ]
- 43 ใจ : แปลกๆมาอะ มึงก็เอาไปเขียนแบบ//วิเคราะห์ต่ออะแบบ
- 44 เจ : //[วิเคราะห์ต่อว่าแบบไม่ประทับใจอะไรหรือ
- 45 ปาว]หรือว่ามันแบบ(x)อย่างที่คุณนั้นไ้แก่งมันบอก(x)ว่าไอ้พี่มันไปสัมภาษณ์
- 46 ฝรั่งแล้วมันบอกว่า เนี่ยมันประทับใจเมืองไทยแต่ว่าแบบ เออ:::มันมีโดนขโมย
- 47 กระเป๋าอะไรอย่างเงี้ย//มันก็เลยทำให้แบบว่า//มองเมืองไทยแง่ลบอะ
- 48 ใจ : //[เออ] //[อันนั้นก็วิเคราะห์ต่อได้ใช่ปะ?]=
- 49 เจ : เออ มันต้องแบบ//ให้วิเคราะห์ต่อ
- 50 ใจ : //[มันมีคำถามที่แบบ เออภูก็คิดใช่ปะแบบประทับใจไม่ประทับใจ
- 51 ใจตรงไหน แล้วแบบ อยากให้อยากให้เป็นไง มันแบบตอบกว้างๆอะ แล้วเราก็เอา
- 52 ไปต่างคนต่างเขียนได้ แต่ภู่ว่าความจริงอะ บางอันนะ หัวข้อเดียวกัน เขียน(x)สอง
- 53 สามคนก็ได้เนะเว้ย เพราะว่ายังงี้ถ้าเกิดเขียนเอง สี่ห้าหน้าอย่างที่ได้บอก
- 54 ยังงี้มันก็ไม่มีทางเหมือนกันอยู่แล้วอะ
- 55 เจ : อือ//

- 86 โจ้ : คุยตรงกันได้ดิเน
- 87 เจ : อ้าว คำถามมึงอ้อ? =
- 88 โจ้ : แม่ถามมาเว้ย อะไรวะ ใต้โฟน ทุ ซาอุ ดิอาระเบีย
- 89 ก๊ิด มันพูดมากกว่าเนี่ย แต่กูตีออกแค่เนี่ยว่ามันจะโทรกลับบ้านเว้ย แล้วมันก็ถือ
- 90 แบงค์ร้อยเดินไปเดินมาอยู่ข้างหน้าถนนอะ กูก็ว่า มึงถืออย่างงี้มึงก็คง ไม่ได้
- 91 โทรอะ (เพราะ) กูก็ไม่รู้จะทำไงเพราะไม่รู้โทรต่างประเทศโทรไง =
- 92 เจ : มันก็พูด
- 93 ภาษาอังกฤษเว้ย((เจหัวเราะ))//
- 94 โจ้ : //[เออมันอะ](x)พูดภาษาอังกฤษเหมือน(x)คน
- 95 แหกอะ พูดแบบรัวๆเร็วๆอะ// กูฟังออก(ออยู่) กูก็เลยชี้ให้มันไปโรงแรมเว้ย
- 96 เจ : //[อือ]
- 97 โจ้ : ยู แคนท์ คอล อิน เดอะ โฮเติ้ล((ใจหัวเราะ)) กูโคตรเกียวนอะแล้วกูก็ชี้ๆเว้ย แล้วมันก็
- 98 ทำหน้างๆ กูพูดกับมันนานมากกว่ามันจะเข้าใจว่า กูให้มันไปโทรศัพท์ทีโรงแรม
- 99 อะ แล้วมันก็เออเออ...แล้วมันก็เดินไป แต่ถ้ากูคุยกับฝรั่งจริงๆคงไม่เป็น
- 100 เจ : อี ฮีฮี
- 101 โจ้ : อย่างงี้มั้ง?
- 102 เจ : อือ ถ้าแบบเป็นพวกยุโรปอะ มันจะออกแบบแนวเฟรนลี่หน่อยอะไร
- 103 อย่างเงี้ยมันจะแบบ เออ//เฟรนลี่ให้สัมภาษณ์
- 104 โจ้ : //[ต้องให้] แบบ ยังไงวะ ก็มีแค่3คนอะ ใต้พี
- 105 แล้วก็โทอึง2คนนั่นนะ //สัมภาษณ์แบบ น่าจะคล่องๆอะ
- 106 เจ : //[อืออือ] แต่ตอนไปสัมภาษณ์
- 107 (เลือกบริษัท)แม่กูไว้อะดิ ไม่รู้เอาไง((เจหัวเราะ)) ตอนแรกแม่กูบอกว่าชี้เกียจ
- 108 โจ้ : อือ
- 109 เจ : ((เจหัวเราะ))// บริษัทแม่กูไม่ค่อยให้สัมภาษณ์อะไรอย่างเงี้ยตั้งแต่ที่อื่นแล้ว
- 110 โจ้ : //[อ้อ:::]
- 111 เจ : ไง กูก็บอกไม่เอาชี้เกียจไป ชี้เกียจ ไม่รู้จัก =
- 112 โจ้ : มันไม่ใช่ ความจริง เพราะ เหมือนแบบ
- 113 ยังไงดีวะ ก็แบบ เหมือนมึงเอาแบบคำถามอะไรเงี้ยครวๆให้แม่มึงดูก่อนก็ได้แล้ว
- 114 แบบ เออ เพราะ กูก็ว่าคงไม่นานหรอก เพราะ สัมภาษณ์นิตเดี๋ยวะ ว่าอะไรงี้
- 115 ยังไงก็ ก็เสร็จแล้ว ไม่น่าจะไม่น่าจะนานนะ ((เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น))

- 116 เจ : อ้อ
- 117 ใส่มันโทรมา เราไม่อยู่
- 118 ใจ้ : ฮาไหล::ฮาไหล เออ เออน้องนิรอน้องนิรอนพี่อีก
- 119 เป็บนี่ประมาณอีกประมาณ15นาทีเดี๋ยวพี่ไป สิบสิบนาทีพอดีทำงานอยู่
- 120 เป็บนี่ รอ รอตงไหนก็ได้ แล้วเดี๋ยวโทรไปอีกทีนึง แถวๆนั้นแถวๆเนียแหละ รีบ
- 121 ไปปะ โอเคโอเครอก่อนนะเป็บนี่ โอเคบายบาย=
- 122 เจ : นัดน้องนิรทำไมวะ
- 123 ใจ้ : เอาแค้ก ไป
- 124 ให้น้องนิรอะ((ห้าวเราะะ))//
- 125 เจ : //[เอา วันนี้นันเกิดอ้อ?]=
- 126 ใจ้ : ไม่ใช่ เพื่อน(x)แม่กูทำแค้ก
- 127 เมื่อวานไง แล้ว// แล้ว เพื่อนกูพี่น้องนิรอะเป็นเพื่อนกูใช่ปะ
- 128 เจ : //[อ้อแล้วฝากไปให้]
- 129 ใจ้ : เออ แล้วแฟนมันอะคุยอยู่กับกูอยู่ มันก็มาบอกว่าเอออยากกิน ให้เอามาให้หน่อย
- 130 //กูก็เลยเออฝากน้องนิรไปให้
- 131 เจ : //[ก็เลยฝากฝากไปให้ปะ]((เจห้าวเราะะ))โคตรลำบากเลย
- 132 ใจ้ : มันอยากกินมาก::เลยอะ
- 133 //ทีนี้
- 134 เจ : //[แม่มึงทำอ่อยหรอวะ]=
- 135 ใจ้ : เฉยๆ ไม่พูด แล้วแต่ ทำคุกกี้ละ คุกกี้ที่พี่ที่แล้วอะ มึงได้
- 136 //แตกปาวเนีย
- 137 เจ : //[คุกกี้] ชอคโกแลตปะ=
- 138 ใจ้ : เออ ที่ทิ้งๆไปแล้วอะ//
- 139 เจ : //[อ้อ:::] เออก็กินได้แต่ขม
- 140 ไปหน่อย
- 141 ใจ้ : อ้อ
- 142 เจ : มึงไม่เคยทำเองเลย
- 143 ใจ้ : กูทำไม่เป็น=
- 144 เจ : แม่กูทำไปให้วันเกิดที่ทำงาน
- 145 ใจ้ : อ้อ บริษัทมันใหญ่/แน่เลยหะ

- 146 เจ : ูกก็ไม่รู้ไม่เคยไปเหมือนกัน=
- 147 ใจ้ : ะัย//จริงดิ
- 148 เจ : //[ไม่เคย]
- 149 ใจ้ : มีงไม่เคยไปเลยอ้อ?=
- 150 เจ : เออ
- 151 ใจ้ : เออแต่ถ้าเกิด ถ้าเกิดไปสัมภาษณ์แล้วเห็นแบบ
- 152 แบบกรวาร์เป็นบริษัททัวร์//อะไรเป็นเรื่องเป็นราวมันก็น่าจะดีเหมือนกัน
- 153 เจ : //[อือ] ูกแมู่ก
- 154 ไม่ใช่เจ้าของบริษัทนะเว้ยเป็นแค่แบบ จีเอ็มอะไรพวกเนี่ย=
- 155 ใจ้ : อ้อ:://เออ
- 156 เจ : //[เออ]แล้วเค้าก็
- 157 บอกเดี่ยวเค้าเอา(x)เลขาเค้าเว้ย มาให้คนหนึ่ง เป็นฝรั่ง
- 158 ใจ้ : อ้อ สัมภาษณ์จากฝรั่ง=
- 159 เจ : เออ ก็คือ แต่เป็นฝรั่งที่ทำงานใน//ไม่ใช่ฝรั่งที่เที่ยวใน//เหมือนเวลา
- 160 ใจ้ : //[อือ] //[อ้อ] ก็เหมือนไป
- 161 สัมภาษณ์//ผู้(x)ผู้จัดเมื่อวันนั้นแหละ=
- 162 เจ : //[เออ] เออ
- 163 ใจ้ : ั๊นเนี่ย ั๊นนักท่องเที่ยวกับอะไรอะ
- 164 ร้านค้าอย่างเงี้ย มันมีแบบ ตอนนั้นูกไปตอนม...: ม.5ม.6อะ ทำงานห่าอะไรูก
- 165 จำไม่ได้ มันมีตรงวัดพระแก้วอะ มีร้านแบบ ที่ขายของที่ระลึกเต็มเลยอะ//แล้วฝรั่ง
- 166 เจ : //[อือ]
- 167 ใจ้ : ก็เยอะ ตรงนั้นก็น่า จะหาได้ง่ายหน่อยนะ
- 168 เจ : //อือ
- 169 ใจ้ : //[อือ::]((เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น))
- 170 เจ : รออีกละ=
- 171 ใจ้ : อัลโหล อยู่ชั้น4อยู่ชั้น4 ไม่ไ่เดินขึ้นมาแล้วเดี๋ยวจะเห็น เอนั้น
- 172 แหละ เดี่ยวแค่นี้ก่อน เออ(x)ั๊นน้อยแค่นี้ละ=
- 173 เจ : ใครละ=
- 174 ใจ้ : ั๊นปีั๊นปี=
- 175 เจ : แล้วมัน(x)ั๊น

176 เหี้ยเคไม่โทรมาเลย=

177 โจ้ : อือ

178 เจ : แม่งดูหนังอยู่กับกิ้ง

179 โจ้ : อิฉาเว้ยคนมีแฟน

180 เจ : มันแฮปปี้

181 จริงนะเนี่ยไอ้ห่านี้อย

182 โจ้ : อือ=

184 เจ : กูนี้กว่ามันจะเลิกกันเร็ววะเว้ย//คิดว่ามันคง คลั่งอยู่

184 โจ้ : //[อิอิ]

185 ไม่นาน

186 เจ : ไอ้เหี้ยมันรักจริงหะ

187 โจ้ : ดูมันไปเรื่อยๆ

188 เจ : ท่าทาง ท่าทางจะนาน=

189 โจ้ : อาทิติยนี้

190 เตะบอลปะ?

191 เจ : กูอยากเตะอะ เตะวันไหนดีอะ((เจหัวเราะ))//

192 โจ้ : //[มึงอยากเตะกับเพื่อนกู

193 หรืออยากเตะกับพวกพี่เค้า]=

194 เจ : เตะไหนก็ได้วะ มึงไม่รู้หะ

195 โจ้ : แต่มีความรู้สึกที่เพื่อน

196 กู เพื่อนของเพื่อนกูมันไม่ค่อยเก่งเนอะ? (มันเหมือนเล่นกับพวกพี่ยากกว่าปะ?)=

197 เจ : เออเหมือน(x)ยังงี้ดิวะ เหมือนเพื่อนมึงไม่ค่อยเล่นกันบ่อยใช้ปะ=

198 โจ้ : อือ //เด็กเรียน

199 เจ : //[มันเลยมัน]

200 โจ้ : เด็กเน็ต((โจ้หัวเราะ))

201 เจ : แต่ก็เล่น เล่นเป็นทุกคนอะ

202 โจ้ : เล่นเป็นแต่มันก็เล่น เล่นแบบไม่

203 แข็งอะ คือแบบ//กูเห็นแบบ เออ มัน(x)มันยังเล็งไม่ค่อยเก่ง

204 เจ : //[เรายังตัดบอลได้ อะไรได้ใช้ปะ]

205 //[ถ้าเกิด] เออหะ แต่มัน เือกกว่าก็เก่งนะ เทียบกันจริงๆ อย่างพีจอนูแย่งไม่ได้

- 206 เลยนะเว้ย ถ้าเค้าแบบ ไม่เล่นหรือไม่อะไรอย่างเงี้ย ญ่แย่งไม่ได้จริงๆอะที่จอน
- 207 โจ้ : อ้อ
- 208 เจ : ให้(ไอ้)เจดอะ ยังไง ก็ต้องให้เค้า//()
- 209 โจ้ : //[ไอ้(x)พวกนี้]เบียด เบียดสู้ไม่ได้((โจ้หัวเราะ))
- 210 ถ้าเป็นแบบ เป็นพวกพีเคอะ// เบียดสู้ไม่ได้
- 211 เจ : //[ไอ้สัตว์ เพื่อนมึง] มี มีตัวสูงเท่ามึงคน
- 212 เดี่ยวเองปะ=
- 213 โจ้ : เออ//
- 214 เจ : //[ไอ้คนนั้นเค้าผอมไอ้ห่า] เค้าเบียดสู้มึงไม่ได้ ตัวเล็กแม่ง
- 215 เสียเปรียบหว่าไอ้เหี้ย((เจและโจ้หัวเราะ))=
- 216 โจ้ : ที่ตัวเล็กที่ใส่แว่น ใส่เสื้อสีชมพูแล้ว
- 217 ตอนหลังมันเจอ//เอาเสื้อมาผูกคอ
- 218 เจ : //[อ้อ ที่เอาเสื้อมาผูกเป็นพันธมิตรอะ]((เจหัวเราะ))โคตรฮาเลย
- 219 อย่างกับsuperman
- 220 โจ้ : แต่เล่นที่สลิ้มแม่ง เล่นแล้วยังไม่ค่อยได้แม่งบรยากาศมันดู
- 221 แบบที่ป่ะอะ เล่นแล้วดู(x)เหมือนแบบมันแคบอะ//เล่นนิดเดียว ญ่ไม่รู้อะ
- 222 เจ : //[เล่นไม่ออกอะ]
- 223 โจ้ : มีความรู้สึกถ้าเล่นที่สนามเบมมันจะแบบ โลงๆ อะเหมือน(x)เหมือนมันใหญ่กว่าปะ=
- 224 เจ : ญ่เหมือนใหญ่มากๆ แต่มัน แต่มากๆ ญ่เตะญ่ก็ไม่วู้สึกกดเหี้ยอะไรเลยนะเว้ย
- 225 โจ้ : เออ
- 226 เจ : ()((เจหัวเราะ))//
- 227 โจ้ : //[ไม่ แต่ถ้าญ่แบบชอบเล่นแบบมีพื้นที่มากกว่าจะ มันจะยิ่งยิ่ง
- 228 ได้อะ=
- 229 เจ : ออ=
- 230 โจ้ : เออ เล่นแบบแคบๆญ่เล่นไม่ได้อะ
- 231 เจ : อยากจอตงนี้เหมือนกันหว่า
- 232 ไอ้เหี้ยแม่ง=
- 233 โจ้ : แม่งจัดงานทุกเย็นเลยญ่เห็น
- 234 เจ : เล่นไอ้เนี่ยป่าวหละ ชั่วโมงฟรีหว่าอะไร
- 235 ของมันอะ=

266 งะ แต่แบบขั้นต่ำต้องเดือนหนึ่ง ถ้ามึงไม่จองเดือนหนึ่งมันก็ไม่ให้เล่น //อ้าวไอ้เหี้ย
267 โจ้ : // [เอ้ย แพงยังงั้น
268 เลยอ้อ?]=
269 เจ : ไม่ไม่เพราะ//เพราะที่วันนั้น มึงไปกับกุปาว
270 โจ้ : //[อ้าว] ไม่มันบอก จอง จองก็อาทิตย์
271 ก็จ่ายไปเลยไม่ใช่่อ=
272 เจ : ไม่ให้ มันบอกจองก็อาทิตย์ก็จ่ายเลย แต่ว่าขั้นต่ำเดือนหนึ่ง
273 เว้ย //ถ้ามึง มึงไปแบบ จะจองอาทิตย์หน้าแล้วจะเล่นอะแต่จ่ายอาทิตย์เดียวอะ
274 โจ้ : //[จริงอ้อ]
275 เจ : มันก็ไม่ให้เล่นอยู่ดี=
276 โจ้ : มีอย่างงี้ด้วยอ้อวะ ขั้นต่ำเดือนหนึ่ง ขั้นต่ำ//
277 เจ : //[เออ]เหี้ยวันนั้นไป
278 คุย กูว่ากูเข้าใจไม่ผิดนะ กฎามว่าหลายอาทิตย์และ แม่่งมันทำอย่างงี้ แม่่ง ก็คน
279 โจ้ : อือ
280 เจ : คนที่มาจองได้ก็มีแต่คนนอกไอ้ห่าแล้วมันก็รับ มันก็รับเยอะอะ กูเซ็งเลย ถ้าสนาม
281 (x)ตรงหน้าตึกเราไม่โดนชุดนะมันมองแม่่งแล้ว เสือกโดนชุดอีก จะเสร็จทัน
282 โจ้ : อือ
283 เจ : เรา ได้เล่นปาววะ=
284 โจ้ : เสร็จปี4อะ((ใจหัวเราะ))//ปี3เทอม2ปี4ประมาณนั้นอะ//เพราะ
285 เจ : //[หวย] //[()]
286 โจ้ : ปี4
287 เจ : มันเขียนกำหนดการไว้ปะว่า(เก็บ)(x)จบเมื่อไร=
288 โจ้ : 52 52/ปหลายปี
289 เจ : //[52คือปีหน้า]=
290 โจ้ : เออประมาณ52=
291 เจ : ไอ้เหี้ยมันต้องเลื่อนแน่เลยวะ=
292 โจ้ : อยู่แล้ว//
293 เจ : //[ฝนแม่่งตกทุกวันอย่างงี้
294 ก็สร้างไม่ได้]=
295 โจ้ : อือ

- 296 เจ : ैयाอยากดูไ้เนี้ยหะ องค์บากอะ=
- 297 ใจ้ : เออ เมื่อกวานูกูดูตี10 ที่มัน
- 298 //เอามาออกอะ
- 299 เจ : //[ैयाแม่ง]
- 300 ใจ้ : ดูปะดูปะ//
- 301 เจ : //[มันมีทั้งมวยจีน ทั้งมวยไทย]// (อะไร ท่าैया)
- 302 ใจ้ : //[กว่าไ้จาพนมนั่นออกแนวขี้
- 303 เก๊กนะเว้ย แบบหลงตัวเองนิดๆอะ=
- 304 เจ : มันเริ่มดังแล้วมันก็อย่างงี้//
- 305 ใจ้ : //[เออเริ่มหลงตัวเอง
- 306 ที่มันบอกที่คลานอะไรไปคุยกับ()(ใจ้หัวเราะ)
- 307 เจ : แต่แม่งก็เก่งจริงอะ //เหมือนแรกๆ
- 308 ใจ้ : //[อือ]
- 309 เจ : ไม่ใช่นะอย่างงี้เนะ ดังแล้วเป็นอย่างงี้ทุกคนอ้อวะ หรือคนแบบไม่เคย ไม่เคยมีอำนาจ
- 310 ใจ้ : อี
- 311 เจ : มีอำนาจแล้ว//ก็เลย
- 312 ใจ้ : //[ไ้ที่มันมีข่าวอะ] ทำๆหนั่งอยู่แล้วมันหนี//ไปอะ
- 313 เจ : //[หายไ้อะ]=
- 314 ใจ้ : เออ=
- 315 เจ : กว่าไ้เนี้ยหะ กว่า สร้างกระแสะอะ สร้างกระแสะปล่อยหนังออกหะ=
- 316 ใจ้ : มีไ้เนี้ยอีกไ้ซี
- 317 บอก(x)คน(x)เด็กญี่ปุ่นมาติดอะไรวะเด็กอะไรที่บอกเก็บผ้าเก็บผ่นมาหา
- 318 //ขอแต่งงานอะไรอะ//
- 319 เจ : //[เก็บ] //มีอ้ออันนี้กูไม่รู้]=
- 320 ใจ้ : เมื่อกวานะูกูดูตี10อยู่//()
- 321 เจ : //[กูไปอาบน้ำ
- 322 แรกๆอะแล้วกลับมามันกำลังไ้เนี้ยกันอยู่อะ=
- 323 ใจ้ : อ้อมันโซว์เลยไ้ปะ=
- 324 เจ : เออมันโซว์อยู่
- 325 อะ=

- 326 โจ้ : อือไม่ได้ดูตอนมันคุย=
- 327 เจ : มันบอกอ้อ=
- 328 โจ้ : เออมันบอก มีเด็กญี่ปุ่นมาขอเป็นแฟน
- 329 เนี่ยเป็นเนื้อคู่กัน แล้ว(x)ไอ้วิวัฒน์มันก็ถามว่า แล้วแล้วแล้วแล้วจะแต่งงานกับคน
- 330 นี่มันบอกตอนนี่ยังแต่ว่ามันแบบ//ดูๆไว้ละ //[อ้อ] แล้วกับบอกตอนนี้ทำงัยกับบอกตอนนี้
- 331 เจ : //[()] //[อ้อ]
- 332 โจ้ : ส่งกลับ ส่งกลับไปเรียน ต่อ=
- 333 เจ : ให้อ้อเด็กด้วยอ้อ//
- 334 โจ้ : //[ให้ทีมงาน ออก ออกค่า ออกค่า
- 335 ตัวไปให้
- 336 เจ : ฉิบหายจากพนมเอออย่างงี้เลย แต่เม่งเก่งจริงๆอะ เห็นตอนเล่นๆภาค
- 337 โจ้ : อือ
- 338 เจ : แรกเค้า ฉีดยาโคตรงะอะอะ มันบอกว่าอะไรวะ ตอนภาคแรกที่มันออกมา
- 339 โจ้ : อือ
- 340 เจ : ทไวไลท์หรืออะไรไม่รู้วะ มัน วิธีการฝึกของมันอะ เออ เม่งฝึก มันฝึกเหมือนแบบ
- 341 เหมือนมันอยากเป็นแบบนี้ตั้งแต่เด็กแล้วมั้ง? //เม่งฝึกแบบ สู้กับต้นไม้ ปีนต้นไม้
- 342 โจ้ : //[อือ]
- 343 เจ : อะไรพวกเนี่ย=
- 344 โจ้ : ดู::ดูอ้อเนี่ยเยอะไปเจ้ท ลี=
- 345 เจ : เออ มัน(x)นี่เกี่ยวปาว อยู่บ้านนอก
- 346 ได้ดู แต่ดูไม่ค่อยเชื่อที่มันบอกอ้อนั่นหะ พลังภายในจุดไฟห่าอะไรของมันนั่นอะ=
- 347 โจ้ : มีด้วยอ้อ?ดูไม่ได้ดู //ดูไม่จบ
- 348 เจ : //[ตอนท้ายๆเลยอะ]=
- 349 โจ้ : ญดูไม่จบ //อะ
- 350 เจ : //[ที่มันบอกว่าไปเรียน]
- 351 เหมือนแบบ แนวแบบ เป็นสัตว์อะ พลังภายในไม่เกี่ยวกับ ศิลปะการต่อสู้อะ แต่
- 352 แบบ ()แล้วมันไปรักษาคณัฒพฤษ์แบบ ถ่ายพลังให้อะแล้วอีกวันนึงญี่ปุ่น หาย
- 353 //หายแบบขยับอะ
- 354 โจ้ : //[อือ::เล่นของงัยเหมือนงูงัย]=
- 355 เจ : ให้อ้อญไม่เชื่ออะ//ว่า ไม่รู้จะถ้ามันไม่เจอกับ

- 356 โจ้ : //แฮ้ยมันจริงๆ]
- 357 เจ : ตัว//กูไม่เชื่อจริงๆนะเว้ย
- 358 โจ้ : //[แฮ้ยมันมีมันมีจริงๆนะเว้ย ออว่าอะไรพวกเนี่ย]แม่กูยังบอกเลยว่ามัน(x)มีเครื่อง
- 359 มันมีโรงแรม//อะไรไม่รู้อะ
- 360 เจ : //[เครื่องจับอะไร]=
- 361 โจ้ : เอก เครื่องจับออว่าเว้ย แต่แต่แต่จะไปเข้าเครื่องที่
- 362 แบบเสียตังค์เยอะมาก มันจะจับดูออว่าแบบว่า//
- 363 เจ : //[พวกมึงออว่าเยอะมั้ย]//
- 364 โจ้ : //[เออๆ
- 365 เหมือนในไอ้นี่อะ]//
- 366 เจ : //[มันอ่านเตอร์ปาววะ]//((เจหัวเราะ))
- 367 โจ้ : //[เตอร์เอก]เอยไอ้ซาแมนมันก็มีนะเว้ยซา
- 368 แมนบ้างที่เนี่ยออว่าอะไรพวกเนี่ย //มันมีจริงๆนะเว้ย
- 369 เจ : //[()]

ข้อมูลการสนทนาระหว่างดาว (ญ) และกุน (ญ) เรื่อง เมื่อวานไปไหน? ดูหนัง ดาราในหนัง
เหมือนดาราไทย อยู่ฟรีเซ็นต์ตี้มัย? ทำรายงาน อยู่อยู่ฟรีเซ็นต์ตี้มัย?(ต่อ) ฝึกงานที่ไหนดี
จบไปทำงานอะไรดี คุณกันเรื่องเพื่อน

- 1 ดาว: เมื่อวานไปไหนมาปะ?
- 2 กุน : เมื่อวานอ้อ? ไปเที่ยวกับนันมา ไปกินข้าวกัน ทำกันทำ
- 3 ((ฝนหัวเราะ))ทำหมูให้กิน หมูอะไรไม่รู้ น้ำผึ้งอะ=
- 4 ดาว: อ้อ... เมื่อวานเค้าไปดูหนังมา
- 5 กุน : กับใคร กันย์หรือ?//
- 6 ดาว: //[โหดหน้าเหียวอะ]
- 7 กุน : อ้อ//
- 8 ดาว: //[สนุกดีก็ไปดูดิ]
- 9 กุน : จำเล่นใช่ปะ?=
- 10 ดาว: อ้อ ตลก
- 11 ตลก
- 12 กุน : จำอะ อุบาสกปะ?=
- 13 ดาว: แล้วก็มีคนที่ไ้ที่เล่นสเปสนิทอะ ที่มันช้าอะ=
- 14 กุน : เออ
- 15 ดาว: อ้อก็ตลกดี
- 16 กุน : คน ไหน=
- 17 ดาว: ไ้ที่บอกว่ามีน้ำแดง((ดาวหัวเราะ))((กุนหัวเราะ))ไ้คน
- 18 นั้นอะตลกมากแล้วเด้นด้วย=
- 19 กุน : เออ//
- 20 ดาว: //[พวกนี้เด้น]ตลกแล้วก็ยังพูดไม่ชัด
- 21 //เหมือนเดิม
- 22 กุน : //[เดียวเจ้มีนต้องไปดูแล้วต้องมาทำเน้]//
- 23 ดาว: //[ดูแล้ว](x)ว่าจะไปถามถาม//แกว่าจะดู
- 24 กุน : //[อ้อ]
- 25 ดาว: อะไรดีระหว่างโจโฉกับไ้เนี้ย
- 26 กุน : เออ=
- 27 ดาว: ก็คือ(x)ไม่ตอนแรกไม่กล้าดู(x)เพราะว่ามัน
- 28 กลัวว่า จะไม่สนุก เห็นบอกวาก็ก็ตลกดีอะไ้อย่างเนี้ย//ตอนโทรไปเจ้
- 29 กุน : เออ //[อ้าว คือเจ้มันดูแล้ว
- 30 หรือ?]

- 31 ดาว: อ้อ แล้วคือเจ็ทดูใจอยู่ด้วยอะ=
- 32 กุน : เออ=
- 33 ดาว: อ้อ เห็นบอกว่าก็สนุกทั้ง2เรื่อง
- 34 เลย::
- 35 กุน : ()แล้วเค้าไปดูสามก๊กแล้วบอกว่าหน้าเหมือนคนไทยเยอะมากอะ=
- 36 ดาว: หน้า
- 37 หน้าเหมือนอะไรนะ=
- 38 กุน : คนไทยอะ//มีคุณปลื้มด้วยอะ
- 39 ดาว: //[อ้อ] จริงๆอ้อ((ดาวหัวเราะ))=
- 40 กุน : จริงๆ((กุนหัวเราะ)) ดาวจำได้ปะไอ้ที่มีน้องคนนึง เหมือนๆคุณปลื้มเป็นทหาร
- 41 ของใจโฉอะ=
- 42 ดาว: อ้อๆ//
- 43 กุน : //[แล้วมันก็แบบ]//ตอน
- 44 ดาว: //[คือเหมือนมาก]=
- 45 กุน : เหมือนมากจริงๆแล้ว
- 46 หน้าเดียวอะ เหมือนตอนเล่นหนังอะไรก็ไม่รู้//ที่คุณปลื้มเล่นอะ ไฉนเว้ย
- 47 ดาว: //[อ้อๆ] เออ
- 48 กุน : ใครวะ เจ้าเวยะ ที่มันเล่นเป็นน้องอะ=
- 49 ดาว: อ้อ
- 50 กุน : นึกออกมั้ย?//น้องคนเล็กอะ//น้องคน
- 51 ดาว: //[อ้อ] //[อ้อ]
- 52 กุน : ชุนกวนอะไรนั่นอะ มันเหมือนไป(x)เหมือนไปแฝงอีกทัพนึงอะ แล้วมันก็แบบ
- 53 ดาว: นึกออกนึกออก]
- 54 กุน : ก็เลยไปเจอคนเนี่ย เหมือนจะเป็นคู่กันอะ//แต่ปรากฏสุดท้ายแบ่งก็ตาย คุณปลื้ม
- 55 ดาว: //[อ้อ:::]
- 56 กุน : ก็ตายอยู่ดี ชุนกวนก็หน้าเหมือนบุริ(x)ฟู่จินปะ?
- 57 ดาว: ฟู่จิน อ้อ:::!!//บางมุมปะ?
- 58 กุน : //[แล้วมันมี]แล้ว
- 59 มันมีคนนึงอะ หน้าเหมือนอ้วนรังสีตอะ((กุนหัวเราะ))ไอ้คนนั้นนะ เดียวก่อนนะ
- 60 ภาคหนึ่งมันมีปาวะ=

- 61 ดาว: เราก็จำไม่ได้
- 62 กุน : เออจำไม่ได้แน่เลยเพราะมันไม่ค่อย=
- 63 ดาว: ไม่
- 64 ค่อยอะไร
- 65 กุน : ได้คนที่มาคุมทัพของของของของของหนะ จิวี่อะพระเอกอะ=
- 66 ดาว: อือ
- 67 กุน : เค้าไป
- 68 ดูในพันทิพย์นะมีแต่คนเข้าไปเขียนมีดาราไทยเต็มเลย((กุนหัวเราะ))
- 69 ดาว: อะไรจะ
- 70 เหมือนขนาด=
- 71 กุน : อือ
- 72 ดาว: ยังไงดีวะ จะอยู่ฟรีเซ็นต์ดีมัยเนี่ย อยู่//ไปเถอะ
- 73 กุน : //[แล้วแต่ติ] ไม่...ถ้าอยู่
- 74 ก็บอกอาจารย์ไปเลยดิ ว่าแบบ
- 75 ดาว: จะขอไปก่อนได้มัย //จะขอ
- 76 กุน : //[เออ]จะขอไปก่อนอะ=
- 77 ดาว: ึ่ง
- 78 ((ดาวหัวเราะ))เธอหยุดไปเลยแล้วกัน
- 79 กุน : บอกว่า ขอฟรีเซ็นต์คนแรกได้มัย แล้วขอไป
- 80 ก่อน=
- 81 ดาว: ไม่ใช่ ต้องเค้าวว่าขอฟรีเซ็นต์แล้วเค้าให้(x)ฟรีเซ็นต์เป็นคนหลังๆทำงะ
- 82 เออลองลอง ก็ลองคุยก่อนก็ได้เนอะ? ถ้าไม่ได้ ก็กลับเลย วิชาเนิง
- 83 กุน : อือ อือ
- 84 ดาว: //แบบคือกิงไม่มาใช่ปะ?
- 85 กุน : //[แบบ] ไม่ คือมันจะมาแค่แว่บๆเดียวอะ แล้วก็ไปรับปริญญา
- 86 รวมเลย=
- 87 ดาว: อ้อ... นั่นคือสวเราเสร็จจยังวะเสร็จแล้ว=
- 88 กุน : ไม่รู้ก็คือกิง กิงเอามาให้สัมผัส
- 89 เองงอะกิงเอามาให้สัมผัสทำไมวะ=
- 90 ดาว: เองง

- 91 กุน : //แล้วมันพู
 92 ดาว: //[อ้อ!ทำไมทำไมถึงต้องเอามาให้]
 93 หรือว่าเจอกะตัวอย่างงี้เลยอ้อ?//หรือว่าทำไมไม่เสร็จก็ส่ง
 94 กุน : //[ทำทุกกลุ่มก็อยู่ไม่ใช่หรอ?] หรือถึงเอามาให้สัมผัส
 95 เพื่อให้สัมผัสเขาไปตัด=
 96 ดาว: ทำไมไม่ส่งเมลล์ส่งส่งอะไรอะ=
 97 กุน : แล้วส่งเมลล์ให้ไอ้กิ้งเขา
 98 คือสัมผัสวันพูไม่มานี่=
 99 ดาว: อ้อ ไม่มา ง
 100 กุน : เมื่อวานอ้อตเอามาหัก บอกว่าทำธุของ
 101 เขามัน เพิ่งทำรายงานกันอะ เพิ่งสั่งให้ส่งรายงาน=
 102 ดาว: อ้อ:::
 103 กุน : แต่ของเรานี้//เข้าไป
 104 ดาว: //[เขานั้นอะ
 105 กุน : นิดนึ่ง
 106 ดาว: เร็วแล้วอะ]ก็คือฟรีเซ็นต์ไปแล้วอะ=
 107 กุน : อู๊ยจริงอ้อ?//
 108 ดาว: //[อาทิตย์ที่แล้วอะ]//
 109 กุน : //[แล้วเป็นไง
 110 มั่ง]=
 111 ดาว: แต่ดาวก็ยังไม่ได้ฟรีเซ็นต์ ฟรีเซ็นต์พูนี้//
 112 กุน : //[ดาวดาวทำเรื่องระ]
 113 ดาว: สถานบันเทิง
 114 เนี่ยแหละชอบหลังม.เนี่ย พุดถึงว่ามีพละกลุ่มนึ่งก็ทำดี ทำเรื่องอะไรวะ ดับเพลิง
 115 หรือเปล่า ยา=
 116 กุน : กระเทย=
 117 ดาว: อ้อ ของเราก็คือ
 118 กุน : แล้วของดาว ใครจะมานั่งตัดต่อวะ
 119 ดาว: นุ่นดิ //แนบบอกว่า แม่งไม่น่าโดดเลยจริงๆ คือแนทอะโดด พอ
 120 กุน : //[แต่ก็ทำแล้วไม่ใช่อ้อ? ยังไม่ทำอ้อ]

- 121 ดาว: โดดอะทำให้ คำเขาคนที่แบบไม่มาอะ //เอามา((ดาวหัวเราะ))นั่นอะ//
- 122 กุน : //มารวมกัน] //แล้วมันก็
- 123 แยะ]
- 124 ดาว: แล้วมันก็จะไม่มีใครเริ่ม สักทีเข้าใจปะ? =
- 125 กุน : เออ//
- 126 ดาว: //[แล้วมันไม่มีใครทำสักทีอะ]=
- 127 กุน : อือ=
- 128 ดาว: แนนบอกไม่น่าโดดเลยโดดแล้วเป็นแบบเนี่ย ตลกหะวะ แต่มันทำเป็น
- 129 เพาเวอร์พอยท์นี้ ไม่ได้ทำเป็นวิดิทัศน์ อ้อ//ก็คือคำให้เสนอแบบเป็น
- 130 กุน : อ้าวหรอ? //[เป็นเพาเวอร์พอยท์ก็ได้เนี่ยหว่า]
- 131 ดาว: เป็นเพาเวอร์พอยท์หรือไม่ก็เป็นวี้นั้น หรือไม่ก็เป็นวิดิโอ
- 132 กุน : ดันอยากจะทำกันเอง
- 133 ดาว: แนน
- 134 บอกว่าเห็นกลุ่มอื่นทำวิดิทัศน์ แล้วก็อยากทำแต่ว่ามันก็มีคนอื่นทำเพาเวอร์พอยท์
- 135 เหมือนกัน เพราะไม่คิดอะไรมากอะ หุ! =
- 136 กุน : อือ
- 137 ดาว: แค่ว่าเป็นเพาเวอร์พอยท์
- 138 กุน : มันก็ง่ายดิ=
- 139 ดาว: อือ
- 140 กุน : ก็เหมาะแล้วแหละ เรายังไม่เคยอะก็เลยไม่เคยอะด้วย
- 141 ดาว: แล้วก็แบบรูปเล่มรายงาน
- 142 คำแบบเป๊ะมากอะ คือต้องมีแบบ แบบว่าเหมือนโน้ตนั้น เหมือนในหนังสือคำ
- 143 เป๊ะอะ คือแบบต้องทำให้มันเป็นรูปเล่มที่แบบ ใช้ได้อะ //แบบ ไม่เหมือนเราอะ
- 144 กุน : //[แบบนี้อาจารย์อะไรู้ปะ]
- 145 ดาว: ไม่รู้
- 146 กุน : ก็ต้องเป็นอาจารย์ฝั่งนู้นนะ=
- 147 ดาว: อือ (x)แต่เป็นผู้หญิง นึกออกก็เหมือนไม่ดูนะ
- 148 แต่ก็เหมือนอะ//เครื่องอยู่
- 149 กุน : //[มันสายปาว((กุนหัวเราะ))]เพื่อนสาไม่เจอเลยทำไมอยู่องค์กร
- 150 เจอบ่อยกว่าอีก

- 151 ดา: ก็เค้าสอบสวนใหญ่ผ่านองค์กรปะ=
- 152 กุ: อือ
- 153 ดา: หรือว่ามีฟังมีแฟน
- 154 กุ: //เสียงมึงอยู่ไซ้มัย?สรุปอยู่มัยเนียฟรีเซ็นต์เนีย=
- 155 ดา: //[()] อยู่ ก็โทรไปถาม พี่=
- 156 กุ: คือเราเรา
- 157 ต้องไปทำอะไร=
- 158 ดา: ไปข้างนอก ไปบ้านญาติ=
- 159 กุ: ไปหาญาติ//เฉยๆ
- 160 ดา: //[อือ]แล้วก็เอา ของไป
- 161 เหมือนแบบไปไหว้อะไรอย่างเงี้ย=
- 162 กุ: ไปไหว้ผู้ใหญ่อ้อ?=
- 163 ดา: อือ
- 164 กุ: เค้ายังไม่รู้จะไปฝึกงาน
- 165 ที่ไหนเลยหะ
- 166 ดา: เออ ที่ไหนที่เปิดว่าง ไม่รู้หะ=
- 167 กุ: คือ(x)คือยังไม่รู้ด้วยว่าจะ=
- 168 ดา: เรา
- 169 กุ: ต้องการอะไร=
- 170 ดา: จบไปทำอะไรอะ=
- 171 กุ: เออ
- 172 ดา: ก็ไปฝึกสายการบินดิ มึงอะ
- 173 กุ: ใครบอก
- 174 ว่าจะได้ ถ่ายเอกสารอะไรอย่างเงี้ย
- 175 ดา: ถามพี่แจ้ดิ
- 176 กุ: พี่แจ้ทำ ได้ขึ้นเครื่องไซ้มะ?=
- 177 ดา: อือ::: แต่พี่(x) แต่พี่หมวจะอยู่
- 178 กุ: พี่หมวเป็นของสุวรรณภูมิ=
- 179 ดา: เออ ไม่ใช่ก็ลองถาม
- 180 พี่หมว

- 181 ดาว: //แต่พี่หมวยเค้า ได้อยู่นะอะ
- 182 กุน : //[สนิทมากเลย] พี่หมวยเนี่ยสนิทมากเลย=
- 183 ดาว: พี่เทศมน=
- 184 กุน : อ้อ คือคุณอื่นรู้เนะเว้ยว่าจะเป็นอะไร อย่างกึ่งเงี้ย
- 185 ดาว: กึ่งเนี่ยชัดเจน มีเป้าหมาย
- 186 แล้วอะ
- 187 กุน : ปล่อยให้เงี้ย//ก็ หุหุอะไร ปล่อยให้แบบแนวๆอย่างเงี้ยอะ
- 188 ดาว: //[หุหุ!] อ้อ//
- 189 กุน : //[ใช่มะ]=
- 190 ดาว: ก็พูดอะ=
- 191 กุน : อ้อ แล้ว //แล้วหุหุอะ
- 192 ดาว: //[()] แล้วก็ไม่รู้จะเป็นอะไร
- 193 กุน : อย่างมึงดูมึงก็ไม่วู้ไช่มะ?=
- 194 ดาว: ไรวู้=
- 195 กุน : เนอะ?=
- 196 ดาว: ไม่มีอะไรเก่งปะ?=
- 197 กุน : อ้อ=
- 198 ดาว: อย่างคือปุ๊มนันก็แบบพูดเก่งถูกปะ งาน
- 199 อย่างเงี้ย=
- 200 กุน : ดูมึงไม่ ภูมึงก็ไม่วู้ //เจมินก็ยังไม่ค่อยรู้เลย ให้อั่งอย่างเงี้ยก็ไม่วู้เนะ
- 201 ดาว: //[เจมินก็ไม่วู้:::] อ้อ
- 202 กุน : หรือเปล่าอะ=
- 203 ดาว: เรา(x)
- 204 กุน : บันเทิง((กุนหัวเราะ))=
- 205 ดาว: เหมาะแล้วอะ=
- 206 กุน : นิตยสาร//บันเทิง
- 207 ดาว: //[เข้าไป
- 208 กุน : เท่านั้น ว่างในจริงๆ
- 209 ดาว: เกอะ] รู้ลึก แล้วเข้าไปวันหนึ่งไปเป็นนักข่าว (ตรง)=
- 210 กุน : เอะ=

- 211 ดาว: เห็นอยู่ในทีวีมาแล้ว เป็นแบบแจ็กกะลินนิดๆ((กุนหัวเราะ))((ดาวและกุนหัวเราะ))
 212 วันหนึ่งเป็นกบ อ้อ ไม่รู้หว่าชีวิตจะไป
 213 กุน : คือว่า จัดออกแกในซั่มมันจะเหนื่อยป่าววะ?
 214 ดาว: จัดก็มัน ก็เหมือนอย่างที่คุณมันบอกอะ
 215 กุน : อ้อ?=
 216 ดาว: โอกาสที่เราจะทำอะ=
 217 กุน : หมายถึง
 218 ฝึกงานอะหรือ?ไม่ค่อยได้ทำเท่าไร//
 219 ดาว: //[อ้อ] //เพราะว่าเราก็ไม่รู้ เพราะเราก็ไม่รู้:::
 220 กุน : //[อ้อ]
 221 ดาว: ทฤษฎีอะ แล้วมันอาจจะมีอะไรที่มันลึกซึ้งอะ ที่เราไม่ได้เรียน
 222 กุน : แม่เค้ากลายเป็น
 223 //อยากให้ออกอะ
 224 ดาว: //[คือทำอะมันอาจจะทำได้จะ]=
 225 กุน : อ้อ
 226 ดาว: แต่แค่เราไม่รู้อะ ว่ามันมีหลัก มีอะไรยังไง
 227 กุน : แม่เค้ากลายเป็นว่าไม่อยากให้ไปฝึก ให้ออกอย่างเงี้ยที่มันจะได้ตามไปก็ถ่ายเอกสาร
 228 อยู่ในห้องอะแหละ เดียวเหมือนพี่ ให้อ่านโดนลวนลาม((กุนหัวเราะ))
 229 ดาว: ออ:::
 230 กุน : ถ้าสรุปเราไปได้ไปทำออกแกไนซ์จริงๆแล้วเค้าให้เราตามไปอะไรอย่างเงี้ยมันก็น่ากลัว
 231 เหมือนกัน=
 232 ดาว: อ้อ ก็เข้าใจไม่ได้
 233 กุน : ก็รู้จักอะ แฟนเก่าพี่เค้าทำงานเนี่ย เปิดบริษัท
 234 ออกแกไนซ์เล็กๆอะ ไปฝึกมันจะได้ อะโรมันหรือเปล่าวะ มันเป็นบริษัทเล็กๆอะ//
 235 ดาว: //[อ้อมันเป็นบริษัทเล็กๆอะ]
 236 กุน : //แต่คิดในอีก คิดในอีกแง่หนึ่ง ถ้า
 237 ดาว: //[แต่มันไม่(x)ประสบการณ์อะไรปะ]
 238 กุน : บริษัทเล็กๆมันก็ได้ทำอะนะ ได้ทำจริงๆ// แต่ว่าถ้าไม่//
 239 ดาว: //[อ้อ] //[อ้อ]ไม่รู้ หวานปะ
 240 กุน : กินโคตร

- 241 เร็วเลย กินแหม่งไม่ถึง10นาที
- 242 ดาว: เออกินโคตรเร็วเลย อยากขายอะ ม.เรา ถ้าสมมติ
- 243 เราทำ ถ้าเราเรียนเอกจิ๋ว แล้วเราทำแหวนขายสบายเลยอะ=
- 244 กุน : อือ=
- 245 ดาว: พี่เค้าบอกว่า
- 246 ทองเหลือง ขอมศวให้แบบ ไม่อั้นอะ=
- 247 กุน : หรือ //มีนำหละ แหม่งมีแต่ขายแหวน
- 248 ดาว: //[แล้วถ้าเกิดเราออกวงแปลกๆ]
- 249 กุน : ทองเหลือง มุขม.คงแบบ=
- 250 ดาว: อะไรที่มัน เราขายเองเราก็รู้อะ อะไรเท่าไร=
- 251 กุน : อือ//
- 252 ดาว: //[เข้าใจปะ //ตอนลง ก็ดี]
- 253 กุน : //[แล้วเราก็จะซื้อไม่ลง]=
- 254 ดาว: เออ((ดาวและกุนหัวเราะ))//เพราะว่ารู้ๆอะไร
- 255 กุน : //[เราขายเอง
- 256 ดาว: มาก่อน
- 257 กุน : ดีกว่า]รู้มาเยอะ ก็ดินะมีธุรกิจเป็นของตัวเอง ที่มัดอยาก
- 258 ดาว: ที่มัดทำไปขายก็นานาขาย
- 259 กุน : เหมือนกัน=
- 260 ดาว: อือ พี่มดพี่มดเค้าก็จะเปิดจะเปิดร้านเสื้อแล้ว เค้าเหมือนเค้าไม่ทำงาน
- 261 แล้วอะ=
- 262 ดาว: อือ=
- 263 กุน : ใช่มะ?=
- 264 ดาว: เค้าแบบ((ดาวหัวเราะ))เออเค้าไม่//
- 265 กุน : //[แต่ดูเค้าเหมาะกับ
- 266 อะไรอย่างงั้นนะ]=
- 267 ดาว: เออ ก็เข้าอยู่นะ //คงมีทุน ไปเปิด //ก็สบายดีอะ
- 268 กุน : //[แม่เค้ารวยป๊าววะ] //[ก็คนมีตังค์อะ]
- 269 ดาว: สบายใจอะ ความสุข
- 270 กุน : ขายสวนอะไรอย่างเงี้ย=

- 271 ดาว: อ้อก็ดี//แต่คือมันเสาร์อาทิตย์อะ
- 272 กุน : //[จะได้ทำอะไรปาววะ]
- 273 ดาว: แล้ว เพิ่งเปิดอะ//มันจะคนเยอะปาววะ คือเหมือนว่า เข้าใจใช่ปะ? ข่ายแค่เสาร์
- 274 กุน : //[ยุเนี่ยนมอลล์]
- 275 ดาว: อาทิตย์อะคือมันจะได้เยอะ //เท่ากับค่าเข้าอะหรือ?
- 276 กุน : //[มันต้องวิ่งเว้ย] ไม่รอๆแล้วก็ไปเป็นไอ้พวกอย่าง
- 277 งัก่อน พวก พวกอะไรอะ ค่าเรียกว่าอะไรอะ เอดีปะ? ที่มันเหมือนsaleอะ
- 278 ดาว: อ้อ
- 279 กุน : ของพวกนิตยสารอะไรอย่างเงี้ย แล้วเราก็ //มีคน
- 280 ดาว: //[เฮ้ย!]
- 281 กุน : เหมือนพี่ๆ ไอ้เนี่ยบูริน((กุน
- 282 หัวเราะ))=
- 283 ดาว: บูรินให้ขึ้นไปรอชั้น4 ((ดาวรับโทรศัพท์))ฮัลโหล อาฮัลโหลๆอยู่อยู่ยัง
- 284 อยู่อยู่ อยู่เนี่ย อยู่บนตึกมนุษย์ ทำ(x)นั่งกินมาม่า และก็เออ นิดหน่อย แป๊บนึง เออ
- 285 แล้วสาาถึงยัง ตึกแล้วแล้วอยู่// ขึ้นมาแมวอยู่ชั้น3อะ อ้าว ค่ายัง(x)
- 286 กุน : //[ตึกใหม่]
- 287 ดาว: ค่าอยู่ชั้น3อยู่เลย อ้อ แล้วสาอยู่กับผู้ใด อยู่คนเดียวหรือเปล่า เออๆโอเคนะ จำ
- 288 จำบ้างบาย
- 289 กุน : อยู่ไหนอะ=
- 290 ดาว: อยู่เบ
- 291 กุน : กับเนอะดิ=
- 292 ดาว: คนเดียว=
- 293 กุน : ออหรือ((กุนหัวเราะ))//
- 294 ดาว: //[ตอนแรกนี่กว่าอยู่กับเนเหมือนกัน]
- 295 กุน : อ้อหรือ?
- 296 ดาว: ไข่ดาวอยู่เบ// ()
- 297 กุน : //[สรุปแล้วคุณนี่กับเน
- 298 ไม่เข้าใจมันเนี่ย สรุปค่าเป็นอะไรกันเนี่ย]=
- 299 ดาว: ค่าเป็นไม่มี//ไม่มี เออไม่มี
- 300 กุน : //[ค่าเป็นเพื่อนกัน แต่ค่า]

- 301 ดาว: แต่เค้าก็โทรคุยกันนานน้ำ//
- 302 กุน : // [เออ]
- 303 ดาว: เพื่อนจะคุยกันนานขนาดนั้นเลย((ดาวหัวเราะ))
- 304 หรอคุยจะมีอะไรจะคุยหนักหนาอะ เพื่อนกัน ฮี?
- 305 กุน : ไม่มีไม่มีอะไรจะเ้าอะ
- 306 ดาว: เค้าก็ดู
- 307 สนใจ//
- 308 กุน : //[เดียวเค้าก็คุย เค้าก็]คุยเรื่องดาร่า//เรื่องอะไรกันไป ((กุนหัวเราะ))หรือว่า
- 309 ดาว: //[เออ]
- 310 กุน : เนเป็น พิธีกรนอกสนาม((กุนและดาวหัวเราะ)) มันเป็นคู่กัน วงในจริงๆ=
- 311 ดาว: วงในอะ
- 312 ทั้งคู่ แต่เนเค้าก็แปลกๆ
- 313 กุน : ยังไง แปลก แล้ววันนั้นเจอในห้องน้ำ ทำเป็นไม่ทัก
- 314 ดาว: //ไม่รู้จั๊ก
- 315 กุน : //[ก็จำหน้ากันได้แต่ทำเป็นไม่ทัก]

ข้อมูลการสนทนาระหว่างดาว (ญ) และกุน (ญ) เรื่อง เมื่อวานไปไหน? ดูหนัง ดาราในหนัง เหมือนดาราไทย อยู่ฟรีเซ็นต์ตี้มัย? ทำรายงาน อยู่อยู่ฟรีเซ็นต์ตี้มัย?(ต่อ) ฝึกงานที่ไหนดี จบไปทำงานอะไรดี คุณกันเรื่องเพื่อน

- 1 ดาว: เมื่อวานไปไหนมาปะ?
- 2 กุน : เมื่อวานอ้อ? ไปเที่ยวกับนันมา ไปกินข้าวกัน ทำกันทำ
- 3 ((ฝนหัวเราะ))ทำหมูให้กิน หมูอะไรไม่รู้ น้ำผึ้งอะ=
- 4 ดาว: อ้อ:: เมื่อวานเค้าไปดูหนังมา
- 5 กุน : กับใคร กันยี่ห้อ?//
- 6 ดาว: //[โหดหน้าเหียวอะ]
- 7 กุน : อ้อ//
- 8 ดาว: //[สนุกดีก็ไปดูดิ]
- 9 กุน : จำเล่นใช้ปะ?=
- 10 ดาว: อ้อ ตลก
- 11 ตลก
- 12 กุน : จำอะ ดูบาศก์ปะ?=
- 13 ดาว: แล้วก็มีคนที่ไ้ที่เล่นสเปสนิทอะ ที่มันขำๆอะ=
- 14 กุน : เออ
- 15 ดาว: อ้อก็ตลกดี
- 16 กุน : คน ไหน=
- 17 ดาว: ไ้ที่บอกว่ามีน้ำแดง((ดาวหัวเราะ))((กุนหัวเราะ))ไ้คน
- 18 นั้นอะตลกมากแล้วเด่นด้วย=
- 19 กุน : เออ//
- 20 ดาว: //[พวกนี้เด่น]ตลกแล้วยังพูดไม่ชัด
- 21 //เหมือนเดิม
- 22 กุน : //[เดียวเจ้มีนต้องไปดูแล้วต้องมาทำเน้]//
- 23 ดาว: //[ดูแล้ว](x)ว่าจะไปถามถาม//แกว่าจะดู
- 24 กุน : //[อ้อ]
- 25 ดาว: อะไรดีระหว่างโจโฉกับไ้เนี้ย
- 26 กุน : เออ=
- 27 ดาว: ก็คือ(x)ไม่ตอนแรกไม่กล้าดู(x)เพราะว่ามัน

- 58 กุน : //แล้วมันมี]แล้ว
 59 มันมีคนนึงอะ หน้าเหมือนอ้วนรังสิตอะ((กุนหัวเราะ))ไอ้คนนั้นนะ เดี่ยวก่อนนะ
 60 ภาคหนึ่งมันมีปาวะ=
 61 ดาว: เราก็จำไม่ได้
 62 กุน : เอยจำไม่ได้แน่เลยเพราะมันไม่ค่อย=
 63 ดาว: ไม่
 64 ค่อยอะไร
 65 กุน : ไอ้คนที่มาคุมทัพของของของของของหนะ จิวี่อะพระเอกอะ=
 66 ดาว: อือ
 67 กุน : เค้าไป
 68 ดูในพันทิพย์นะมีแต่คนเข้าไปเขียนมีดาราไทยเต็มเลย((กุนหัวเราะ))
 69 ดาว: อะไรจะ
 70 เหมือนขนาด=
 71 กุน : อือ
 72 ดาว: ยังไงดีวะ จะอยู่ฟรีเซ็นต์ดีมั้ยเนี่ย อยู่//ไปเถอะ
 73 กุน : //[แล้วแต่ดิ] ไม่::ถ้าอยู่
 74 ก็บอกอาจารย์ไปเลยดิ ว่าแบบ
 75 ดาว: จะขอไปก่อนได้มั้ย //จะขอ
 76 กุน : //[เออ]จะขอไปก่อนอะ=
 77 ดาว: ึ่งั้น
 78 ((ดาวหัวเราะ))เธอหยุดไปเลยแล้วกัน
 79 กุน : บอกว่า ขอฟรีเซ็นต์คนแรกได้มั้ย แล้วขอไป
 80 ก่อน=
 81 ดาว: ไม่ใช่ ต้องเค้าวว่าขอฟรีเซ็นต์แล้วเค้าให้(x)ฟรีเซ็นต์เป็นคนหลังๆทำไงวะ
 82 เอยลองลอง ก็ลองคุยก่อนก็ได้เนอะ? ถ้าไม่ได้ ก็กลับเลย วิชาเนิง
 83 กุน : อือ อือ
 84 ดาว: //แบบคือกิงไม่มาใช่่มะ?
 85 กุน : //[แบบ] ไม่ คือมันจะมาแค่แว่บๆเดียวอะ แล้วก็ไปรับปริญญา
 86 รามเลย=
 87 ดาว: อ้อ:: นั่นคือสวเราเสร็จจ้ยังวะเสร็จแล้ว=

- 88 กุน : ไม่รู้ก็คือกึ่ง กึ่งเอามาให้สัมผัส
 89 เองงอะกึ่งเอามาให้สัมผัสทำไมวะ=
 90 ดาว: เองง
 91 กุน : //แล้วมันพู
 92 ดาว: //[อ้อ!ทำไมทำไมถึงต้องเอามาให้]
 93 หรือว่าเจอกะตัวอย่างงี้เลยอ้อ?//[หรือว่าทำไมไม่เสร็จก็ส่ง
 94 กุน : //[ทำทุกกลุ่มก็อยู่ไม่ใช่หรอ?] หรือกึ่งเอามาให้สัมผัส
 95 เพื่อให้สัมผัสเขาไปตัด=
 96 ดาว: ทำไมไม่ส่งเมลล์ส่งส่งอะไรอะ=
 97 กุน : แล้วส่งเมลล์ให้ไอ้กึ่งเขา
 98 คือสัมผัสวันพูไม่มานี้=
 99 ดาว: อ้อ ไม่มา ง
 100 กุน : เมื่อวานอ้อตเอามาหัก บอกว่าทำสวของ
 101 เซกมัน เพิ่งทำรายงานกันอะ เพิ่งส่งให้ส่งรายงาน=
 102 ดาว: อ้อ:::
 103 กุน : แต่ของเราเนี่ย//ข้าไป
 104 ดาว: //[เซกนั้นอะ
 105 กุน : นิดนึ่ง
 106 ดาว: เร็วแล้วอะ]ก็คือฟรีเซ็นต์ไปแล้วอะ=
 107 กุน : คิวจริงอ้อ?//
 108 ดาว: //[อาทิตย์ที่แล้วอะ]//
 109 กุน : //[แล้วเป็นไง
 110 มั่ง]=
 111 ดาว: แต่ดาวก็ยังไม่ได้ฟรีเซ็นต์ ฟรีเซ็นต์พูนี่//
 112 กุน : //[ดาวดาวทำเรื่องระ]
 113 ดาว: สถานบันเทิง
 114 เนี่ยแหละชอบหลังม.เนี่ย พุดถึงว่ามีพละกลุ่มนึ่งก็ทำดี ทำเรื่องอะไรวะ ดับเพลิง
 115 หรือเปล่า ยา=
 116 กุน : กระเทย=
 117 ดาว: อ้อ ของเราก็คือ

- 148 แต่ก็เหมือนจะ//เครื่องๆอยู่
- 149 กุน : //มันสายปาว((กุนหัวเราะ))เพื่อนสาไม่เจอเลยทำไมอยู่องค์กร
- 150 เจอบ่อยกว่าอีก
- 151 ดาร: ก็เค้าสอบสวนใหญ่ผ่านองค์กรปะ=
- 152 กุน : อือ
- 153 ดาร: หรือว่ามีฟังมีแฟน
- 154 กุน : //เสียงมึงอยู่ไ่มั้ย?สรุปอยู่มั้ยเนี่ยฟรีเซ็นต์เนี่ย=
- 155 ดาร: //[()] อยู่ ก็โทรไปถาม พี่=
- 156 กุน : คือเราเรา
- 157 ต้องไปทำอะไร=
- 158 ดาร: ไปข้างนอก ไปบ้านญาติ=
- 159 กุน : ไปหาญาติ//เฉยๆ
- 160 ดาร: //[อือ]แล้วก็เอา ของไป
- 161 เหมือนแบบไปไหว้อะไรอย่างเงี้ย=
- 162 กุน : ไปไหว้ผู้ใหญ่อ้อ?=
- 163 ดาร: อือ
- 164 กุน : เค้ายังไม่รู้จะไปฝึกงาน
- 165 ที่ไหนเลยหะ
- 166 ดาร: เออ ที่ไหนที่เปิดว่าง ไม่รู้หะ=
- 167 กุน : คือ(x)คือยังไม่รู้ด้วยว่าจะ=
- 168 ดาร: เรา
- 169 กุน : ต้องการอะไร=
- 170 ดาร: จบไปทำอะไรอะ=
- 171 กุน : เออ
- 172 ดาร: ก็ไปฝึกสายการบินดิ มึงอะ
- 173 กุน : ใครบอก
- 174 ว่าจะได้ ถ่ายเอกสารอะไรอย่างเงี้ย
- 175 ดาร: ถ้ามพี่แจ้ดิ
- 176 กุน : พี่แจ้ทำ ได้ขึ้นเครื่องไ่มะ?=
- 177 ดาร: อือ...: แต่พี่(x) แต่พี่หมวยอะอยู่

- 178 กุน : พี่หมวยเป็นของสุวรรณภูมิ=
 179 ดาว: เออ ไม่ใช่ก็ลองถาม
 180 พี่หมวย
 181 ดาว: //แต่พี่หมวยเค้า ได้อยู่นะอะ
 182 กุน : //[สนิทมากเลย] พี่หมวยเนี่ยสนิทมากเลย=
 183 ดาว: พี่เทศมน=
 184 กุน : อ้อ คือคุณอื่นรู้เนะเว้ยว่าจะเป็นอะไร อย่างกึ่งเงี้ย
 185 ดาว: กึ่งเนี่ยชัดเจน มีเป้าหมาย
 186 แล้วอะ
 187 กุน : ปล่อยให้เงี้ย//ก็ หุยอะไร ปล่อยให้แบบแนวๆอย่างเงี้ยอะ
 188 ดาว: //[หุย!] อ้อ//
 189 กุน : //[ใช่มะ]=
 190 ดาว: ก็พูดอะ=
 191 กุน : อ้อ แล้ว //แล้วหุยอะ
 192 ดาว: //[()] แล้วก็ไม่รู้จะเป็นอะไร
 193 กุน : อย่างมึงดูมึงก็ไม่วู้ใช่มะ?=
 194 ดาว: ไรวู้=
 195 กุน : เนอะ?=
 196 ดาว: ไม่มีอะไรเก่งปะ?=
 197 กุน : อ้อ=
 198 ดาว: อย่างคือปุ๊มนักแบบพูดเก่งถูกปะ งาน
 199 อย่างเงี้ย=
 200 กุน : ดูมึงไม่ ูดูมึงก็ไม่วู้ //เจ๊มินก็ยังไม่ค่อยรู้เลย ให้อั่งอย่างเงี้ยก็ไม่วู้เนะ
 201 ดาว: //[เจ๊มินก็ไม่วู้:::] อ้อ
 202 กุน : หรือเปล่าอะ=
 203 ดาว: เรา(x)
 204 กุน : บันเทิง((กุนหัวเราะ))=
 205 ดาว: เหมาะแล้วอะ=
 206 กุน : นิตยสาร//บันเทิง
 207 ดาว: //[เข้าไป

- 208 กุณ : เท่านั้น วงในจริงๆ
- 209 ดาว: เอะ] รู้ลึก แล้วเข้าไปวันหนึ่งไปเป็นนักข่าว (ตรง)=
- 210 กุณ : เออ=
- 211 ดาว: เห็นอยู่ในทีวีมาแล้ว เป็นแบบแจ็กกะลินนิคๆ((กุณหัวเราะ))((ดาวและกุณหัวเราะ))
- 212 วันหนึ่งเป็นกบ อ้อ ไม่รู้หะชีวิตจะไป
- 213 กุณ : คือว่า จัดออกแกโนชั่นมันจะเหนื่อยปาววะ?
- 214 ดาว: จัดก็มัน ก็เหมือนอย่างที่คุณบอกอะ
- 215 กุณ : อ้อ? =
- 216 ดาว: โอกาสที่เราจะทำอะ=
- 217 กุณ : หมายถึง
- 218 ฝึกงานอะหรอ?ไม่ค่อยได้ทำเท่าไร//
- 219 ดาว: //[อ้อ] //เพราะว่าเราก็ไม่รู้ เพราะเราก็ไม่รู้::
- 220 กุณ : //[อ้อ]
- 221 ดาว: ทฤษฎีอะ แล้วมันอาจจะมีอะไรที่มันลึกซึ้งอะ ที่เราไม่ได้เรียน
- 222 กุณ : แม่เค้ากลายเป็น
- 223 //อยากให้ฝึกอะ
- 224 ดาว: //[คือทำอะมันอาจจะทำได้งะ]=
- 225 กุณ : อ้อ
- 226 ดาว: แต่แค่เราไม่รู้อะ ว่ามันมีหลัก มีอะไรยังไง
- 227 กุณ : แม่เค้ากลายเป็นว่าไม่อยากให้ไปฝึก ให้อพวกอย่างเงี้ยที่มันจะได้ตามไปก็ถ่ายเอกสาร
- 228 อยู่ในห้องอะแหละ เดียวเหมือนพี่ ให้อที่มันโดนลวนลาม((กุณหัวเราะ))
- 229 ดาว: ออ::
- 230 กุณ : ถ้าสรุปเราไปได้ทำออกแกโนชั่นจริงๆแล้วเค้าให้เราตามไปอะไรอย่างเงี้ยมันก็น่ากลัว
- 231 เหมือนกัน=
- 232 ดาว: อ้อ ก็ไวใจไม่ได้
- 233 กุณ : ก็รู้จักอะ แพนเก่าพี่เค้าทำงานเนี่ย เปิดบริษัท
- 234 ออกแกโนชั่นเล็กๆอะ ไปฝึกมันจะได้ อะโรมังหรือเปล่าวะ มันเป็นบริษัทเล็กๆอะ//
- 235 ดาว: //[อ้อมันเป็นบริษัทเล็กๆอะ]
- 236 กุณ : //แต่คิดในอีก คิดในอีกแง่หนึ่ง ถ้า
- 237 ดาว: //[แต่มันไม่(x)ประสบการณ์อะไรปะ]

- 238 กุณ : บริษัทเล็กๆมันก็ได้ทำไหมะ ได้ทำจริงๆ// แต่ว่าถ้าไม่//
- 239 ดาว: //อ้อ] //อ้อ]ไม่รู้ หวานปะ
- 240 กุณ : ก็นิดหน่อย
- 241 เร็วเลย ก็นั่งไม่ถึง10นาที
- 242 ดาว: เออ ก็นิดหน่อยเร็วเลย อยากขายอะ ม.เรา ถ้าสมมติ
- 243 เราทำ ถ้าเราเรียนเอกจิ๋ว แล้วเราทำแหวนขายสบายเลยอะ=
- 244 กุณ : อ้อ=
- 245 ดาว: พี่เค้าบอกว่า
- 246 ทองเหลือง ขอมศวให้แบบ ไม่อั้นอะ=
- 247 กุณ : หรือ //มีน้ำหล่อ แม่มีแต่ขายแหวน
- 248 ดาว: //[แล้วถ้าเกิดเราออกวงแปลกๆ]
- 249 กุณ : ทองเหลือง มุขม.คงแบบ=
- 250 ดาว: อะไรที่มัน เราขายเองเราก็รู้อะ อะไรเท่าไร=
- 251 กุณ : อ้อ//
- 252 ดาว: //[เข้าใจปะ //ตอนลง ก็ดี]
- 253 กุณ : //[แล้วเราก็จะซื้อไม่ลง]=
- 254 ดาว: เออ((ดาวและกุนหัวเราะ))//เพราะว่ารู้ๆอะไร
- 255 กุณ : //[เราขายเอง
- 256 ดาว: มาก่อน
- 257 กุณ : ดีกว่า]รู้มาเยอะ ก็ดินะมีธุรกิจเป็นของตัวเอง ที่มัดอยาก
- 258 ดาว: ที่มัดทำไปขายก็นานาขาย
- 259 กุณ : เหมือนกัน=
- 260 ดาว: อ้อ พี่มดพี่มดเค้าก็จะเปิดจะเปิดร้านเสื้อแล้ว เค้าเหมือนเค้าไม่ทำงาน
- 261 แล้วอะ=
- 262 ดาว: อ้อ=
- 263 กุณ : ใสปะ?=
- 264 ดาว: เค้าแบบ((ดาวหัวเราะ))เออเค้าไม่//
- 265 กุณ : //[แต่ดูเค้าเหมาะกับ
- 266 อะไรอย่างงั้นนะ]=
- 267 ดาว: เออ ก็เข้าอยู่นะ //คงมีทุน ไปเปิด //ก็สบายดีอะ

- 268 กุน : //แม่เค้ารวยปาววะ] //ก็คนมีตังค์อะ]
- 269 ดาว: สบายใจอะ ความสุข
- 270 กุน : ขายสวนอะไอย่างเงี้ย=
- 271 ดาว: อือก็ดี//แต่คือมันเสาร์อาทิตย์อะ
- 272 กุน : //จะได้กำไรปาววะ]
- 273 ดาว: แล้ว เพิ่งเปิดอะ//มันจะคนเยอะปาววะ คือเหมือนว่า เข้าใจใช่ปะ? ขายแค่เสาร์
- 274 กุน : //[ยูเนี่ยนมอลล์]
- 275 ดาว: อาทิตย์อะคือมันจะได้เยอะ //เท่ากับค่าเช่าอะหรอ?
- 276 กุน : //[มันต้องวิ่งเว้ย] ไม่รอๆแล้วก็ไปเป็นไอ้พวกอย่าง
- 277 จั๊ก่อน พวก พวกอะไรวะ เค้าเรียกว่าอะไรวะ เอดีปะ? ที่มันเหมือนsaleอะ
- 278 ดาว: อือ
- 279 กุน : ของพวกนิตยสารอะไอย่างเงี้ย แล้วเราก้ //มีคน
- 280 ดาว: //[เฮ้ย!]
- 281 กุน : เหมือนพี่ๆ ใ้เนี่ยบูริน((กุน
- 282 หัวเราะ))=
- 283 ดาว: บูรินให้ขึ้นไปรอชั้น4 ((ดาวรับโทรศัพท์))ฮัลโหล อาฮัลโหลๆอยู่อยู่ยัง
- 284 อยู่อยู่ อยู่เนี่ย อยู่บนตึกมนุษย์ ทำ(x)นั่งกินมาม่า และก้เออ นิดหน่อย เป๊ปปิ้ง เออ
- 285 แล้วสาาถึงยัง ตึกแล้วแล้วอยู่// ขึ้นมาแม่ออยู่ชั้น3อะ อารอ เค้ายัง(x)
- 286 กุน : //[ตึกใหม่]
- 287 ดาว: เค้าอยู่ชั้น3อยู่เลย อือ แล้วสาอยู่กับผู้ใด อยู่คนเดียวหรือเปล่า เออๆโอเคนะ จ้า
- 288 จ้าบายบาย
- 289 กุน : อยู่ไหนอะ=
- 290 ดาว: อยู่เบ
- 291 กุน : กับเนอะดิ=
- 292 ดาว: คนเดียว=
- 293 กุน : ออหรอ((กุนหัวเราะ))//
- 294 ดาว: //[ตอนแรกนี้กว่าอยู่กับเนเหมือนกัน]
- 295 กุน : อ้อหรอ?
- 296 ดาว: ไข่ดาวอยู่เบ//()
- 297 กุน : //[สรุปแล้วคู่นี้กับเน

[illegible]

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	ชินจิตต์ อธิวรกุล
วันเดือนปีเกิด	18 กุมภาพันธ์ 2526
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	566/122 ถ.สาธุประดิษฐ์ ต.บางโพงพาง เขตยานนาวา กรุงเทพ 10120
ตำแหน่งการงานปัจจุบัน	-
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	-
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2548	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาษาเพื่ออาชีพ) คณะมนุษยศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2553	การศึกษามหาบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ